

Thiên Lý Khởi Giải

Contents

Thiên Lý Khởi Giải	1
1. Chương 1: Lời Nói Đầu	2
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2: Xin Cứ Từ Từ Dừng	4
4. Chương 3: Anh Thực Sự Muốn Biết?	6
5. Chương 4: Từ Từ Kể Cho Các Anh Nghe	8
6. Chương 5: Tôi Không Phải Tôi Không Phải	11
7. Chương 6: Em Thực Sự, Chỉ Là Tô Tô Thôi Sao?	13
8. Chương 7: Thỏa Thuận	16
9. Chương 8: Tôi Đến Rồi	18
10. Chương 9: Thích Con Trai?	20
11. Chương 10: Chuyện Cũ Thời Niên Thiếu	22
12. Chương 11: Đánh Cắp Thời Gian	24
13. Chương 12: Ăn Sâu Vào Xương Máu	26
14. Chương 13: Hy Vọng Sống Còn Duy Nhất	28
15. Chương 14: Những Ngày Tháng Cũ, Chậm Rãi Ủa Về	32
16. Chương 15: Tình Dục	34
17. Chương 16: Kẻ Đánh Cắp Tình Yêu	36
18. Chương 17: Pháo Hoa	39
19. Chương 18: Em Chính Là Việt Việt	41
20. Chương 19: Việt Việt, Em Đừng Đi	44

Thiên Lý Khởi Giải

Giới thiệu

Thể loại:Hiện đại, âm áp, ngược tâm, khắc cốt ghi tâmEditor: Lưu ThủyBeta: Phúc Vũ”Lại nghe kh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-ly-khoi-giai>

1. Chương 1: Lời Nói Đầu

Ái tình quả thật vừa đẹp vừa bi thương.

Ngắm thật lâu, chợt cảm thấy, dường hoa rơi, hay là lệ ly biệt.

Đông Bắc vào tháng mười hai, một giọt lệ cũng dễ dàng đông thành băng.

Nước sông cuộn cuộn, đổ ra biển lớn, hai người trong vòng luân hồi nào đó hạnh phúc ôm lấy nhau.

Nước mắt tôi tràn theo khoé mi, có chút mơ hồ không hiểu.

Hai người thật sự yêu nhau ở bên nhau mới có cảm giác, thế nhưng cảm giác của ái tình là gì?

Có rất nhiều rất nhiều người nói yêu, là chấp mê, tôi hình như cũng vậy.

Đời người có bao nhiêu thứ có thể khắc cốt ghi tâm?

Cho dù Thiên Việt đã cố gắng dùng mọi biện pháp để có thể giữ lại sinh mệnh của Dĩ Thành, nhưng vẫn không thể nào tránh được lưỡi hái tử thần đang từ từ hạ xuống. Thị Dĩ Thành đã từ bỏ, giọt lệ trên khoé mắt anh hoàn toàn đánh đổ Thiên Việt, Thiên Việt lựa chọn tự tay tiễn Dĩ Thành đi, chỉ là, bản thân cũng muốn lên đường cùng anh. Hôm đó, là ngày 12 tháng 11. Tròn 4 tháng, nhiệt độ xung quanh hạ thấp. Hôm đó, Dĩ Thành, đã ra đi. Nhưng, Thiên Việt, thì không. Bác sĩ cứu Thiên Việt trước câu hỏi trách mắng của cậu, chỉ nói: “Tôi nghĩ, Thị Dĩ Thành không muốn cậu đi theo anh ta. Trước nay, mỗi khi kiểm tra phòng xong tôi đều không quay lại phòng bệnh. Tối hôm qua cũng không hiểu sao, trong lòng cảm thấy dường như có chuyện gì đó, cần phải quay lại xem mới được. Thiên Việt, có lẽ Thị Dĩ Thành ở thế giới bên kia cũng không muốn cậu như vậy, là ý của Thị Dĩ Thành, Thiên Việt... Cậu chỉ cần nhớ, Dĩ Thành yêu cậu nhiều thế nào, là đủ rồi.”

Bọn tớ chỉ muốn nói trước vài lời, Thiên lý khởi giải là một bức tranh khắc khoải về tình yêu đồng tính trong hiện thực. Cho nên xuyên suốt bộ truyện, cực hiếm khi xuất hiện gam màu hồng. Tác giả khai thác những khía cạnh rất đời thường, rất hiện thực trong cuộc sống, nhưng không vì thế mà mất đi nét tinh tế trong văn phong, mà theo như lời bình của một độc giả, thiên tiểu thuyết này có thể xem là tinh phẩm. Cho nên, bọn tớ cũng sẽ nỗ lực dùng lời văn của mình để truyền tải đầy đủ ý nghĩa của “tinh phẩm”, nếu bạn đọc thấy có chỗ không vừa ý, thì chắc chắn là do bọn tớ kém cỏi, mong nhận được góp ý từ các bạn. Chân thành cảm ơn. Chúc buổi tối vui vẻ.

2. Chương 1-2

Cục cảnh sát thành phố N nhận được điện báo từ cục cảnh sát thành phố Cát Lâm tỉnh Cát Lâm, nghi phạm hình sự đang đào tẩu bị cảnh sát thành phố N truy nã là Thẩm Thiên Việt đã sa lưới tại thành phố Cát Lâm. Phân cục Cát Lâm yêu cầu cảnh sát thành phố N phái người áp giải đào phạm này về thành phố N thụ thẩm.

Nhiệm vụ xúi quẩy này, rơi xuống ngay đầu hình cảnh Trần Bác Văn và Lý Sí trong cục.

Lý Sí bước ra khỏi cửa phòng làm việc của cục trưởng, vừa vào tới gian phòng nghỉ mười mấy người xài chung, bực bội ném phẳng cả mũ lên bàn, vọt đến trước bàn làm việc của Trần Bác Văn, thô lỗ nói: “Anh Trần, anh Trần, anh xem, phái chúng ta đi làm cái chuyện xúi quẩy gì thế này?”

Lý Sí là người mới được điều đến cục không lâu, khoảng hăm hai hăm ba tuổi, bản tính chịu khó, cũng rất mẫn cán, chỉ là có chút thiếu kiên nhẫn, bệnh chung của giới thanh niên.

Trần Bác Văn nói: “Gì mà xúi quẩy, đây không phải nhiệm vụ bình thường, những địa phương xa hơn nơi này cũng không phải chưa từng đi qua. Lần này, không lên rừng chẳng xuống biển, nói chung cũng đâu đến nỗi nào.”

Lý Sí đính chính: “Em không phải nói vấn đề này, ý em là, tên Thẩm Thiên Việt kia, còn không phải trai bao sao? Thứ bại hoại!”

Trần Bác Văn năm nay ba mươi hai tuổi, là hình cảnh lão luyện, người ta thường nói hình cảnh can trường chính là kẻ lỗi đời, Trần Bác Văn nếu không phải trên người mang bộ dáng lười nhác, luôn sống với tinh thần cái gì cũng không quan tâm, thì cũng có thể xem là một nhân vật anh tuấn.

Trần Bác Văn lôi ra một chiếc kèm cắt móng nho nhỏ, bắt đầu nắm lấy mấy sợi râu vừa lún phún nhú ra dưới cằm xén đi, thờ ơ nói: “Thế thì đã sao? Dù sao cũng không dụ được anh mày.”

Lý Sí cười rộ lên, vuốt cằm nói: “Hừ, điển trai như anh em mình, anh nói nếu hấn dùng mỹ nam kế, muốn dụ dỗ em, em thật không biết phải làm sao nữa, phụ nữ trái lại dễ đối phó, còn đàn ông, thực sự chưa từng thử qua.” Hấn mày rậm mắt tuấn, quả thật là một thanh niên cực kỳ sáng lạn.

Trần Bác Văn ngáp dài nói: “Tôi khuyên cậu, không nên tự tìm phiền não. Đồng tính luyện ái cũng không phải là buộc ai yêu ai, nghe nói bọn họ có thể đánh hơi được mùi của đồng loại, thường sẽ không tùy tiện câu dẫn người “thẳng”, càng không tùy tiện câu dẫn cảnh sát “thẳng”.”

Lý Sí hứng thú hỏi: “Cái gì gọi là “thẳng”?”

Trần Bác Văn cười ha hả nói: “Ngay cả cái gì là gọi “thẳng” cậu cũng không biết, vậy thì khỏi phải lo nữa, yên tâm đi.” Nhắc chung trà lên nhấp một ngụm, phun ra mấy lá trà trong miệng, lại cầm chung đi đến chỗ đặt trà nước.

Vừa ra khỏi phòng, nụ cười trên mặt Trần Bác Văn lập tức thu lại.

Trần Bác Văn bề ngoài cười hì hì, nhưng vừa quay lưng, liền có tâm sự không thể nói thành lời, hôn nhân với Giai Mẫn, e rằng phải đi đến kết thúc, Giai Mẫn đã đưa ra đề nghị, mình cũng đồng ý sẽ ngẫm nghĩ lại. Sau chuyến đi này, e rằng sẽ phải thực sự làm thủ tục ly hôn.

Bắt đầu từ lúc nào, hai người càng lúc càng xa cách?

Sáng sớm hôm sau Trần Bác Văn và Lý Sí xuất phát, ngồi tàu cao tốc, đến chiều ngày thứ ba đã đến thành phố Cát Lâm.

Sáng sớm ngày thứ tư, hai người tới cảnh cục Cát Lâm lãnh người.

Tuy trước đó đã xem qua vài hồ sơ về Thẩm Thiên Việt, thế nhưng đến khi thấy mặt, Trần Bác Văn vẫn rất lấy làm kinh ngạc.

Người thanh niên trẻ tuổi này, mặc một chiếc quần jean bình thường và áo sơ mi xám, bên ngoài là chiếc áo khoác jean màu lam nhạt, lặng lẽ ngồi bên cửa sổ. Cũng chẳng rõ tướng mạo cậu có điểm nào đặc biệt, chỉ cảm thấy đen ra đen trắng ra trắng, nồng đậm ra nồng đậm nhàn nhạt ra nhàn nhạt, sâu sắc ra sâu sắc đậm nhạt ra đậm nhạt, hết như một bức tranh thủy mặc. Đen chính là đôi mắt, trắng chính là khuôn mặt, nồng đậm chính là vô vọng, nhàn nhạt chính là bi thương, sâu sắc chính là ẩn nhẫn, đậm nhạt chính là xa cách. Cậu ngồi đó, nếu không phải nơi cổ tay sáng lên cặp còng, thật giống như một sinh viên trong giờ chuyển tiết, ngồi vào một góc nghỉ ngơi, suy tư tâm sự một hồi, lập tức đứng dậy trở lại lớp học.

Trần Bác Văn tốt nghiệp từ học viện cảnh sát, ngồi trên cương vị hình cảnh đã mười năm, đây là lần đầu tiên gặp một nghi phạm khiến hấn cảm thấy ngạc nhiên đến mức này.

Từ biểu tình của Lý Sí, Trần Bác Văn có thể thấy được, người thanh niên tên Thẩm Thiên Việt này còn gây ấn tượng mạnh hơn với hấn, đây là một thanh niên xấp xỉ tuổi hấn, dường như hoàn toàn không giống một tên biến thái bại hoại đáng ghê tởm như trong tưởng tượng, điểm này không chỉ khiến hấn cảm thấy bất ngờ, mà còn khiến hấn bực bội.

Lý Sí hưng hăng gọi: “Thẩm Thiên Việt!”

Người thanh niên trẻ kia quay đầu lại, đưa lưng về phía ánh sáng, khuôn mặt nửa phơi ngoài sáng, nửa ẩn trong tối, ánh nắng từ sau lưng phủ lên một đường viền màu vàng nhạt, đáp: “Hả?”

Tựa như nghe thấy bạn học hay là người nhà gọi mình, cậu đáp: “Hả?”

Giọng điệu nhỏ nhẹ, trong trẻo, êm tai, Lý Sí nghe vậy càng tức giận, không phải tới nơi này để thông thả và bình tĩnh, hần lạnh lùng nói: “Thẩm Thiên Việt, qua đây ký tên.”

Đó là lệnh bắt giữ, Thẩm Thiên Việt đi tới, đưa tay cầm bút ký tên, ngón tay thon dài tinh tế, tuy gầy nhưng khớp xương không quá mức lộ ra, cậu dường như thoáng do dự, ánh mắt lướt một lượt trên tờ giấy, giấy trắng mực đen, từng chữ từng chữ, phảng phất đập vào đôi mắt trắng đen rõ ràng của cậu, còn phản chiếu đến mức đen trắng giao nhau, dệt thành một màng quang ảnh vừa sâu lại vừa nhạt.

Lý Sí mất kiên nhẫn lấy ngón tay gõ lên mặt bàn.”Mau lên, ký tên đi!”

Thẩm Thiên Việt hoàn hồn lại, nói: “Xin lỗi.” Liền nhanh chóng ký vào tên mình.

Buổi chiều cùng ngày, một nhóm ba người, đi tới ga tàu Cát Lâm.

Tháng mười một ở vùng Đông Bắc, đã tương đối rét buốt.

Trần Bác Văn nhìn Thẩm Thiên Việt đứng cạnh mình, thấy cậu ăn mặc quá mỏng manh, đôi môi đã lạnh đến tái nhợt, nhưng không hề có một tia run rẩy.

Cả ba sóng vai cùng đi, giống bạn đồng hành đang du lịch, nếu như trên cổ tay Thẩm Thiên Việt không mang theo còng.

Trần Bác Văn vì cậu bị còng cả hai tay nên khoác lên cho cậu một tấm áo, mới cùng Lý Sí bước lên đoàn tàu về thành phố N theo một con đường riêng biệt.

Khoảnh khắc trước khi lên xe, Thẩm Thiên Việt quay đầu, ánh mắt lướt qua biển người dày đặc và khối kiến trúc sân ga, nhìn về phía chân trời nơi một áng mây xám đang hồ hững trôi, đột nhiên lên tiếng, “Nghe nói, mấy ngày nữa, sông Tùng Hoa sẽ đóng băng.”

Lý Sí từ sau đẩy cậu một cái: “Này thì liên quan gì đến ngươi, e rằng cả đời ngươi cũng đừng hòng nhìn thấy. Lên xe.”

Thẩm Thiên Việt nhích về phía trước một bước, đứng vững, mới khẽ nói: “Thực sự có liên quan tới tôi, nếu đóng băng, anh ấy sẽ lạnh lắm.”

Lý Sí hỏi: “Ai sẽ lạnh lắm?”

Thẩm Thiên Việt đã cúi đầu lên xe.

Mười lăm phút sau, đoàn tàu đi thành phố N chậm rãi rời ga.

3. Chương 2: Xin Cứ Từ Từ Dừng

Ba người họ ở chung một gian trên tàu.

Vừa vào phòng, đóng cửa lại, Lý Sí liền khóa tay phải của Thẩm Thiên Việt vào cột đầu giường.

Trần Bác Văn để ý, hần dùng một góc độ cực kỳ xảo quyệt, bởi vậy, tay phải của Thẩm Thiên Việt, bị vặn ra sau lưng, không bao lâu sau, cánh tay kia nhất định sẽ bị chuột rút, đau đến tái tê.

Trần Bác Văn thấy thế, suy nghĩ một hồi, cũng không mở miệng.

Sắc mặt Thẩm Thiên Việt lại đặc biệt bình tĩnh, trong tàu ấm hơn bên ngoài rất nhiều, đôi môi cậu dần dần khôi phục chút huyết sắc.

Trần Bác Văn nghĩ, tên nhóc này, bộ dáng thực sự rất khá. Như bạch sơn hắc thủy, không hề có gam màu nào dư thừa, nhưng ghi dấu ấn vào lòng người liền không dễ phai nhạt.

Tàu từ từ rời ga.

Lý Sí đột nhiên nói: “Thắm Thiên Việt, người nhìn Cát Lâm lần cuối đi, e rằng sau này người không còn cơ hội nữa đâu.”

Trần Bác Văn hiểu tâm tư Lý Sí, hẳn biết Thắm Thiên Việt là đồng tính, trong lòng vẫn luôn tồn tại một cái gai, lại xen lẫn chút hiếu kỳ, thỉnh thoảng còn muốn gây sự, phần nửa là trêu cợt phần nửa là thăm dò, tự nhận là người bình thường nên trước mặt người ta hữu ý vô ý cảm thấy mình ưu việt hơn, loại tổn thương này, giống như cát trộn trong cơm. Trần Bác Văn cũng lười quản hẳn.

Thắm Thiên Việt vốn luôn trông ra ngoài cửa sổ đột nhiên quay đầu lại, nói “Không sao, thành phố này, đã khắc sâu trong lòng tôi rồi.”

Thái độ cậu ung dung, vẻ mặt bình thản, nói chuyện ôn hòa, thực sự không giống đang khiêu khích. Lý Sí thoáng ngẩn người.

Tàu bắt đầu tăng tốc.

Trần Bác Văn biết, trạm kế tiếp, là Trường Xuân.

Hắn sẽ không quên thành phố này, vĩnh viễn không quên.

Vợ Trần Bác Văn Hoàng Giai Mẫn, là người Trường Xuân.

Bảy năm trước, vào đêm trước hôn lễ của hai người, hắn cùng Giai Mẫn đi Trường Xuân.

Cho đến hôm nay, hắn vẫn nhớ như in, đó là một ngày cuối tháng mười, khí trời ấm hơn bây giờ đôi chút.

Hắn nhớ đêm ấy, hắn và Giai Mẫn cùng tản bộ trên đường Stalin (một vị tướng nổi tiếng của nước Nga trong chiến tranh Xô – Đức), Giai Mẫn mặc một chiếc áo bông dày và quần nỉ dài. Giai Mẫn kéo hắn đi, tươi cười vui vẻ, còn nói không ngừng, những mảng khí trắng bọn họ thở ra, đều hòa vào bầu không khí trong lành của buổi tối. Lúc đó, trên đường gần như chẳng còn ai, hai bên đường là kiến trúc mang phong cách Nga, những hàng cây trên đường cũng rụng sạch lá, nhánh cây trơ trụi như muốn vươn tới bầu trời tối đen như mực, giống một bức tranh thủy mặc. Hắn còn nhớ tại công viên Nam Hồ, đã chụp ảnh cho Giai Mẫn, Giai Mẫn ngồi trên thềm đá, ôm má, khóm hoa sau lưng Giai Mẫn cũng ló mặt, hàm tiếu nhìn vào ống kính.

Bức ảnh này, ngay cả cậu giúp việc ở hiệu ảnh màu nhìn thấy, cũng khen Giai Mẫn trông thật xinh đẹp. Đôi mắt Giai Mẫn to tròn, nơi đuôi mắt hẹp lại thành một góc nhọn nho nhỏ, giống như nòng nọc, ngây thơ, trong sáng, duyên dáng như lúc nào cũng mang ý cười. Trần Bác Văn vẫn nhớ, khi đó, cô luôn cười như vậy, tuy phải xa quê hương, tuy người nhà của cô, bởi vì cô muốn lấy chồng xa, nên không được vui lắm, cũng chẳng mấy hài lòng với nghề nghiệp của Trần Bác Văn, nhưng bản thân Giai Mẫn, trong lòng ngập tràn hạnh phúc. Cô khăn gói tất cả đồ đạc, ngay cả những viên kẹo lúc nhỏ nhất được trong đám cưới người ta cũng không nỡ bỏ lại, cuối cùng ở ngay ga tàu hỏa thuê một cái container mini vận chuyển tất cả những thứ kia. Trần Bác Văn nhớ mình đã hỏi cô, “Cần gì dọn sạch như vậy, sau này còn có thể trở về mà.” Giai Mẫn nói: “Đương nhiên phải dọn hết chứ, hiện tại em đã có nhà riêng, em phải mang theo những thứ em thích, sống với anh cả đời.”

“Anh Trần, uống nước đi.” Lý Sí đặt một ly nước trước mặt Trần Bác Văn, hỏi: “Nghĩ gì mà nghĩ đến nhập thần thế?”

“Không. Đang nghĩ quảng trường Văn Hóa ở Trường Xuân thật đẹp.”

“Trước đây anh Trần từng đến vùng Đông Bắc sao?”

Trần Bác Văn cầm ly lên, vùi mặt uống nước, “Làm hình cảnh đã mười năm, có nơi nào ở Trung Quốc chưa đi qua? Cậu chờ xem, có đủ thời gian cho cậu chạy đấy.”

Lý Sí cười hì hì.

Ngoài cửa sổ, là khung cảnh rộng lớn của miền Bắc. Dưới ánh hoàng hôn mênh mông, từng cánh đồng đã qua mùa gặt, từng hàng cây trụi lá, cứ vùn vụt lướt qua bên cửa sổ, liên miên bất tận.

Hành trình dài đằng đẵng, quả thật cực kỳ vô vị. Chưa hết, phạm nhân lần này, còn đặc biệt im lặng, khiến người an tâm. Chỉ chốc lát sau, Lý Sí đã bắt đầu chán đến phát hoảng.

“Này ...” Hấn đá đá Thắm Thiên Việt, “Dù sao cũng không có gì làm, kể chuyện của người một chút đi?”

Trần Bác Văn ho một tiếng. Tên nhóc này, đúng là non nớt không hiểu chuyện, ở đâu ra loại yêu cầu như thế, không hợp quy củ, mà đây cũng không phải phòng thẩm vấn.

Thắm Thiên Việt không lên tiếng, đôi mắt bình tĩnh nhìn qua, rồi quay về.

Lý Sí nhận được lời từ chối tế nhị, ánh mắt sắc bén phóng qua, đã thấy ánh mắt Thắm Thiên Việt hướng ra phía ngoài cửa sổ, dường như đang nhớ đến chuyện gì.

Mới đó đã là bữa ăn chiều.

Lý Sí mua về mấy hộp cơm.

Phần của hấn và Trần Bác Văn, rõ ràng thịnh soạn hơn rất nhiều.

Trần Bác Văn nói: “Tên nhóc này, vung tay quá trán à.”

Lý Sí cười nói: “Là em mời anh Trần mà.”

Thắm Thiên Việt bị khóa tay phải, cũng không thuận tay trái, cử động đương nhiên khó khăn, Lý Sí chỉ bàng quan nhìn hấn.

Trong hộp cơm của cậu, là một phần trứng sốt cà cực tằm thường.

Mà cà dường như vẫn chưa chín lắm, còn bị xắt thành từng khối to, sắc đỏ lẫn lộn với màu xanh. Trứng thì gần như nhìn không ra. Thắm Thiên Việt chậm rãi dùng đũa gấp bỏ vào miệng. Có chút vụng về, nhưng không chặt vật.

Có thể thấy, cậu xuất thân từ một gia đình gia giáo rất tốt, lúc ăn gần như không phát ra tiếng động.

Lý Sí nhìn cậu nửa ngày bỗng nhiên nói: “Thứ chua như vậy cũng có thể nuốt được, không buồn nôn sao?”

Trần Bác Văn âm thầm duỗi chân đạp hấn một cước.

Thanh niên kia lại ngẩng đầu lên, nhìn Lý Sí. Đôi mắt trong ngần, không hề gợn sóng, như mặt hồ phẳng lặng dưới ánh trăng.

Đột nhiên, cậu mỉm cười.

Nụ cười trong trẻo, thiện ý nhưng xa lạ, như gió xuân thoảng qua. Lại như nụ cười của một người khoan dung, không chấp nhặt với đứa trẻ bướng bỉnh. Còn đứa trẻ bướng bỉnh kia, chính là Lý Sí.

Lý Sí càng lúc càng mất tự nhiên, nhiệt độ trong người cứ vọt lên từng bậc. Giọng điệu hung dữ quát: “Nhìn gì mà nhìn!”

Thắm Thiên Việt cúi đầu, một tay dọn dẹp phần cơm còn dang dở. Cậu làm rất chậm, không vội không vàng. Sau đó nói: “Tôi ăn xong rồi. Xin từ từ thưởng thức.”

4. Chương 3: Anh Thực Sự Muốn Biết?

Thắm Thiên Việt nói: Xin cứ từ từ dùng.

Khiến Trần Bác Văn và Lý Sí nghe thấy ngẩn người. Cả hai nhìn nhau, nửa miếng sườn cốt lết gặm bên mép Lý Sí, nửa ngày mới nuốt trôi.

Trái lại người nói câu đó, nhìn ô kính cửa sổ, lẳng lặng xuất thần.

Bên ngoài ô cửa là bóng tối sâu thẳm, nhuộm lên tấm kính trong suốt một màu đen bóng như pha lê đen, phản chiếu mọi thứ bên trong toa tàu nho nhỏ. Ánh mắt Thắm Thiên Việt, tựa như xuyên thấu tất cả, nhìn sâu vào màn đêm dày đặc.

Đã hơn mười giờ, đèn trong toa tàu rất nhanh được tắt hết. Trần Bác Văn đứng lên, mở còng tay cho Thẩm Thiên Việt, chờ hắn cởi áo khoác, nằm xuống cái giường sắt nhỏ hẹp, đắp chăn bông, sau đó chuẩn bị khóa tay phải cậu một lần nữa. Lúc này Trần Bác Văn để ý thấy cổ tay phải của Thẩm Thiên Việt đã sưng đỏ một mảng, nổi bật trên làn da trắng nõn nà, phi thường bắt mắt, Thẩm Thiên Việt khẽ xoay cổ tay, thoáng nhúu mày, lại ngoan ngoãn duỗi thẳng tay đến trước mặt Trần Bác Văn.

Trần Bác Văn cúi người nhìn cậu, cách nhau rất gần, sóng mắt trong ngần trong đôi nhãn châu đen trắng rõ ràng của cậu khiến Trần Bác Văn thoáng chốc thất thần, suy nghĩ một lúc, Trần Bác Văn đổi sang khóa tay trái cậu vào thành giường.

Khoảnh khắc thẳng lưng đứng lên, hắn nghe Thẩm Thiên Việt thấp giọng nói: “Cảm ơn.”

Trong bóng tối, cả ba đều tự có tâm sự của mình.

Trần Bác Văn đương nhiên vẫn nghĩ tới chuyện với Giai Mẫn. Suy nghĩ, nhưng lại phân tâm. Nhớ tới câu cảm ơn cực nhỏ ban nãy của người thanh niên ngủ đối diện, ở chung chưa được nửa ngày, thế nhưng Trần Bác Văn phải thừa nhận, cậu ta quả thật đã ba lần bốn lượt làm hắn ngạc nhiên.

Lý Sí thì nghĩ, đây là lần đầu tiên mình ở chung phòng với một tên đồng tính chân chính, trước đây, bốn chữ đồng tính luyến ái này, với hắn mà nói, chẳng qua chỉ tồn tại trên mặt từ vựng xa xôi, không hề có ý nghĩa thực tế. Lý Sí thích phụ nữ, thậm chí có thể nói nhiệt tình thích phụ nữ. Hắn si mê đường cong thân thể mềm mại, cả mùi hương son phấn ngọt ngào hoặc thanh nhã của họ, còn có giọng điệu khi họ nói chuyện cùng nét phong tình khi dỗi hờn, thanh niên trẻ tuổi như hắn, tuy là hình cảnh, nhưng trước giờ cũng không thiếu cơ hội tiếp xúc với nữ giới, hắn từng có kinh nghiệm nhiều năm yêu đương, cũng từng có quan hệ xác thịt với vài ba cô gái, hắn thích những thể nghiệm như vậy, thích ga lăng với phụ nữ.

Hắn thực sự, thực sự nghĩ không ra tại sao trên đời này lại có đàn ông không thích loại sinh vật kỳ diệu tuyệt vời như phụ nữ, mà đi thích kẻ cùng giới tính cùng cấu tạo cơ thể rắn chắc như mình. Hắn cho rằng hạng người này, nhất định mang vẻ ngoài khác biệt vừa nhìn liền biết, ghê tởm, giả tạo, biến thái, quái dị. Thế nhưng, Thẩm Thiên Việt kia, thực sự khiến hắn bị mê hoặc. Vẻ ngoài của cậu sạch sẽ gọn gàng, cử chỉ văn nhã có học thức, chẳng có điểm nào quái dị, thậm chí so với đại đa số bạn bè của mình còn giống một quân tử khiêm hòa hơn, loại nhận thức tương phản gay gắt này, khiến trực giác Lý Sí như nhạy bén hẳn lên. Hắn không hề phát giác, sự tò mò của bản thân đối với Thẩm Thiên Việt đã làm hắn quên mất người nọ kỳ thực ban đầu chính là phạm nhân. Trong bóng đêm, hắn cẩn thận thăm dò hô hấp của Thẩm Thiên Việt, mở to mắt, chú ý nhất cử nhất động của đối phương.

Tay trái của Thẩm Thiên Việt đã bị khóa, như vậy, hắn chỉ có thể nằm ngửa hoặc nằm nghiêng về bên trái, không thể xoay sang phải. Con người đôi khi rất kỳ quái, lúc ngủ, sẽ đột nhiên muốn trở mình qua một bên, bằng không, thế nào cũng không thấy thoải mái, càng không thể trở mình sang hướng đó thì càng muốn làm vậy, giống như chỉ có trở mình như thế mới có thể ngủ yên. Lý Sí từng có thể nghiệm này, chịu sự huấn luyện trong học viện cảnh sát, thường có kinh nghiệm dã ngoại qua đêm, lúc đó, túi ngủ nhỏ hẹp, hay là mặt đất thô cứng, đều khiến hắn trọc muốn tìm một tư thế ngủ thoải mái mà không được.

Thế nhưng, dường như Thẩm Thiên Việt hoàn toàn không để ý, cậu vẫn không nhúc nhích nằm nghiêng sang trái, trong bóng tối, có thể thấy cậu gần như không hề phập phồng thân người, có chút mong manh. Hô hấp của Thiên Việt đều rất nông, không lâu dài, không đều đặn, Lý Sí biết cậu vẫn chưa ngủ, thế nhưng, cậu đang nghĩ gì?

Thẩm Thiên Việt, người đang nghĩ gì?

Sáng sớm hôm sau, ba người đều thức dậy.

Lý Sí mở còng ra ý bảo Thẩm Thiên Việt mặc áo khoác. Lý Sí nhìn hắn, thầm nghĩ: Dựa vào đâu mà sáng sớm ngay cả mặt cũng chưa rửa nhưng hắn vẫn sạch sẽ như thế?

Lý Sí hừ mũi khóa tay Thẩm Thiên Việt vào thành giường như hôm qua, để ý thấy, cổ tay đối phương đã sưng vù, lúc bị mình lôi ra sau, Thẩm Thiên Việt cắn chặt môi dưới.

Chuyến này về, bọn họ không mua được vé tốc hành, lộ trình vẫn còn hơn phân nửa.

Bên trong toa tàu, tiếng nhạc phiêu lãng, ba người ngồi im không nói.

Có lẽ vì mới sáng sớm, nhà đài không phát nhạc pop, cũng không phát chương trình talk show gì đó, mà phát một giai điệu dương cầm cực kỳ êm ái lại mang chút bi thương.

Lý Sí nghe một hồi, đứng dậy, làm vài động tác vươn thở, thuận miệng nói: “Đây là khúc gì vậy anh Trần? Rất dễ nghe, còn rất tao nhã.”

Trần Bác Văn cười nói: “Các người là sinh viên mới tốt nghiệp, mấy chuyện ca nhạc, cậu không biết, tôi làm sao biết?”

Lý Sí cười rộ lên: “Cũng đúng, lẩm nhẩm bên miệng, nghe lại quen tai, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra được cái tên.”

“Ly biệt.” Thẩm Thiên Việt nói.

“Cái gì?” Lý Sí quay đầu nhìn cậu.

Thẩm Thiên Việt cười nói: “Là bản étude thiên thứ ba của Chopin, tên là Ly biệt.”

Lý Sí hừ một tiếng nói: “Người giống như đã từng học đại học.”

Thẩm Thiên Việt gật đầu, “Đến năm thứ ba, bị trường đuổi học.” Trong thanh âm của cậu, không có vẻ gì đặc biệt đau xót.

Lý Sí lại hừ một tiếng: “Người xem người kia, đang yên đang lành, sao lại sa vào con đường này? Cha mẹ người bây giờ thương tâm tuyệt vọng biết bao nhiêu?”

Thẩm Thiên Việt nói: “Bọn họ, đều ra nước ngoài rồi.”

Lý Sí nói: “Ở nước ngoài thì đã sao? Người làm ra loại chuyện này, bọn họ ở phương xa cũng thấy hổ thẹn.”

Trần Bác Văn ngồi bên cạnh ho khan một tiếng.

Thẩm Thiên Việt dường như không nghe Lý Sí nói, thốt nhiên xoay người, đi tới bên cửa sổ, khuôn mặt áp sát vào khung kính, hỏi: “Qua khỏi Trường Xuân, là đến đảo Hồ Lô phải không?” Cậu không giống đang hỏi, mà giống tự nói với mình hơn: “Anh Dĩ Thành, từng đi lính ở nơi đó, cũng học lái ở nơi đó.”

Lòng hiếu kỳ trong Lý Sí càng lúc càng bị lời nói của hắn khiêu khích đến dâng trào. Hắn đá đá chân Thẩm Thiên Việt: “Này, dù sao thì nhàn rồi cũng là nhàn rồi, người kể chuyện của người một chút đi.”

Trần Bác Văn ném cho Lý Sí một ánh nhìn nghiêm khắc, hắn quả nhiên còn quá trẻ, chỉ trong hai ngày nay, hắn đã tiết lộ bao nhiêu tâm tính thực sự của mình, điều này đối với cảnh sát mà nói, là cực kỳ cấm kỵ. Trần Bác Văn nhớ lại lúc bản thân vừa vào đội hình cảnh, cũng từng phạm phải sai lầm như thế, mà cá tính đặc biệt dẫn đến sai lầm này, khiến hắn đến giờ vẫn như cũ là một cảnh sát quèn, mấy năm nay, hắn đã sửa đổi rất nhiều, thế nhưng, có những sai lầm, đối với một người, lại chính là dấu ấn, mãi không phai nhạt.

Vậy mà, Thẩm Thiên Việt kia lại chậm rãi quay đầu, dăm chiêu một lát, bỗng nhiên ngẩng đầu nói: “Anh, muốn biết thật sao?”

5. Chương 4: Từ Từ Kể Cho Các Anh Nghe

Thẩm Thiên Việt nói: “Anh muốn biết thật sao?”

Lý Sí nhất thời không biết nên đáp thế nào.

Thẩm Thiên Việt lặng lẽ mỉm cười, nói: “Được, hành trình còn dài, tôi sẽ từ từ kể cho hai người nghe.”

Lý Sí, kể cả Trần Bác Văn, đều không ngờ cậu thực sự muốn kể chuyện của mình, trong một lúc trái lại không biết nên trả lời ra sao.

Thẩm Thiên Việt mỉm cười nói tiếp: “Yên tâm, ngài cảnh sát, tôi sẽ không nói các anh dụ cung đâu.”

Trong khoảnh khắc, vẻ mặt của cậu, thậm chí mang theo chút nghịch ngợm, loại thần thái này căn bản nên thuộc về một thanh niên cỡ tuổi cậu, nghịch ngợm đơn thuần, đánh bật nét ưu thương nhân nhậ vây quanh cả người, giống như mặt hồ trong đêm lóe lên một đốm tinh quang.

Ánh mắt Thẩm Thiên Việt nhìn cảnh vật lướt nhanh ngoài cửa sổ, từ tốn bắt đầu câu chuyện: “Tôi và Thị Dĩ Thành, hai năm trước chạm mặt nhau.”

Trần Bác Văn nhạy cảm nhận thấy, cậu dùng một từ rất kỳ quái, cậu không nói, hai năm trước chúng tôi quen biết nhau, mà nói, hai năm trước chúng tôi chạm mặt nhau.

Thẩm Thiên Việt nói: “Tôi nhớ rất rõ, lúc đó trời vừa vào thu. Mùa thu năm đó, đặc biệt lạnh, rất hiếm thấy ở thành phố N.”

Thiên Ly là một gay bar ở thành phố N. Có quy mô nhất định, cấp độ cũng thuộc hàng nhất định. Thiết kế giản đơn thoáng đãng, nội thất bày trí tao nhã thoải mái. Người tới không ít, đa số có bạn, cũng có khách đến tìm bạn, thế nhưng rất an tĩnh, cho dù mua bán thể xác, cũng đều âm thầm lặng lẽ tiến hành.

Đó là một buổi tối đầu thu, đã hơn chín giờ, cũng không phải là thời điểm quán bar đông khách nhất. Ở quầy bar, có hai thanh niên đang ngồi.

Hai thanh niên trẻ tuổi.

Một người trong đó, khí trời lạnh như vậy, vẫn mặc áo chên bó sát màu đen, quần jean đơn giản, thân hình cao gầy rắn chắc, ngũ quan cân đối rõ ràng, mái tóc cắt rất ngắn, đang khoan thai uống rượu. Bên cạnh, còn có một thanh niên khác.

Thanh niên này mặc sơmi trắng đơn giản cùng với quần jean, ngón tay thon dài ôm lấy ly rượu như đang ủ ấm, khẽ đung đưa thân thể.

Thanh niên mặc áo chên chợt huých vai cậu ta, nhỏ giọng thì thầm: “Này, Tô Tô, nhìn gã ngồi ở góc đằng kia xem. Cứ dán mắt vào cậu cả buổi rồi.”

Thanh niên áo trắng, ngó một tiếng, uống một hớp rượu, không lên tiếng.

“Hôm qua gã cũng ở đó nhìn cậu, còn có hôm qua của hôm qua, hôm qua của hôm qua của hôm qua nữa.”

Thanh niên áo trắng bị sắc rượu, thấp giọng ho khan hai tiếng mới nói: “JO này, hôm qua của hôm qua là hôm trước, hôm qua của hôm qua của hôm qua là hôm kia. Gần đây ở cùng với người nước ngoài quá lâu, ngay cả tiếng Trung cũng quên luôn rồi sao.”

Thanh niên gọi là JO kia cười tủm tỉm xoa đầu cậu, thanh niên áo trắng cũng rũ my mỉm cười.

JO nói: “Lại nữa rồi lại nữa rồi, hể cậu cười như vậy, ngay cả tôi cũng nhịn không được phải động lòng.”

Thanh niên áo trắng cười rộ lên cốc đầu JO một cái: “Cậu đi chết đi. A, tôi trụ hết nổi rồi. Tôi đi trước đây.”

JO nói: “Được rồi được rồi, hôm nay về nghỉ sớm chút đi. Có điều, lát nữa mấy tên kia không thấy cậu đâu, chắc sẽ thất vọng lắm.”

Thanh niên áo trắng không cho là vậy, xùy một tiếng, vén lọn tóc mái dài rũ trước trán lên.

Ngay lúc cậu đứng dậy chuẩn bị đi, người đàn ông ngồi thật lâu ở góc quán rốt cuộc cũng đứng dậy, hạ quyết tâm thật lớn tiến lên, chắn trước mặt cậu: “Xin hỏi, cậu là Việt Việt phải không? À không, xin hỏi, cậu có phải họ Thẩm, là Thẩm Thiên Việt?”

Nhìn gần, người này vóc dáng cao ráo, diện mạo bình thường, nhưng trông khoan hoà đôn hậu, mái tóc húi cua, ăn mặc chỉnh tề đường hoàng.

Tô Tô nhân nhậ quét mắt nhìn anh, nói: “Không, tôi không phải.” Nhưng trong giọng nói lại mang chút vui vẻ.

JO chống hai khuỷu tay lên quầy bar sau lưng, hứng thú nhìn họ.

Đây đúng là kiểu bắt chuyện phi thường cũ rích, thế nhưng, bởi vì khuôn mặt bẩm sinh chất phác của anh, lại nảy sinh một phần thú vị đặc biệt.

Anh đột nhiên đỏ mặt, thấy Tô Tô sắp bỏ đi, muốn tiến lên kéo cậu lại nhưng không dám, chỉ đành theo sau, cuống quýt nói: “VẬY... VẬY...”

Tô Tô dừng bước, quay đầu nhìn anh, không nói lời nào.

Ánh mắt cậu an tĩnh rơi trên người anh ta. Khiến người ta liên tưởng đến bồ câu, an tĩnh đáp trên mái nhà đen xám, khoảng cách gần như vậy, nhưng không hề liên quan nhau.

Anh liên tục lắp bắp: “Xin lỗi. Nhưng... tôi là... anh là Dĩ Thành đây, Việt Việt, anh là Thị Dĩ Thành. Em... em không nhớ sao?”

Tô Tô lắc đầu: “Xin lỗi. Anh nhận lầm người rồi.”

Trên trán anh đã đổ một hàng mồ hôi: “Chúng ta có thể... Ý tôi là, tôi có thể trò chuyện với cậu được không?”

Tô Tô cụp mắt nhìn nền gạch, một nụ cười nhàn nhạt hiện lên, nói: “Xin lỗi, nhưng tôi chưa từng tiếp chuyện ai miễn phí bao giờ.”

Anh ngẩn người một lúc.

Tô Tô lại mỉm cười, bước tới phía trước.

Anh nhất thời nóng vội, kéo tay cậu lại nói: “Khoan đã, xin chờ một chút. Được, chúng ta, có thể, ra ngoài bàn bạc không?”

Tô Tô nhìn bàn tay to lớn nắm chặt lấy cánh tay mình, lại ngẩng đầu nhìn anh ta: “Giá của tôi cũng không thấp.”

Sắc mặt cậu không có lấy nửa điểm gợn sóng, như thể đang nói một chuyện hết sức bình thường.

Thị Dĩ Thành vội gật đầu: “Được được.”

Anh nói, được được. Không giống đang làm một cuộc giao dịch trắc táng, trái lại như đang dỗ dành một đứa trẻ bướng bỉnh.

Tô Tô tiếp tục bất động thanh sắc.

Anh dường như xấu hổ, buông cánh tay Tô Tô ra.

Tô Tô nói: “Được, vậy đi thôi.”

JO đuổi theo, nắm lấy vai Tô Tô hỏi: “Này, cậu muốn đi theo hần thật sao? Hôm nay không phải cậu...”

Tô Tô cười như không cười đá cậu ta một phát: “Bớt lo chuyện bao đồng đi, coi chừng tóc mau bạc bây giờ.”

Tô Tô cùng Thị Dĩ Thành rời khỏi quán bar. Ra ngoài, Thị Dĩ Thành đi đến chiếc xe dựng bên đường. Tô Tô vừa nhìn thấy chiếc xe, liền cười phụt một tiếng.

Là một chiếc mô tô, model khá cũ, kiểu dáng lại cục mịch. Thật ra rất giống với chủ nhân của nó, Tô Tô nghĩ.

Khuôn mặt Thị Dĩ Thành lại đỏ lên, hai tay có chút mất tự nhiên xoa vào nhau, nói: “Hồi còn nhỏ, tôi lúc nào cũng lấy xe đạp chở Việt Việt đi khắp nơi, lúc ấy, Việt Việt nói, nếu được ngồi mô tô thì hay biết mấy. Sau đó, tôi mới mua chiếc này, kiểu dáng có chút thô kệch, nhưng chạy rất an toàn.”

Tô Tô quay qua, nương theo ánh đèn đường nhìn kỹ gương mặt anh, sau đó nói: “Đi thôi.”

Anh vẫn không xoay người, từ trong cốp lấy ra một cái mũ bảo hiểm, cẩn thận đội cho Tô Tô, tỉ mỉ cài khóa.

Rõ ràng chỉ là người mới gặp, anh làm như vậy, lại có một kiểu thân thiết khó hiểu, xem chừng động tác này anh đã áp ủ trong lòng rất nhiều lần, rất nhiều năm.

Hai người ngồi lên xe rồi, Thị Dĩ Thành còn quay đầu lại nói một câu: “Ngồi ổn chứ? Đừng lo, tôi từ từ nổ máy.”

6. Chương 5: Tôi Không Phải Tôi Không Phải

Thị Dĩ Thành ngồi lên mô tô, vừa nổ máy, bỗng nhiên lại xuống xe, cởi áo khoác trên người ra, đưa cho Tô Tô, nói: “Cái này... cậu mặc vào đi.”

Tô Tô lắc lắc cái đầu đang đội mũ bảo hiểm nặng trĩu.

Thị Dĩ Thành tiến lại, nhẹ nhàng kéo tay cậu, mặc áo vào cho cậu: “Mặc đi. Bên trong tôi còn một chiếc áo ba lỗ. Cậu lại mặc ít như vậy.”

Tay áo này dài đến tận mu bàn tay của Tô Tô.

Tô Tô nhìn người thanh niên trước mặt qua tấm kính của mũ bảo hiểm, đôi mắt anh rất rõ nét, trong đó phản chiếu hình ảnh mình mặc chiếc áo khoác quá cỡ, đội mũ bảo hiểm thật lớn, bộ dáng quái dị.

Thị Dĩ Thành một lần nữa ngồi lên mô tô, Tô Tô đột nhiên hỏi: “Chúng ta đi đâu?”

Thị Dĩ Thành quay đầu, ôn hòa nói: “Về nhà tôi, có được không? Cách đây cũng không xa.”

Tô Tô nói: “Được.”

Trước kia, cũng không phải không có người dẫn cậu về nhà, nhưng đa phần, vẫn thích đi thuê phòng hơn, dù sao cũng muốn dứt khoát nhanh gọn một chút, rời khỏi khách sạn, hai kẻ từng ở trên giường quần quýt nhau, tựa như hai kẻ đang yêu, lập tức không còn quan hệ gì nữa, chỉ còn tiền giao dịch, như thế trái lại cũng rất sòng phẳng.

Anh lái xe vững vàng, tuy không nhanh, nhưng vẫn có gió thu lạnh lẽo phát tới tấp, lúc xuống xe, Tô Tô cảm thấy đầu mình càng nặng thêm.

Bọn họ dừng lại bên trong một khu dân cư nhỏ bình thường.

Thị Dĩ Thành cẩn thận tháo mũ bảo hiểm xuống cho cậu, có một sợi tóc vướng trên mũ, Tô Tô không kiên nhẫn muốn bứt ra, Thị Dĩ Thành cười nói: “Chờ đã chờ đã.” Từng chút từng chút gỡ ra: “Không phải được rồi sao? Bứt ra sẽ đau lắm.” Lại chỉ lên đầu nói: “Ở tầng năm.”

Lúc lên lầu, Tô Tô nhận thấy, đây là một tiểu khu bố trí quy hoạch rất bình thường, hành lang dài mà hẹp, bề bộn những món đồ gia dụng hết xài và cả những thứ hỗn tạp chưa dỡ vứt, cũng chẳng có đèn. Lối lên tầng năm lại có ánh đèn từ xa rọi sáng, Thị Dĩ Thành dẫn Tô Tô đến trước một căn hộ. Trên đầu cánh cửa, lấp một bóng đèn.

Thị Dĩ Thành nói: “Hành lang này không có loại đèn tiết kiệm điện năng, bàn chuyện lắp đặt, nhưng có vài hộ không chịu ra tiền, đành cứ tiếp tục như vậy, đèn này tôi tự lắp, cứ đến tối lại bật lên, người lên xuống cũng tiện hơn.”

Mở cửa, Thị Dĩ Thành nói: “Đây, mau vào đi.” Tô Tô theo anh vào trong.

Nổi lên cửa ra vào là một lối đi hẹp dài, chỉ nhìn thấy một góc bên trong phòng khách. Sàn nhà được lau sạch đến mức trơn láng dị thường, Tô Tô nhìn thấy bóng mình mờ hồ phản chiếu trên đó. Vừa bước lên, liền trượt chân. Thị Dĩ Thành vội đỡ lấy cậu, cánh tay ấm nóng lại mạnh mẽ, cách lớp áo sơ mi mỏng manh, khiến Tô Tô cảm thấy như bị bỏng mà muốn rút tay về.

Thị Dĩ Thành cười rộ lên: “Sàn nhà rất trơn, cẩn thận. Mang dép vào là được, đôi này đi, đôi này tương đối mềm.”

Anh cúi xuống, giúp Tô Tô mang dép vào. Cậu im lặng đứng bên cửa, mặc anh nhấc chân mình lên, xỏ dép vào, một chiếc, lại một chiếc.

Căn hộ của Thị Dĩ Thành thuộc loại nhà hai gian một sảnh, là kiểu nhà cũ, phòng khách rất nhỏ, Tô Tô vừa nhìn liền thấy phía trước bày trí một chiếc đàn dương cầm, màu đen sáng loáng, lặng lẽ như quý tộc đứng ở một góc phòng khách.

Tô Tô nói: “Ồ, thì ra anh còn là một nghệ sĩ.”

Thị Dĩ Thành cười ngây ngô, gãi đầu nói: “Tôi không phải, tôi chỉ là một gã thô lỗ. Việt Việt biết đàn. Lúc chúng tôi còn nhỏ, những đứa trẻ học nhạc cụ cũng không nhiều như bây giờ. Mẹ của Việt Việt là một nghệ sĩ violin.”

Nụ cười của Tô Tô đột nhiên mang theo vài phần xa xăm mơ hồ, chậm rãi nói: “Ngay cả đàn anh cũng chuẩn bị sẵn cho cậu ta rồi à.”

Thị Dĩ Thành nói: “Cậu đàn thử đi.”

Tô Tô cười nhặt bước qua, nhẹ nhàng mở nắp, ngón tay thon dài lướt trên phím đàn, khơi dậy làn âm thanh như nước chảy: “Thứ tao nhã thế này, tôi đâu biết. Hơn nữa, cho dù có biết, cũng không thể dùng đàn này, lỡ làm bẩn đàn anh tặng Việt Việt thì sao.”

Thị Dĩ Thành định nói gì đó, lại không thể nói thành lời.

Tô Tô vội chuyển đề tài: “Phòng khách của anh không lớn, đồ vật cũng không nhiều, ngược lại có cảm giác rộng rãi.”

Thật vậy, mỗi một góc ở đây, đều được quét dọn không bám lấy một hạt bụi, nhưng vẫn mang bầu không khí của sự sống, bức tranh với tông màu ấm áp trên tường, là một bức tranh hoa hướng dương, trên bộ sofa lót một tầng đệm thật dày, dụng cụ trong bếp trơn bóng đến mức sáng lóa, hết thảy đều dung hòa với người đàn ông diện mạo bình thường, nhưng lại hết sức gọn gàng sạch sẽ đang đứng bên cạnh mình.

Tô Tô cảm thấy đầu càng lúc càng choáng váng, cậu hỏi: “Phòng tắm ở đâu, tôi muốn đi tắm trước.”

Thị Dĩ Thành kéo một cánh cửa nhỏ bên cạnh phòng bếp: “Ở đây này.”

Tô Tô đi vào, Thị Dĩ Thành cũng vào theo.

Tô Tô nhìn anh, bắt đầu cởi cúc áo sơ mi của mình: “Muốn tắm chung sao?” Cậu lười biếng hỏi.

Thị Dĩ Thành lập tức đỏ mặt: “Không phải. Cửa sổ ở đây có chút vấn đề, hơi khó đóng, thời tiết mùa này, đêm xuống sẽ khá lạnh.”

Anh dùng sức đóng cánh cửa nhỏ hẹp kia lại, xoay người cầm lấy một cái khăn tắm thật to, còn có một bộ đồ ngủ, đưa cho Tô Tô.

Tô Tô đã cởi được phân nửa số cúc áo, tay dừng lại trên vạt áo, nghiêng đầu nhìn anh. Trên mặt mang nét cười nhàn nhạt như sóng nước dập dềnh. Thị Dĩ Thành cũng mỉm cười, nói: “Khăn tắm hơi cũ một chút, nhưng rất sạch sẽ, cậu chịu khó vậy.” Nói xong đi ra, còn giúp cậu đóng cửa phòng tắm.

Tô Tô nghe thấy cánh cửa “kịch” một tiếng đóng lại, thu hồi nụ cười, vùi mặt vào trong chiếc khăn tắm mềm mại kia, ngẩn ngơ ngồi trên thành bồn tắm cả nửa ngày.

Lúc bước ra, trán như bị nhiệt độ trong phòng tắm hâm nóng tăng thêm vài độ, nhưng nhiệt lượng cơ thể lại bị không khí lạnh giá xung quanh bào mòn từng chút một.

Tô Tô gần như ngã nhào xuống chiếc giường trong phòng ngủ, Thị Dĩ Thành cũng đi vào.

Tô Tô lăn một vòng trên giường, ngược nhìn Thị Dĩ Thành, lại cụp mắt kéo cổ áo ngủ, mỉm cười nói với Thị Dĩ Thành: “Anh thích gấu Pooh?”

Thị Dĩ Thành nói: “Việt Việt thích.”

Tô Tô oh một tiếng: “Việt Việt của anh.”

Thị Dĩ Thành đáp: “Việt Việt của tôi.”

Tô Tô vỗ vỗ giường, nhích sang một bên, tiếp đó, bắt đầu cởi áo ngủ.

Thị Dĩ Thành lại kéo chăn, đắp lên cho cậu: “Chúng ta... trò chuyện có được không?”

Tô Tô khúc khích cười: “Chẳng lẽ anh thật sự chỉ muốn nói chuyện đơn thuần thôi sao?”

Thị Dĩ Thành ngẩng nhìn nụ cười của Thiên Việt, nụ cười xa lạ này, đang nở rộ trên khuôn mặt đã in sâu trong giấc mơ anh suốt bao năm qua: “Việt Việt, em, thực sự không nhận ra anh sao? Một chút cũng không nhớ ra anh sao?”

Sắc thái của anh mang theo bi thương tuy mơ hồ nhưng vẫn không che giấu được, Tô Tô nắm lấy tay anh: “Việt Việt đương nhiên nhớ anh, có điều, tôi không phải Việt Việt. Tôi chỉ là một kẻ, mà anh cảm thấy giống cậu ta.”

Thị Dĩ Thành chậm rãi đưa tay vuốt ve khuôn mặt Tô Tô: “Việt Việt... Tại sao...” Lời nói đột nhiên bị gián đoạn.

“Việt Việt, trán em nóng quá.”

Tô Tô nghiêng đầu, né tránh bàn tay hân: “Có một chút.”

“Hình như sốt cao rồi. Chỗ anh có thuốc, anh đi lấy cho em.”

Tô Tô đột nhiên kéo tay anh lại, hàng mi như rẽ quạt, vừa mơ màng vừa khiêu khích nhìn qua: “Này, lúc phát sốt cảm giác càng tốt, anh thực sự, không muốn thử sao?”

Thị Dĩ Thành vỗ vỗ mu bàn tay cậu: “Ngoan, anh đi lấy thuốc cho em, mùa thu mà bệnh, không phải chuyện đùa.”

Như đang dỗ dành giải thích với một đứa trẻ muốn chơi trò mạo hiểm.

Tô Tô ngẩn ngơ nằm trên giường, đau đớn, như tàn lửa, từ nơi sâu nhất trong đầu bắt đầu âm ỉ thiêu đốt, một mạch lan xuống dần, cả người bỗng bình như đang trôi nổi giữa không trung, không thể chạm đất, chỉ muốn ngủ.

Trong cơn mơ màng, cảm thấy có người đỡ mình dậy, dứt thuốc, thuốc viên, còn có thuốc nước rất đắng, cậu bắt đầu giãy dụa lảng tránh, lại bị đôi tay dịu dàng kiên định giữ chặt lấy đầu, nửa điểm cũng không thể động đậy. Cơn đau trên người, tâm sự không thể nói ra trong lòng, mê man do cơn sốt hành hạ đồng loạt tập kích, Tô Tô bắt đầu phát ra tiếng nức nở khe khẽ, qua một lát, thanh âm không còn, nhưng lại có nước mắt từng giọt từng giọt lăn dài, nhanh chóng trào dâng. Chợt nghe có tiếng ai không ngừng gọi bên tai: “Việt Việt, Việt Việt. Việt Việt, đừng sợ, có anh ở đây.” Tô Tô không ngừng lắc đầu mơ hồ phủ nhận: “Tôi không phải. Tôi không phải.”

7. Chương 6: Em Thực Sự, Chỉ Là Tô Tô Thôi Sao?

Tô Tô nhờ cơn mát lạnh trên trán mà từ từ yên tĩnh lại.

Tâm tình cũng dần ổn định, cắn chặt răng không phát ra bất kỳ âm thanh nào nữa.

Ngủ đến nửa đêm, Tô Tô cũng tỉnh táo hơn đôi chút. Nhiệt độ trên trán đã hạ xuống không ít, vẫn còn mê man, nhưng đã thoát khỏi cảm giác đau nhức kia, chỉ là cả người như nhũn ra, tay chân đều nặng tựa ngàn cân, mơ màng muốn ngủ, nhưng mí mắt lại như bị giấy nhám chà đến phát đau.

Trong cơn mơ màng, cảm giác có người đến gần, thay chiếc khăn đã ẩm trên trán bằng một chiếc khăn mát lạnh khác, lại nhẹ nhàng đi ra.

Một đêm cứ thế trôi qua.

Sáng hôm sau, Tô Tô tỉnh dậy, cũng không muốn cử động, từng cảnh tượng đêm qua lần lượt hiện về trước mắt.

Mơ hồ nhớ lại, lúc mình thần trí không tỉnh táo đã kêu lên, không phải tôi không phải tôi.

Tô Tô kéo chăn phủ qua đầu, biết mình nên ngồi dậy, nhưng không muốn nhúc nhích, cũng không hiểu sao, lại mặc cho bản thân bướng bỉnh thế này.

Thị Dĩ Thành khẽ đẩy cửa tiến vào.

Tô Tô vội nhắm mắt lại.

Thị Dĩ Thành bước tới, đặt tay lên trán cậu. Tô Tô cảm thấy nệm giường hơi lún xuống, biết anh đã ngồi, chờ đợi động tác tiếp theo của anh, nhưng chẳng có gì xảy ra.

Cho dù đang nhắm mắt, Tô Tô vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt lưu luyến của Dĩ Thành trên từng phân khuôn mặt mình.

Tô Tô cắn răng, nhưng không mở mắt.

Anh cũng không chút động tĩnh, khuôn mặt Tô Tô dần nóng lên, không biết là có đồ hay không, hơi thở ấm áp của anh phủ lên khuôn mặt nóng hổi của Tô Tô, bỗng dưng mang đến một trận mát lạnh.

Tô Tô thầm nghĩ, chẳng lẽ cứ phải giả vờ ngủ? Lại nghĩ, dù sao cũng là anh ta ép mình, hại anh ta đi làm muộn một chút cũng đáng kiếp.

May mắn, Thị Dĩ Thành rút cuộc cũng đi ra, Tô Tô mở mắt, nhìn lên trần nhà, thở phào một hơi.

Tô Tô ra khỏi phòng ngủ đã ngủ thấy mùi thơm tràn ngập trong nhà. Không phải mùi khói bếp đậm đà, mà là mùi cháo nóng thoang thoảng. Thị Dĩ Thành thấy cậu bước ra, mỉm cười nói: “Chào buổi sáng.” Lại hỏi: “Thấy khá hơn chưa? Qua đây ăn chút cháo, xong rồi uống thuốc.”

Tô Tô cũng không lên tiếng, bước tới, ngồi xuống bên bàn.

Thị Dĩ Thành múc một chén cháo đặt trước mặt cậu: “Coi chừng bỏng.” Anh nói.

Tô Tô cúi đầu nhìn vào chén, cháo được nấu cực thơm, hạt gạo cũng rất mềm dẻo, lại không vón cục, khiến người ta không khỏi nổi cơn thèm.

Tô Tô chậm rãi ăn cháo.

Thị Dĩ Thành nhìn cậu, đột nhiên nói: “Việt Việt, em vẫn giống như hồi còn bé, ăn không hề có tiếng động.”

Tô Tô không ngẩng đầu lên, ngữ khí mang theo hai phần ý cười nhàn nhạt: “Có lẽ rất nhiều người ăn cũng không phát ra tiếng động.” Mới ngẩng đầu, giơ một ngón tay thon dài lên trước mặt Thị Dĩ Thành, hươ hươ: “Lặp lại lần nữa, tôi không phải Việt Việt.”

Tô Tô tiếp tục ăn cháo, vừa cười vừa nói: “Tôi với cậu ta, trông rất giống nhau sao? Chuyện này, chỉ mới thấy trên phim ảnh hoặc trong tiểu thuyết, quả thật chưa từng gặp qua.”

Thị Dĩ Thành như đang trầm thổ dài, không lên tiếng nữa.

Tô Tô ăn cháo xong, Thị Dĩ Thành liền đưa thuốc với nước qua cho cậu, Tô Tô cũng không nhìn đối phương, nhận lấy rồi uống.

Nhất thời căn phòng trở nên yên tĩnh. Chỉ còn tiếng tích tắc của đồng hồ treo trên tường, trong không gian trầm lắng này lại càng đặc biệt rõ ràng.

Thị Dĩ Thành thử mở miệng: “Việt Việt...”

Tô Tô đột nhiên ngắt lời hắn: “Này, tôi nói, anh, thực sự, không làm sao?”

Thị Dĩ Thành: “Hả...”

Tô Tô lại cười rộ, nụ cười của cậu nhu hoà như nước, nhưng không hề vô tư: “Nếu tôi đã đi với anh, làm hay không đều phải thu tiền, anh bị lỗ rồi.”

Thị Dĩ Thành đang định mở miệng, Tô Tô lại nói: “Xin lỗi, tôi phải đi.”

Thị Dĩ Thành ngăn ra.

Tô Tô vẫn tiếp tục: “Tôi nói, tôi phải đi, xin trả tiền.”

Sắc mặt Thị Dĩ Thành chợt âm đạm, Tô Tô nhìn anh, từ chớp mũi cười lạnh một tiếng.

Thị Dĩ Thành nói: “Được, được.” Lại cái giọng điệu dỗ dành con nít này.

Tô Tô đột nhiên cảm thấy buồn bực.

Thị Dĩ Thành trở vào phòng, lát sau cầm một phong thư đi ra, khê đặt lên bàn. Nhưng nói: “Ở lại thêm chút nữa được không?” Đưa một túi nylon nhỏ cho cậu: “Còn có chỗ thuốc này, cho em. Thuốc rất hiệu quả.”

Tô Tô đón nhận, tiện tay nhét vào túi: “Anh không đi làm sao?”

Thị Dĩ Thành nói: “À, chuyện này, anh đi sớm hay muộn một chút cũng không sao.”

Tô Tô cười khê: “Chà, thì ra là ông chủ.”

Thị Dĩ Thành đỏ mặt: “Cũng không thể coi là vậy. Tự mở một công ty vận tải nho nhỏ. Vừa mới đi vào nề nếp.”

Tô Tô nhìn ngón tay im lặng một hồi, đột nhiên nói: “Xin lỗi, anh có kèm cắt móng không? Móng tay tôi bị xước, đâm đau quá.”

Thị Dĩ Thành vội nói: “Có, có.” Đứng dậy đi tìm.

Đến khi anh từ phòng ngủ bước ra, phát hiện Tô Tô đã đi rồi. Một tiếng động cũng không có.

Trên bàn, là một xấp tiền, một bức thư màu trắng được đặt trên cùng, Thị Dĩ Thành cầm lên, trong đó viết mấy chữ: “Cảm ơn tối qua đã chăm sóc tôi, coi như ưu đãi cho anh, tiền tôi chỉ lấy một nửa.”

Nét bút vội vàng, phẳng phất như một giây sau sẽ biến mất như chủ nhân của nó.

Sau lần đó, Thị Dĩ Thành cũng không tìm được Tô Tô nữa.

Thị Dĩ Thành mỗi ngày đều túc trực ở Thiên Ly, nhưng, Tô Tô không hề xuất hiện.

Thị Dĩ Thành không thấy Tô Tô, nhưng lại gặp được người thanh niên tên JO cùng ngồi với Tô Tô hôm đó.

Thị Dĩ Thành bước qua: “Cho hỏi, Việt... Tô Tô có ở đây không?”

JO nhận ra hần: “Anh tìm Tô Tô? Hai ngày nay tôi cũng không gặp cậu ta.”

Thị Dĩ Thành suy nghĩ một lát, vẫn hỏi ra miệng: “Xin hỏi, Tô Tô, là họ Tô thật sao?”

JO mỉm cười: “Anh hai à, đừng nói anh không biết bọn tôi làm nghề gì nha, thành thật mà nói, làm nghề này, có mấy ai dùng tên họ thật của mình? Tô Tô họ gì, tôi thật sự không biết, chỉ biết mọi người đều gọi cậu ta là Tô Tô.”

Trên khuôn mặt trẻ tuổi của cậu, nhàn nhạt hiện lên vẻ tự giễu, còn có một chút tang thương, nhưng nháy mắt đã chẳng còn.

“Vậy...” Thị Dĩ Thành không phải không do dự, thế nhưng vẫn không nhịn được hỏi tiếp: “Cậu có cách gì liên lạc với cậu ấy không, hoặc là... cậu biết cậu ấy ở đâu không?”

JO bị sắc một ngụm rượu, liếc xéo anh: “Tôi đương nhiên, khụ khụ, không biết cậu ta ở đâu. Số di động thì đúng là có, nhưng nếu cậu ấy mà biết tôi tùy tiện cho người khác, nhất định sẽ trở mặt với tôi. Anh hai à, anh đừng làm khó tôi.”

Thị Dĩ Thành bất đắc dĩ gật đầu: “Dù sao cũng cảm ơn cậu.”

Thị Dĩ Thành rời khỏi Thiên Ly.

Quán bar này, nằm ở một góc khuất khá biệt lập trên đường, chỉ có bóng cây loang lổ, khẽ lay động trong màn đêm, vẽ nên một mảnh cô tịch.

Việt Việt, em đang ở đâu? Em thực sự, chỉ là Tô Tô thôi sao?

8. Chương 7: Thỏa Thuận

Thẩm Thiên Việt chìm đắm trong hồi ức, dường như cậu đang trở về hai năm trước đây, trốn trong góc tối của quán bar, nhìn người kia ngây ngốc ngồi đó, hoặc ngập ngừng hỏi thăm từng người, hết quán bar này đến quán bar khác, hết ngày này đến ngày khác. Con người thật thà này, ấy vậy lại không hề phát hiện, mình đã vài lần theo sau anh ta. JO thường đùa rằng, cậu còn không mau xuất hiện, anh Thị sắp biến thành Mạnh Khương Nữ ngàn dặm tìm chồng rồi đấy.

Khuôn mặt Thẩm Thiên Việt dần dần thấm đượm nét cười nhàn nhạt, là nét cười xuất phát từ nơi nội tâm sâu thẳm, trong nắng mai thanh nhã như ngọc. Cậu thì thầm với chính mình: “Tên gốc này!” Lại thở dài: “Giá như lúc đó tôi không đi tìm anh ấy, giá như lúc đó tôi không đề ra thỏa thuận kia với anh ấy... thì hay biết mấy.” Cậu quay đầu, tựa lên thành giường, ý cười dần tan biến, giống như khe hở thì không thể nào giữ được dòng nước ở lại: “Đời người, dù cho có trốn tránh thế nào, cũng không thể thoát khỏi số phận.”

Suốt một tháng trời, Thị Dĩ Thành gần như đã rảo khắp các quán bar có thể tìm được, thế nhưng anh vẫn không tìm thấy Việt Việt.

Anh mong nhớ Việt Việt đã tám năm qua, khó khăn lắm mới tìm được, Việt Việt một lần nữa lại biến mất.

Thị Dĩ Thành bước ra khỏi một quán bar, tuyệt vọng ngồi phịch xuống đất, vùi mặt vào giữa hai đầu gối.

Có lẽ, thật sự đã quá lỗ mãng rồi. Lúc chia tay, Việt Việt chẳng qua chỉ là một đứa trẻ mười bốn tuổi, hoàn toàn không hiểu được tâm tư mình dành cho cậu, khi đó cậu ấy chẳng qua chỉ xem mình như anh trai dựa dẫm ỷ lại. Việt Việt bây giờ, có một cuộc sống như vậy, kể từ hôm ấy, Thị Dĩ Thành không phải không hiểu, thế nhưng, tại sao? Cậu nhất định có nỗi khổ khó nói, nhưng mà, liệu cậu có bằng lòng để mình lại đặt chân một lần nữa vào cuộc sống của cậu không? Việt Việt, em đang ở đâu?

Thị Dĩ Thành vò đầu bứt tai, ngẩng mặt lên.

Có một người, bó gối ngồi xuống trước anh, đôi mắt trắng đen rõ ràng, trong ngần như nước, nhìn anh, không nói lời nào.

Bất ngờ ngoài ý muốn khiến Thị Dĩ Thành chỉ biết ngây ra.

“Này”, thanh niên kia nói: “Vẫn đang tìm Việt Việt của anh sao?” Giọng nói cậu chậm rãi, lại như thở dài: “Anh đúng là quá si tình.”

Nói xong, cậu đứng dậy, Thị Dĩ Thành vô thức muốn kéo lại, nhưng thấy cậu không có xoay người bỏ đi, mà lùi ra sau hai bước, ngồi lên dây song chắn ven đường. Đôi chân thon dài một gác trên song, một thả tự do, đứng dựa theo gió.

“Tôi nói anh,” Cậu cười như không cười, “Tìm Việt Việt làm gì? cậu ta là gì của anh?”

Thị Dĩ Thành bước qua, đứng bên cạnh cậu: “Việt Việt, trước đây, là hàng xóm của anh, cũng là bạn chơi chung với anh lúc nhỏ, là em trai nhỏ của anh.”

“Ồ.” Tô Tô xoay đầu: “Thì ra là thanh mai trúc mã, khó trách anh cứ nhớ mãi không quên. Ái chà, nhìn anh cũng khá thật thà, không ngờ còn nhỏ như vậy đã ôm tâm tư sâu xa?”

Thị Dĩ Thành đỏ mặt.

Tô Tô cười ra tiếng, cố ý dùng một ngón tay quét qua mặt anh: “Để đỏ mặt như vậy, làm sao ra ngoài lặn?”

Thị Dĩ Thành nhìn Tô Tô, cậu chỉ mặc một chiếc áo khoác mỏng manh màu trắng, quần màu be, ánh lên trong màn đêm sâu thẳm, toàn thân trên dưới dường như chỉ có hai màu đen trắng, so với giọng nói và thái độ có điểm ngả ngớn của mình, hoàn toàn không dung hoà, mà có một sức hấp dẫn kỳ lạ.

Thị Dĩ Thành nói: “Em thật thích mặc đồ trắng.”

Tô Tô hỏi: “Việt Việt của anh thì sao? Cậu ta thích mặc màu gì?”

Thị Dĩ Thành nói: “Việt Việt ư, em ấy thích màu lam.”

Thân thể Tô Tô hơi lảo đảo, Thị Dĩ Thành đỡ lấy cậu. Khoảnh khắc ấy, khuôn mặt hai người gần như dán vào nhau.

Thị Dĩ Thành nghĩ, Việt Việt à, em đã cao lên rất nhiều.

Khuôn mặt cậu, đã không còn nét ngây thơ của thiếu niên, thay vào đó là vẻ thanh tú lãng tử đơn thuần của thanh niên. Khuôn mặt luôn khoác lên biểu tình nhàn nhạt này, nhìn kỹ, lại hết sức sinh động.

Tô Tô biết Thị Dĩ Thành đang chăm chú quan sát mình, bất chợt rũ mi, cười khẽ một tiếng, nụ cười rất ngẩn ngui, thế nhưng Thị Dĩ Thành vẫn nhạy cảm nắm bắt được ý vị quen thuộc trong miên ký ức xa xăm nơi cậu.

Thị Dĩ Thành nói: “Cha mẹ Việt Việt đều là những người tài giỏi, cha là nhà nghiên cứu trẻ tuổi nhất, có thành tựu nhất ở viện nghiên cứu Cổ sinh vật học, mẹ là một nghệ sĩ, ban đầu, bọn họ không đồng ý để Việt Việt chơi với anh.” Anh cười ngây ngô: “Bởi vì cha mẹ anh chỉ là người gác cổng ở viện nghiên cứu. Thế nhưng Việt Việt, lại thích đi theo anh. Anh thì... vô cùng thích em ấy. Việt Việt rất ít nói, vóc dáng cũng mảnh mai, có phần hướng nội, trên mặt mang cặp kính gọng đen nhỏ nhắn, không hoà đồng lắm, có lúc còn bị mấy đứa trẻ trong viện bắt nạt, mỗi lần như vậy, anh đều bảo vệ em ấy, em ấy là một đứa trẻ, khiến người rất muốn yêu thương. Từ lúc em ấy mười tuổi anh lúc nào cũng ở bên em ấy, mãi cho đến năm em ấy mười bốn anh mười chín, phải nhập ngũ rồi, mới chia tay. Lúc trở về, cha mẹ anh đã không còn làm ở viện nghiên cứu nữa, bọn họ cũng đã chuyển nhà.”

Tô Tô bỗng ghé mặt sát lại, nói: “Anh xem, tôi không đeo kính, anh nói tôi giống cậu ta chỗ nào?”

Thị Dĩ Thành đưa tay phủi phiến lá khô vương trên tóc Tô Tô, dịu dàng nói: “Anh đã từng thấy dáng vẻ lúc em ấy không đeo kính.”

Ngũ quan Thị Dĩ Thành rất bình thường, nhưng lại được bao phủ bởi vẻ khoan hoà dịu dàng, như men bôi lên gốm sứ, làm cho người khác bất giác bị lớp màu sắc sáng bóng ấm áp kia hấp dẫn.

Tô Tô ngược nhìn bầu trời đêm, đột nhiên nói: “Hay là, chúng ta lập một thỏa thuận đi.”

Thị Dĩ Thành hỏi: “Sao cơ?”

Tô Tô khôi phục ý cười phóng túng: “Tôi nói, hay là chúng ta lập một thỏa thuận đi. Tôi sẽ đóng vai Việt Việt của anh, còn anh, vẫn tiếp tục tìm cậu ta, ba tháng, tôi cho anh ba tháng, trong khoảng thời gian đó, nếu anh tìm được cậu ta rồi, tôi sẽ lập tức rời khỏi anh, nếu anh vẫn không tìm được cậu ta, hết kỳ hạn ba tháng, tôi cũng lập tức biến mất, chúng ta tiền trao cháo múc, thế nào?”

Cậu đứng đưa hai chân, cười tủm tỉm, cũng không nhìn Thị Dĩ Thành, chỉ tự mình nói một hơi.

Thị Dĩ Thành ngẩn ngơ, sau đó, anh mỉm cười.

“Được!” Anh nói, dứt khoát ngắn gọn.

Tô Tô từ song chắn nhảy xuống: “Vậy cứ quyết định như thế. Đi đây.”

Thị Dĩ Thành đuổi theo sau hỏi: “Bao giờ, và ở đâu anh có thể đón em?”

Tô Tô xoay người lại, đi thụt lùi, vừa cười vừa nói: “Khỏi đi. Cứ để tôi giao hàng tận nhà.”

Thị Dĩ Thành đứng ngẩn ngơ giữa đường, cuộc kỳ ngộ đêm nay, khiến anh rơi vào cơn chênh choáng, đầu óc có chút mông lung, Việt Việt, em vẫn không thừa nhận mình là Việt Việt, thế nhưng, em đồng ý cho tôi ba tháng. Phải, ba tháng, Thị Dĩ Thành nghĩ, chúng ta sẽ có thời gian ba tháng.

Con nhện nhỏ ở góc tường, nhả tơ kết lưới, vây khốn chính mình. Thế nhưng, nó vẫn tham lam ánh nắng ấm áp bên cửa sổ, từ từ muốn bò tới.

Con nhện bé nhỏ đó, nó nói nó là Tô Tô.

9. Chương 8: Tôi Đến Rồi

“Này, hôm nay coi như tôi bắt đầu làm việc.”

Thị Dĩ Thành ngẩn ra.

Tô Tô nheo mắt: “Này, đừng nói anh đã quên thỏa thuận của chúng ta chứ. Vậy thôi, tôi đi đây.”

Suốt đêm hôm đó Thị Dĩ Thành trằn trọc, chưa tới bốn giờ sáng đã tỉnh dậy, dù sao cũng không ngủ tiếp được nữa, bèn rời giường làm điểm tâm. Việt Việt vẫn giống như lúc nhỏ, thích ăn cháo do anh nấu. Lúc đó, toàn bộ viện nghiên cứu, chỉ còn nhà Thị Dĩ Thành vẫn chưa dùng bếp gas, cha dùng mấy viên gạch vụn xây thành bếp nung, thu gom những cành cây khô làm củi, dùng để nấu nướng. Cái nồi lớn nấu cháo đã dùng nhiều năm rồi, mà nắp nồi vẫn dùng ván gỗ tròn thay thế. Tuy nấu nướng không thể nhanh bằng bếp gas, nhưng đồ ăn làm ra dường như đặc biệt thơm ngon hơn. Còn nhớ lúc đó, Việt Việt vô cùng thích thú với loại bếp nung này, mỗi lần nấu cháo, cậu lúc nào cũng ngồi xổm một bên, dùng sức mà chun mũi hít hít, ngửi mùi gạo dẻo thơm bốc lên, luôn miệng hỏi: Chín chưa, chín chưa? Lúc mở nắp nồi, hơi nóng phả ra, phủ lên tròng mắt kính, cậu thường một mạch chạy đi, lau kính xong mới chạy về. Cậu không bao giờ chịu để Thị Dĩ Thành nhìn thấy dáng vẻ lúc không đeo kính của mình, mãi cho đến một lần...

Sau đó, trong viện thanh lý mấy cái bếp gas cũ, lãnh đạo bèn cho nhà họ dùng, cha mẹ vui mừng đến mức muốn đập bỏ lò bếp nung, Thị Dĩ Thành ngăn cản, mang cái bếp nung cất vào nhà kho nhỏ sau nhà, Việt Việt vừa hay chuyện, cuống quýt chạy đến, Thị Dĩ Thành dẫn cậu tới nhà kho cất cái bếp kia, cậu vui mừng nhảy cẫng lên lưng Thị Dĩ Thành, để Thị Dĩ Thành công chạy vòng quanh sân nửa ngày trời. Việt Việt lúc nhỏ, thật đúng là một đứa trẻ đáng yêu, còn làm nũng biết bao nữa chứ. Bây giờ cũng vậy. Thị Dĩ Thành cười ngớ, ngay cả mình cũng không phát hiện ra. Đến khi làm xong bữa sáng, cũng chỉ mới năm giờ rưỡi. Thị Dĩ Thành đi tới đi lui trong nhà, hết sờ động lại ngó tây, tâm tình như chàng trai sắp cưới vợ, hồi hộp trong sự mong chờ và vui mừng vô hạn.

Khoảnh khắc Thị Dĩ Thành nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, lập tức từ trong giấc ngủ ngấn choàng tỉnh dậy, ra mở cửa.

Tô Tô đứng ngay cửa.

Cậu thay một chiếc áo sơmi cotton màu lam nhạt, áo khoác jean cùng với quần jeans, có chút lười biếng đứng dựa vào khung cửa, nhìn thấy vẻ vui mừng không chút che giấu trên mặt Thị Dĩ Thành, mỉm cười nói: “Tôi đến rồi.”

Thị Dĩ Thành bắt chợt bế cậu lên, xoay một vòng, sau đó ôm chặt lấy cậu.

Khuôn mặt Tô Tô áp vào vai anh, ngay giây phút Thị Dĩ Thành không nhìn thấy, trên mặt cậu tràn ngập ôn tình, giống như thời thiếu niên.

Đến khi quay mặt qua, nét cười mang theo chút phóng túng kia lại khôi phục.

“Này, hôm nay coi như tôi bắt đầu làm việc đây.”

Thị Dĩ Thành ngẩn ra.

Tô Tô nheo mắt: “Này, đừng nói anh đã quên thỏa thuận của chúng ta chứ. Vậy thôi, tôi đi đây.”

Thị Dĩ Thành theo bản năng kéo cậu lại: “Không không không, anh nhớ, anh nhớ mà. Lại đây, mau vào đi. Phải rồi, em không mang theo hành lý sao?”

Tô Tô nhướn mày trêu chọc: “Anh bao tôi, nhưng không bao cả hành lý của tôi?”

Thị Dĩ Thành lấp bắp: “Ấy, anh không phải... anh... ý anh là...”

Tô Tô bật cười: “Anh lại đỏ mặt kìa. Xin lỗi xin lỗi, không trêu anh nữa.”

Thị Dĩ Thành hỏi: “Ăn sáng chưa? Anh có nấu cháo.”

Tô Tô ngồi vào bàn, Thị Dĩ Thành múc cháo đưa đến trước mặt cậu. Tô Tô nhìn chén cháo nói: “Hôm qua tôi chợt nghĩ đến một chuyện. Anh muốn tôi đóng vai Việt Việt, dù sao cũng phải nói cho tôi biết sở thích thói quen của Việt Việt chứ, kéo tôi diễn không giống, anh càng xem càng thấy thất vọng đúng không? Chẳng hạn, Việt Việt thích ăn món gì? Cậu ta thích chơi trò gì? Có thứ gì đặc biệt chán ghét?”

Ánh nhìn dịu dàng của Thị Dĩ Thành dừng trên mặt cậu, như vỗ về từng tác từng phần: “Việt Việt, em ấy rất ngoan, cũng không kén ăn, lúc ăn cháo rất thích thêm đường, bình thường ngoài luyện dương cầm ra cũng không có sở thích gì đặc biệt. Thành tích tốt, thông minh, nhưng không thích học bài lắm. Thể thao cũng không khá, lúc tập chạy xe đạp, bị té không biết bao nhiêu lần, ngồi lì dưới đất không chịu đứng dậy, giận dỗi nói cả đời không thèm chạy xe đạp nữa, muốn anh sau này mua mô tô chở em ấy. Việt Việt bẩm sinh gầy yếu, rất dễ ngã bệnh, sợ uống thuốc, nhưng trời lạnh lại ghét mặc áo ấm, bảo là trông giống gấu chó. Em ấy lúc đó, tóc có hơi vàng, anh thường dùng khe cửa kẹp võ vớ lược chải cho em ấy ăn, răng rất đều lại rất trắng, lúc ăn quà vặt thích cắn bằng răng cửa, giống như cún con vậy. Sợ nhất là người ta đụng tới mắt kính của mình. Sợ ngứa muốn chết, lại rất thích người khác gỡ lưng cho, Việt Việt thường nằm sấp trên đầu gối anh, nói: Gỡ lưng cho em, gỡ lưng cho em. Trẻ con miền nam, theo anh học được vài câu địa phương Đông Bắc, hơn nữa còn mấy lần bập bẹ nói với mẹ em ấy.”

Tô Tô im lặng nhìn anh, nghe anh dùng giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi kể từng mẩu chuyện cũ vốn đã trở nên quá mờ nhạt trong phần ký ức sâu nhất của mình. Cậu trước giờ không hề biết, anh trai cao lớn nhà bên lúc nào cũng âm áp bảo vệ cậu lại khắc ghi những chuyện này, nhớ lâu như vậy, nhớ sâu như vậy, nhớ nhiều như vậy, nhớ kỹ như vậy.

Tô Tô vươn tay mở nắp hủ đường ra, thêm hai muỗng đường vào chén cháo.

“Vậy cậu ta, Việt Việt, cậu ta gọi anh thế nào?”

“Em ấy gọi anh là anh Dĩ Thành. Lúc không có ai, sẽ gọi là anh.”

“Được, từ giờ trở đi, tôi sẽ học làm Việt Việt.” Cậu chậm rãi ăn cháo. Ngẩng đầu lên, nét cười ngả ngớn lúc nào cũng nhàn nhạt hiện trên mặt từ từ biến mất, ánh mắt trở lại trong trẻo như nước, từ túi quần lấy ra một cặp kính nhỏ gọng đen đeo vào, nhìn Thị Dĩ Thành, mỉm cười, lại bưng chén cháo lên ăn tiếp. Khoảnh khắc đó, Thị Dĩ Thành chỉ cảm thấy mình như một lá thuyền nhỏ, trôi xuôi theo dòng, thời gian xung quanh như trở về tám năm trước đây, cậu bé khả ái thích nũng nịu lúc nào cũng ỷ lại vào anh, đang đứng bên bờ sông cỏ xanh mơn mẫm, mỉm cười nhìn về phía anh.

Thị Dĩ Thành cảm giác vành mắt như có thứ gì đó ấm nóng đang đọng đầy, quay đầu đi, che giấu.

Anh nói: “Lại đây, Việt Việt, xem phòng của em này.”

Thẩm Thiên Việt theo anh đi đến phòng ngủ mà lần trước mình đã từng ngủ lại, đây hiển nhiên là phòng ngủ chính. Suốt đêm anh đã sắp xếp bày trí lại căn phòng này, đổi cả tấm ga trải giường mới tinh màu lam sẫm, trên ghế sofa màu nghệ bên cửa sổ đặt thêm một cái gối dựa thật to sọc ca rô xanh trắng, bên cạnh còn có kệ sách báo.

Thị Dĩ Thành nói: “Thiếu gì cứ nói cho anh biết. Anh ngủ phòng kế bên.”

Thẩm Thiên Việt đứng nhìn một hồi, quay đầu nói: “Cảm ơn anh, anh Dĩ Thành.”

Thị Dĩ Thành nói: “Đậy sớm như vậy, có muốn ngủ thêm chút nữa không? Lát nữa anh đi làm, em cứ tùy ý. Cái này cho em.”

Thị Dĩ Thành kéo tay Thiên Việt qua, dúm chiếc chìa khoá vào trong tay cậu.

Thiên Việt cúi đầu nhìn thứ nho nhỏ sáng loáng, mang theo hơi ấm của người kia: “Anh Dĩ Thành, anh không sợ em cuốn gói hết đồ trong nhà anh bỏ đi sao?”

Thị Dĩ Thành xoa đầu cậu: “Đương nhiên không sợ. Anh tin em.”

Thiên Việt hỏi: “Anh tin Việt Việt, hay tin Tô Tô?”

Thị Dĩ Thành chăm chú nhìn cậu, nụ cười mộc mạc, ấm áp như ánh nắng chiều mùa đông.

“Người anh tin chính là em!”

10. Chương 9: Thích Con Trai?

Tâm tình cậu nháy mắt ảm đạm.

Người mà Thị Dĩ Thành luôn mong nhớ, từ đầu tới cuối vẫn chỉ là Thẩm Thiên Việt đơn thuần, sạch sẽ, trong như nước, trắng như tuyết.

Chứ không phải cậu.

Thẩm Thiên Việt không ngờ lại đánh một giấc từ trưa đến thẳng gần năm giờ chiều.

Lúc tỉnh dậy, ánh hoàng hôn vàng nhạt đã chiếu vào, Thiên Việt cảm thấy mình giống như con sâu nhỏ hóa thạch trong một mẫu hổ phách, ngưng đọng lặng lẽ, giống như có thể tiếp tục như vậy suốt đời suốt kiếp. Cậu kinh ngạc vì mình lại có thể ở trên chiếc giường xa lạ ngủ một giấc dài êm ả như vậy, như thể bù đắp cho tất cả những giấc ngủ không đủ trong mấy năm qua, càng kinh ngạc hơn, bản thân có thể ở trên chiếc giường xa lạ này bình tĩnh tỉnh dậy. Lần đầu tiên là vào hôm ấy, tâm tình lúc đó thế nào, đoạn hồi ức kia như ám ảnh vĩnh viễn gieo sâu vào lòng Thiên Việt.

Trong đầu Thiên Việt lại hiện lên gương mặt của một người. Vóc dáng cực cao cực gầy, đôi mắt hoa đào thật to, sống mũi cao thẳng, mái tóc bông bênh hơi xoăn.

Khuôn mặt anh tuần bao nhiêu, tâm tư bạc bẽo bấy nhiêu.

Thiên Việt cố sức lắc đầu, ngồi dậy, thần thờ trên giường. Tiếng chuông điện thoại chột vang lên.

Là Thị Dĩ Thành.

Âm thanh dịu dàng bên kia đầu dây: “Việt Việt, là anh đây. Anh sắp tan ca rồi, em có đặc biệt muốn ăn gì không, anh đi mua.”

Thiên Việt nói: “Không cần.”

Hai bên đều im lặng, chỉ nghe thấy hơi thở khe khẽ của nhau. Thiên Việt nhớ lại rất nhiều năm trước, Thị Dĩ Thành từng lén dùng điện thoại ở phòng bảo vệ gọi cho cậu, khi đó, cậu sắp thi giữa kỳ, mẹ bắt đầu cấm sau khi tan học không được ra ngoài chơi nữa, cậu và Thị Dĩ Thành hẹn nhau, chuông điện thoại vang lên hai tiếng liền cúp máy, Thị Dĩ Thành nhất định sẽ đứng dưới lầu đợi cậu, Thiên Việt sẽ viện đủ lý do để xuống lầu, lúc thì đi đổ rác, lúc thì muốn mua dụng cụ học tập, sau đó chạy như bay xuống, Dĩ Thành ở đầu cầu thang đợi, cho cậu món đồ chơi mình vừa làm xong, hoặc là một mẫu bánh nhỏ. Có lúc nói sao mẹ cũng không cho cậu ra ngoài, cậu bèn lén chạy lên ban công, vẫy tay với người đứng bên dưới.

Chuyện cũ như gió thoảng, lướt qua mặt qua tim. Chỉ là, Thiên Việt nghĩ, mình, đã không còn có thể quay đầu nữa.

Thị Dĩ Thành khẽ gọi: “Việt Việt?”

Thẩm Thiên Việt như hoàn hồn lại, cười bảo: “Này, mau về đi. Đói bụng rồi!”

Trong thanh âm của Thiên Việt mang theo chút mơ màng biếng nhác vừa mới ngủ dậy, cõi lòng Thị Dĩ Thành không khỏi mềm mại như dòng nước, nói: “Được!”

Ninh Khả đứng một bên nhìn anh, hỏi: “Tối nay có hẹn sao ông chủ? Nhìn vẻ như rất hưng phấn nha.”

Thị Dĩ Thành buông điện thoại, khuôn mặt ửng đỏ, ấp úng nói: “À, không... cũng không phải.”

Ninh Khả nói: “Mau về đi, để em khoá cửa cho.”

Nhìn bóng lưng vội vã rời đi của Dĩ Thành, Ninh Khả thở dài một hơi. Người đàn ông tốt như vậy, nhưng trước sau vẫn không chịu cho cô tiếp cận. Có lẽ trong lòng anh đã có ai đó, là người vừa gọi điện kia chăng?

Thị Dĩ Thành nhìn Thẩm Thiên Việt mở cửa, vẫn mặc bộ đồ ngủ màu lam sẫm có in hình gấu Pooh, mái tóc hơi rối, cặp kính gọng đen nhỏ nhỏ trượt trên sống mũi, có chút mông lung mơ màng, giống như thoáng chốc đã nhỏ đi mấy tuổi.

Thị Dĩ Thành hỏi: “Hôm nay đã làm những gì?”

Thiên Việt lười biếng nói: “Chẳng làm gì cả, ngủ suốt, mừng ngày đầu tiên trong sự nghiệp làm con một gạo của em.”

Thị Dĩ Thành mỉm cười xoa đầu cậu.

Thiên Việt thay đồ, lười biếng dựa vào cửa phòng bếp nhìn Thị Dĩ Thành nấu ăn, Thị Dĩ Thành dưới ánh mắt tập trung của cậu có chút xấu hổ, động tác vốn lưu loát lại rối loạn cả lên, xoảng một tiếng đánh rơi cái chén bên bồn rửa vỡ tan tành.

Thiên Việt đi qua thu dọn, Thị Dĩ Thành vội nói: “Coi chừng đứt tay.” Kéo tay cậu ra khỏi bồn rửa, bàn tay hai người ẩm ướt quăn lấy nhau, mát lạnh, ấm nóng, nhất thời cả hai đều ngẩn ngơ.

Thị Dĩ Thành kéo đi sự chú ý: “Việt Việt, ngày mai là cuối tuần, người trong công ty anh nói là muốn đi suối Trân Châu làm tiệc nướng, tháng này làm ăn cũng không tệ. Em xem Việt Việt, vừa gặp lại em, vận may liền đến với anh.”

Thiên Việt nói: “Chính em còn rất đen đui, ở đâu ra vận may cho anh?”

Thị Dĩ Thành búng trán cậu: “Từ nay trở đi, chúng ta đều có vận may. Vậy, đi cùng anh nhé.”

Thiên Việt chỉ cười không nói.

Không bao lâu sau, Thị Dĩ Thành đã làm xong bốn món, liền gọi Thiên Việt ăn cơm.

Hơi nóng phả lên tròng kính của Thiên Việt, Thị Dĩ Thành gỡ xuống cho cậu, lau khô rồi đeo lại.

Khoảng cách gần như vậy, hai ánh mắt trong trẻo giao nhau giữa không trung, thăm dò, né tránh, hết như tình dầu lén nắm tay nhau.

Người cúi đầu trước là Thiên Việt, ánh mắt Thị Dĩ Thành, ấm áp, khiến cậu xấu hổ, nhưng cũng khiến cậu lo sợ.

Hai người im lặng ăn cơm.

Bên môi Thiên Việt dính một hạt cơm, cậu cup mắt, dùng ngón trỏ nhẹ nhàng gạt đi, trong cử chỉ, lại mê hoặc không gì sánh được, Thị Dĩ Thành ngây người.

Việt Việt như vậy, với anh, quả thật khá xa lạ.

Thẩm Thiên Việt nhạy cảm, lập tức ý thức được. Cuộc sống hoang đường trong hai năm qua, thì ra trong lúc bất tri bất giác, đã đem những thứ vốn không thuộc về cậu, khắc sâu vào xương tủy. Thì ra cho dù ném đi tất cả quần áo đồ dùng, thể nhưng, vẫn còn những thứ, ném không được.

Tâm tình cậu nháy mắt ảm đạm đi.

Người mà Thị Dĩ Thành luôn mong nhớ, từ đầu tới cuối vẫn chỉ có Thẩm Thiên Việt đơn thuần, sạch sẽ, trong như nước, trắng như tuyết.

Chứ không phải cậu.

Thẩm Thiên Việt thêm một lớp vỏ Tô Tô bên ngoài.

Hôm sau, Thiên Việt vẫn theo Thị Dĩ Thành đi suốt Trần Châu.

Công ty của Thị Dĩ Thành quy mô rất nhỏ, tổng cộng chỉ có bảy tám nhân viên, hai người là tài xế, còn lại thuộc văn phòng.

Suối Trần Châu vào mùa thu, là lúc đẹp nhất trong năm. Trên mặt đất trải một lớp dày lá thông vàng úa, lá cây bạch quả cũng chuyển sang màu vàng óng, gần như trong suốt dưới ánh mặt trời.

Đây là thời điểm đẹp nhất ở thành phố N.

Phong phú như sinh mệnh, ngắn ngủi như ái tình, Thiên Việt nghĩ.

Gần như ngay từ giây phút đầu tiên, Thiên Việt đã phát hiện cô gái tên Ninh Khả kia, đặc biệt có tình ý với Thị Dĩ Thành. Cô không đẹp lắm, nhưng rất thanh tú, cử chỉ vô cùng nhã nhặn, lại xen lẫn hai phần sắc sảo. Lúc nào cũng lặng lẽ đi bên cạnh anh, tỉ mỉ phéch gia vị và mật ong lên từng miếng thịt, nướng đến chín đều cả hai mặt mới đưa cho Thị Dĩ Thành. Thị Dĩ Thành lại đưa hết cho Thiên Việt, cô thấy thế, cũng chỉ dịu dàng mỉm cười. Hôm nay tâm tình cô rất tốt, vốn tưởng rằng Thị Dĩ Thành sẽ mang theo người kia, thế nhưng, anh chỉ dẫn đến một thanh niên, bảo là anh em của mình, lúc nhỏ từng chơi chung với nhau, cách đây không lâu mới gặp lại.

Buổi tối về đến nhà, Thiên Việt giả vờ vô ý nói: Ninh Khả kia là một cô gái rất tốt. Vừa phóng khoáng, lại không lắm chuyện.

Thị Dĩ Thành nói, đúng vậy.

Thiên Việt cười nói: “Anh thật sự nhìn không ra hay là giả vờ hồ đồ? Cô ấy thích anh.”

Thị Dĩ Thành đỏ mặt cúi đầu: “Không phải giả vờ, chỉ là, tình cảm của cô ấy, anh không thể đáp lại.”

Thiên Việt nhìn đi nơi khác: “Anh thật sự, chỉ thích đàn ông?”

Thị Dĩ Thành thản nhiên đáp: “Phải.”

“Vậy từ lúc nào anh phát hiện mình là gay?”

“Rất sớm. Lúc mười lăm mười sáu tuổi.” Thoáng khựng lại, giống như hạ quyết tâm: “Việt Việt, em là người duy nhất anh thích. Chỉ là, khi đó em còn quá nhỏ. Anh, không thể nói với em.”

Thiên Việt cup mắt, im lặng lắng nghe, nhưng ngay cả một câu cũng không nói.

Thị Dĩ Thành lại hỏi: “Vậy, Việt Việt, em lúc nào phát hiện bản thân chỉ thích con trai?”

11. Chương 10: Chuyện Cũ Thời Niên Thiếu

Dĩ Thành hỏi Việt Việt, từ lúc nào phát hiện bản thân chỉ thích con trai.

Kỳ lạ chính là, hiện lên đầu tiên trong đầu Thiên Việt, không phải khuôn mặt gầy gò trắng xanh của người đàn ông trung niên kia, cũng không phải cảm giác bàn tay lạnh lẽo ẩm ướt của y vuốt ve đôi má mình, càng không phải loại cảm giác sợ hãi như ngày tận thế xen lẫn với sung sướng như trên thiên đường của lần đầu tiên thể nghiệm.

Mà là ngôi nhà của cậu. Ngôi nhà cậu đã rời khỏi từ rất lâu. Thời thiếu niên nhặt nhòa cô đơn ấy. Khuôn mặt nho nhã nhưng lãnh đạm của cha, ngữ khí xa cách của cha, mãi đến vài năm sau này, cậu mới hiểu được, vì sao từ lúc cậu năm tuổi trở đi cha không còn thân thiết với cậu nữa, sau khi cậu khám phá ra bí mật đáng buồn đáng sợ của ngôi nhà này, trong sự sợ hãi và xấu hổ vô hạn cảm thông cho nỗi khổ của cha. Trước mắt Thiên Việt lại hiện lên khuôn mặt xinh đẹp của mẹ, mái tóc đen nhánh búi cao, bên trên còn cài

thêm một cây trâm kiêu cổ, màu lục nhũ vàng, khê lay động sau búi tóc của mẹ. Mỗi lần hễ đọc sách đến những từ ngữ miêu tả vẻ thướt tha yêu kiều, liền nghĩ đến mẹ, mẹ thật xinh đẹp a, dung mạo xuất sắc là niềm kiêu hãnh cả đời bà, nhưng cũng là nguyên do khiến bà cả đời không an phận. Bà sợ già như vậy, cho nên luôn nghiệm chứng sức hấp dẫn của mình trên những người đàn ông khác nhau.

Nhìn bề ngoài, hai người rất xứng đôi, còn đây là một gia đình hài hòa hoàn mỹ, nhưng trên thực tế, hoàn toàn không phải như vậy.

Thiên Việt nhớ ban đầu lúc cả nhà họ còn sống trong căn hộ nhỏ có hai phòng ngủ và một phòng khách, cha mẹ đã phân phòng ra ở, cậu luôn ngủ trên giường trong phòng khách, mỗi tối, cậu sẽ kéo chiếc giường xếp nhỏ nhỏ của mình ra, trước giường, chắn một tấm màn vải. In hoa batik, màu chàm, là vật kỷ niệm khi mẹ đi Vân Nam biểu diễn. Ở bên trong thế giới kín đáo nhỏ bé ấy, cậu sẽ không phải nhìn thấy cha mẹ như những người xa lạ đi đi lại lại trong nhà, không phải nhìn thấy từng lọ dầu muối tương giấm trong bếp đều phân biệt dán tên cha mẹ.

Mỗi ngày tới giờ cơm, cha mẹ sẽ lần lượt sử dụng nhà bếp, chia nhau nấu ăn, có thứ có tự, lễ độ nho nhã. Sau đó, mẹ sẽ hỏi: Hôm nay con muốn ăn với mẹ hay với ba? Cậu biết mẹ nói vậy là cố tình muốn kéo dài khoảng cách giữa cha và cậu, có điều, bà toàn phí công. Hầu hết thời gian, Thiên Việt sẽ nói, con ăn với mẹ. Nhưng thi thoảng vài lần, Thiên Việt nói, hôm nay con ăn với ba có được không? Cậu chỉ dám nhìn bóng lưng cha mà nói vậy, mỗi lần như thế, cậu đều vô thức hy vọng được thấy cha quay đầu, cho dù chỉ để nghiêm mặt từ chối. Thế nhưng, không có. Lần nào cha cũng làm như không có chuyện gì, dọn thêm một bộ chén đĩa, nhưng chẳng nói lời nào. Hoặc là đột nhiên lấy đĩa gỗ nhẹ lên đôi đĩa của Thiên Việt đang đưa về phía đĩa đồ ăn, nói: Xin dùng đĩa chung! Cha từ nhỏ đã rời nhà, lại đi học xa, những chuyện nội trợ đều thông thạo, món ăn cha làm ngon hơn nhiều so với mẹ, thế nhưng, vào miệng Thiên Việt, mang theo vị sấp, nuốt xuống bụng, lại nặng như chì.

Những chuyện này, bất kỳ ai cũng không biết, Thiên Việt thậm chí chưa bao giờ nói với anh trai nhà bên thân thiết nhất của mình, anh Dĩ Thành cũng chưa bao giờ vào nhà cậu. Cha mẹ đều không thích có khách.

Thế nhưng hễ vừa ra khỏi cửa, cha vẫn như trước tao nhã điềm đạm, mẹ vẫn như cũ cao quý mỹ miều, đứa con thì ngoan ngoãn nghe lời. Là một gia đình có thể lên trang bìa của tạp chí để quảng cáo.

Mãi cho đến khi thành quả một nghiên cứu của cha được quốc tế vinh danh, bọn họ dọn đến một ngôi nhà mới rộng rãi hơn, Thiên Việt rốt cuộc cũng có phòng riêng của mình. Bàn dương cầm của cậu, vẫn được đặt ở phòng khách. Thiên Việt hiểu thêm một chuyện, trang bị đắt tiền nhất trong nhà bọn họ, chính là bức tường cách âm ở phòng cha cậu, cha thậm chí không muốn nghe cậu đàn. Từ đó về sau, cậu không dùng cơm với cha nữa.

Sau đó, đại khái là hồi Thiên Việt mười sáu tuổi, sang năm cậu phải thi đại học, mẹ tìm một thầy dạy kèm cho cậu.

Đó là một mùa mưa tầm tã.

Chuyện cũ nhiều năm trước, như mang theo hương vị ẩm ướt nhớp nháp của ngày mưa, trĩu nặng trong lòng, lại chìm xuống, như cơn mưa xối xả trút lên khúc gỗ mục trôi nổi giữa dòng sông. Chuyện đã qua lâu rồi, lâu đến nỗi khuôn mặt người kia cũng đã phai mờ không rõ, Thiên Việt nhắm mắt, nỗ lực hồi tưởng lại ngũ quan của y, nhưng rốt cuộc vẫn hoài công. Đó là người khiến cậu lần đầu hiểu được tư vị được làm đàn ông, là người giúp cậu biết thì ra giữa hai người con trai cũng có thể thân mật như cá nước. Cậu chỉ nhớ, cậu ôm một chồng sách dày, mang ủng, trên người khoác áo mưa nhựa trong suốt màu lam nhạt, nước mưa từ vạt áo nhỏ xuống ủng cậu, thấm ướt, còn có sự oi bức đặc biệt của mùa mưa. Một đường trơn trượt đi thẳng.

Nhà thầy, ở trong một khu dân cư cũ, hẻm nhỏ quanh co như mê cung, mái hiên thấp bé, trên bệ cửa sổ đặt một chiếc giỏ mây hình chữ nhật, trồng hoa cúc xanh.

Thầy là một người đàn ông trung niên đã ly hôn, sống một mình. Thiên Việt lần đầu gặp liền phát hiện, hóa ra thầy có khí chất văn nhã hết sức giống cha, dường như ngay cả khuôn mặt cũng có đôi phần tương tự, chỉ là quần áo hơi mộc mạc hơn thôi.

Nhưng tính tình thầy rất khác với cha, y nói năng nhẹ nhàng, động tác cũng từ tốn, thế nhưng, y sẽ mỉm cười với Thiên Việt, sẽ xoa đầu khen cậu, Thiên Việt không khỏi bất giác thân thiết với y.

Có một hôm, Thiên Việt đi học bù, vẻ mặt hoang mang, đôi mắt ngấn lệ, gần như hoảng hốt chạy ào vào nhà thầy, nhưng không chịu ngồi xuống, chỉ dựa vào cửa, thở hổn hển, run rẩy.

Thầy kéo cậu qua, cậu sống chết không chịu nhúc nhích, trên trán đã thấm đầy mồ hôi, hốt hoảng như chú chim nhỏ bị đe dọa. Thầy định mở cửa sổ, cậu đột nhiên hét lớn: “Đừng.”

Thầy thu tay lại, nhìn cậu, ân cần hỏi: “Sao vậy, tiểu Thiên Việt?”

Thiên Việt chỉ cảm thấy vô cùng ảm ức, chưa xót khổ sở dâng lên, nghẹn lại nơi cổ họng, ngăn cản hô hấp, tưởng đau cả tim.

Thầy ôm cậu vào lòng, từng li từng tí vỗ về lưng cậu. Tay y chạm vào lưng Thiên Việt, mang đến độ nóng như lửa đốt, khẽ tránh đi, lại khiến Thiên Việt cảm thấy cả người lạnh buốt như rơi vào hầm băng.

Từng đợt nóng lạnh đan xen, Thiên Việt dứt quãng nói: “Thầy ơi, em có phải là một tên lưu manh không, hay là em sắp chết rồi?”

Thầy đột nhiên buông cánh tay ôm cậu ra, nhìn khuôn mặt cậu, chậm rãi, trên mặt y hiện lên một nụ cười thấu hiểu. Y từ tốn cân nhắc từng câu từng chữ nói: “Thiên Việt, em bình tĩnh nghe thầy giải thích, đây là chuyện mà bất kỳ đứa con trai nào, cũng nhất định phải trải qua để trở thành một người đàn ông đích thực. Nó chứng tỏ em đã trưởng thành, em đã có thể đảm đương trách nhiệm của một người con trai. Nhưng vẫn là một đứa trẻ ngoan. Hiểu chưa?”

Thiên Việt mặt đầy mồ hôi, nước mắt lưng tròng, như con nai tơ bị lạc đường không chỗ nương tựa. Cảm giác này, khiến người khác tim đập liên hồi. Thầy nghe thấy thanh âm của mình, hoàn toàn mất kiểm soát nói: “Đây cũng đồng thời chứng tỏ, em đã có thể hưởng thụ lạc thú của con trai.”

Giọng nói mềm mại đầy cảm dỗ như thôi miên đó, mang đến cho Thiên Việt cảm giác thoải mái lẫn cả sợ hãi. Cậu thấy khuôn mặt thầy từ từ phóng đại trước mắt mình, đôi mắt y màu nâu nhạt, nhưng không hề trong trẻo, mà như lắng đọng một thứ gì đó rất nặng bên trong, da thịt trắng nõn của y có phần khô ráp, gần đến mức, có thể thấy rõ những nếp nhăn nhàn nhạt quanh mắt.

Thầy lùi về sau hai bước, từ trong tủ áo lấy ra một chiếc quần lót mới tinh, lúc y làm những việc này, rất khê khàng, đồng thời vẫn luôn nhìn Thiên Việt. Sau đó, y nắm lấy tay Thiên Việt, từ từ đẩy cậu ngã xuống, nằm ngửa trên giường, còn bản thân y, cũng nằm xuống bên cạnh Thiên Việt, cánh tay chống đỡ cả thân thể, nhìn Thiên Việt.

Thiên Việt cảm thấy, thầy đã biến thành một con người hoàn toàn xa lạ, nhưng dường như không hề có ý tổn thương mình. Cậu sợ, sợ đến mức không thể cử động. Mơ hồ, lại có chút chờ mong không nói nên lời.

Thầy chậm rãi cởi quần Thiên Việt, quần jean bên ngoài, sau đó, là quần lót.

Nhưng không lập tức thay quần lót mới sạch sẽ cho cậu.

Thiên Việt thần trí mê muội như đang chênh choáng say, lẳng lặng nằm im, hoàn toàn không biết nên làm gì.

Đột nhiên, cậu cảm thấy, có một bàn tay hơi lạnh, hơi ẩm, bao phủ lấy nơi vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành kia của cậu.

Đó là, bàn tay của thầy.

12. Chương 11: Đánh Cắp Thời Gian

Đã sáu năm trôi qua, thế nhưng Thiên Việt vẫn nhớ rất rõ cảm giác khi bàn tay lạnh lẽo ẩm ướt kia nhẹ nhàng cọ xát nơi bí ẩn nhất của mình, Thiên Việt bé nhỏ, bị chính xúc cảm khô nóng đột ngột như thủy triều trào dâng trong cơ thể làm cho sợ hãi đến không thể động đậy. Loại cảm giác đó, không phải đau, không phải ngứa, không phải rát, không phải trướng, không phải tê, không phải bất kỳ loại cảm giác nào

mà cậu từng quen thuộc, cậu thực sự thực sự rất sợ hãi, bắt đầu nhỏ giọng thút thít, thanh âm non nớt mềm mại, như một con mèo nhỏ bơ vơ trong mưa, không nơi nương tựa, mồ hôi lổ lổ nổi lên, dày đặc thấm đẫm trên trán hần. Khi đợt cao trào cuối cùng qua đi, Thiên Việt nằm sấp trên gối, khóc. Cậu cuộn người, không nhúc nhích, cũng không lên tiếng, chỉ im lặng rơi lệ. Nước mắt lăn dài như ma sát đến hai má phát đau.

Bàn tay to lớn của thầy không ngừng vuốt ve cổ cậu, thanh âm trầm thấp êm dịu như nước chảy rót vào tai: “Đừng sợ, đừng sợ, tiểu Thiên Việt, ngẩng đầu lên nào, không phải sợ. Đây là chuyện bình thường, rất đổi bình thường. Em biết không? Có đôi lúc, thầy cũng phải làm như vậy.”

Nghe tới câu sau cùng, Thiên Việt kinh ngạc đến quên cả khóc, ngẩng đầu lên, đôi mắt sưng đỏ ngấn lệ nhìn người trước mặt, khoảnh khắc ấy, cậu đột nhiên cảm thấy, lúc này, y chỉ còn là một người đàn ông trung niên, chứ không phải là một thầy giáo. Vầng hào quang cùng lớp mặt nạ thầy giáo đã từ từ lột xuống, sau đó, khi giúp cậu thanh lý sạch sẽ, để cậu mặc quần áo xong, ngồi vào bàn, vầng hào quang cùng lớp mặt nạ kia dần dần quay lại, một lần nữa khoát lên người đàn ông này.

Kể từ sau hôm đó, quan hệ giữa thầy và Thiên Việt có biến đổi vi diệu. Giờ chuyển tiết hoặc lúc tan học, bàn tay thầy sẽ không tự chủ được mà vuốt ve khuôn mặt Thiên Việt, rồi lần tới thân thể thiếu niên non nớt của cậu, Thiên Việt càng ngày càng quen với cảm giác lửa nước giao hòa này, cậu đã biết, cảm giác ấy, gọi là khoái cảm. Cậu dần dần thích cảm giác này, tuy vẫn còn sợ, thế nhưng, nhịn không được mà khát khao. Có lúc thầy còn dùng đôi môi khô nứt nhưng ấm áp hôn lên trán, lên chóp mũi, lên cổ cậu, đôi khi, môi thầy hữu ý vô ý lướt trên môi Thiên Việt, giống như sắp dán vào, nhưng lại khó khăn tránh đi.

Khuôn mặt thầy gần cậu như vậy, Thiên Việt có thể nhìn thấy rõ ràng nỗi bi ai cùng đấu tranh trong đó.

Mơ hồ, nhưng Thiên Việt thật ra đã hiểu, mối quan hệ giữa mình và thầy không phải bình thường, cũng không thể kéo dài lâu được, có chút mạo hiểm, nhưng mà cậu vẫn muốn dựa dẫm vào mối quan hệ này, như con ngài bé nhỏ, bị thứ ánh sáng yếu ớt lại ấm áp kia hấp dẫn.

Cuối cùng có một ngày, thầy nói, tiểu Thiên Việt, thầy phải tạm biệt em rồi, thầy được điều về trường trung học ở quê nhà Thường Châu, thầy đã nhờ một người bạn, sau này, anh ta sẽ dạy kèm cho em.

Thiên Việt sững sờ. Thầy ôm cậu vào lòng, vỗ lưng trấn an.

Thiên Việt hỏi, thầy ơi, đừng đi có được không?

Thầy nói, không đi không được.

Hôm thầy đi, Thiên Việt lần đầu tiên trốn học.

Đó cũng là một ngày lạnh lẽo ẩm ướt, Thiên Việt đứng trước ngôi nhà cũ kỹ của thầy, cửa đã được khóa, trên khoảnh sân đầy bùn đất, vẫn còn ngổn ngang những vật dụng thường ngày sót lại. Mọi thứ xung quanh đều mang theo hơi ẩm dày đặc, trời đất một màu, âm u như sắp sụp đổ.

Giây phút đó, Thiên Việt cảm thấy, mình cũng giống như những món đồ cũ dưới bùn kia, bị vứt bỏ. Cậu hé miệng, nhưng khóc không ra tiếng, trước ngực tràn đầy hơi nước ẩm ướt, cảm giác đó theo cậu suốt năm cuối cùng của cấp ba.

Sau này, Thiên Việt mới hiểu được, tại sao thầy phải bỏ đi.

Y sợ đã sai rồi, lại sai thêm lần nữa.

Thế nhưng, cuối cùng vẫn là sai lầm của số mệnh, cuối cùng vẫn là sai lầm không thể tránh khỏi, để rồi kể từ đó, sai càng thêm sai.

Thị Dĩ Thành hỏi xong câu đó, hồi lâu vẫn không nghe thấy Thiên Việt trả lời, chỉ nhìn thấy vẻ mặt thần thờ của cậu, vội dõ dành: “Không muốn nói thì xem như anh chưa từng hỏi, đừng suy nghĩ lung tung nữa. Qua đây, ăn thử chè đậu đỏ anh vừa nấu đi. Anh có bỏ thêm chút bột mỳ tinh, hơi sệt.”

Thiên Việt như hoàn hồn lại, mỉm cười: “Cũng không phải không muốn nói, đâu phải chuyện thương tâm đau khổ gì. Thật ra, hồi học cấp ba em có một thầy giáo dạy kèm, bây giờ nghĩ lại, đại khái là em thâm mến ông ta.”

Qua loa kể lại, tổng hết mọi ưu phiền tổn thương của thời thiếu niên.

Tuy nhiên, trên thực tế, Thiên Việt tự hiểu rõ, sở dĩ cậu không thể nào thích phụ nữ, cũng không thật sự vì người thầy đó.

Được rồi, thật ra, hoàn toàn không phải như vậy.

Chỉ là, sự thật đó, bảo Thiên Việt làm sao mở miệng nói được.

Dĩ Thành múc một chén chè đưa cho Thiên Việt, Thiên Việt ném thử một thìa, đột nhiên cười rộ lên: “Ai ai ai, anh không thích phụ nữ, đúng là tổn thất cho phụ nữ.”

Dĩ Thành đỏ mặt: “Nếu em thích, mỗi ngày anh đều có thể nấu cho em ăn.”

Nấu cả đời cũng được. Thị Dĩ Thành trầm nghĩ, chỉ cần em đồng ý, Việt Việt, chỉ cần em đồng ý.

Thế nhưng, anh không nói ra.

Thiên Việt nói: “Khẩu vị của em bị anh nuôi đến kén ăn luôn rồi sao?”

Dĩ Thành xoa đầu cậu, cười ha ha.

Dĩ Thành nói, Việt Việt, mới ăn khuya xong lại nằm xem TV, đứng lên hoạt động một chút, em có muốn ra ngoài tản bộ không?

Thiên Việt dứt khoát nằm dài trên sofa: “Ông anh, nửa đêm nửa hôm mà tản bộ sao? Cả ngày hôm nay lội suối Trân Châu vẫn không thấy mệt? Ồ, chẳng lẽ anh sợ sẽ có bụng bia? Yên tâm đi, loại chuyện này, sau ba mươi tuổi hăng lo cũng còn kịp. Qua đây ngồi đi.”

Dĩ Thành ngồi xuống bên cạnh Thiên Việt. Lặng lặng nhìn cậu.

Thiên Việt nghĩ, con người đúng là tham lam, giống như người đi đường giữa gió tuyết, quyến luyến nhiệt độ của ngọn lửa ven đường, đưa tay lại gần tận hưởng ấm áp, sau đó, mang theo chút ấm áp ấy tiếp tục lên đường. Thực chất đây là điều tối kỵ, ấm áp nhất thời, chỉ khiến khả năng chịu đựng giá lạnh của ta giảm đi.

Tại sao lại có nhiều người như vậy, thà ôm ấp khao khát, đơn giản vì khao khát này quá mức sâu nặng, quá mức tuyệt vọng chẳng.

Thiên Việt nghĩ, ba tháng, nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn, Dĩ Thành đối xử tốt, đều là với Việt Việt, không phải với Tô Tô, rồi đến một ngày, khi anh phát hiện, Việt Việt kỳ thực đã biến thành Tô Tô, anh sẽ lấy lại tất cả những điều tốt đẹp đó.

Còn lúc này đây, khi mà anh vẫn chưa phát hiện, đánh cắp trọn vẹn khoảng thời gian này giấu vào lòng vậy.

Thiên Việt lười biếng gối đầu lên đùi anh: “Này, gãi lưng cho em, gãi lưng cho em.”

Dĩ Thành luồn tay vào trong áo Thiên Việt, trên tấm lưng căng mịn thon gầy khẽ gãi nhẹ. Lúc này đây, Việt Việt của anh, đã thật sự trở về.

Anh đột nhiên áp đầu lên lưng Thiên Việt, cách lớp áo len cảm nhận mùi hương cơ thể cậu, chỉ chớp mắt, liền tách ra, khuôn mặt nóng bừng, tim đập gấp gấp.

13. Chương 12: Ăn Sâu Vào Xương Máu

Tháng ngày bình lặng, trôi qua đặc biệt nhanh.

Thiên Việt dần cảm thấy, những năm gần đây, lần đầu tiên, có cảm giác bản thân chân thật đến vậy. Cảm giác vững vàng đứng trên mặt đất, không còn phập phồng như lơ lửng giữa không trung, không ngờ bắt đầu ngày ngày mong chờ Thị Dĩ Thành tan ca về sớm một chút, nghe thấy tiếng chìa khóa nhẹ xoay trong

ổ khóa, liền bất giác đứng ở nơi có thể nhìn thấy cửa, vờ cầm một ly nước, hoặc vờ như vừa từ trong nhà tắm bước ra, cửa mở, gương mặt ôn hòa thân thiết kia xuất hiện, Thiên Việt nghe thấy tiếng tim mình trở về lồng ngực, cảm giác nhẹ nhõm an tâm dâng lên, như bát canh nóng hổi giữa ngày đông, từng chút từng chút chan chứa cõi lòng.

Trên mặt Thiên Việt sẽ hiện lên một nụ cười, rất ngắn ngủi, chưa kịp nở rộ đã bị thu hồi lại, như đang tự dần vật bản thân, lọt vào mắt Thị Dĩ Thành chỉ cảm thấy đau xót.

Ngày lại qua ngày, Thiên Việt bắt đầu nung nấu một ý nghĩ. Cứ suốt ngày làm con một gao như vậy cũng không được, cậu đột nhiên nảy ra ý định bồi dưỡng lại chuyên ngành của mình. Chuyên ngành Thiên Việt ở đại học là tiếng Pháp, tiếng Anh cậu cũng rất giỏi, năm đó bị đuổi học, đã học đến năm ba, chỉ còn một năm nữa thôi là tốt nghiệp, bằng cấp cậu đạt được không ít, một lòng muốn thi lấy chứng chỉ phiên dịch viên quốc gia, cũng đã chuẩn bị gần ấy thời gian, để rồi cứ thế trong thoáng chốc, bao nhiêu hi vọng của cậu đều tan tành ngàn mảnh.

Đầu năm đó, thạc sĩ, tiến sĩ, sinh viên tốt nghiệp hàng năm hết lớp này đến lớp khác, một tên nhóc mới lớn chỉ có bằng tốt nghiệp phổ thông như cậu, không thể xin được một chân trong bất cứ đơn vị nào, lúc đó, cha mẹ cũng đã ly dị, cha đi Mỹ, ngay cả căn nhà ở viện nghiên cứu cũng bị thu hồi. Mẹ lại nhanh chóng tái hôn, cũng theo người chồng ngoại quốc đó đi Bỉ, trước khi đi, bà nói: “Con trai, mẹ không thể lo cho con được nữa. Mẹ không thể bảo James nuôi con cho mình. Gian phòng này, mẹ đã trả trước nửa năm tiền thuê. Sau này, phải dựa vào bản thân con.”

Thiên Việt thậm chí không có cả thời gian để tự thương hại mình, cậu phải nghĩ cách nuôi sống bản thân.

Thiên Việt lắc đầu, đè nén những hồi ức đang tranh nhau ứa về kia, thông thả bước qua gian sách ngoại ngữ, định tìm một bộ CD giáo trình phiên dịch tiếng Pháp cao cấp.

Cuối cùng vẫn không tìm được, ở thành phố N, tiếng Pháp ít được quan tâm.

Cậu nhớ lúc còn đi học thường đến hiệu sách nhỏ ở giữa đường Sơn Đông, trước đây cậu thường tìm được không ít tư liệu quý hiếm ở đó.

Hiệu sách này vẫn giống như mấy năm trước, nhỏ hẹp, giá sách bày trí rất khít nhau, có chút khuất sáng, chỉ mỗi chỗ cửa sổ hướng đông, là có ánh sáng rọi vào, trong tia nắng, có thể nhìn thấy những hạt bụi đang bay tứ tán.

Quả nhiên, trên giá sách gần cuối Thiên Việt tìm được thứ mình muốn tìm, vừa định giơ tay lấy, từ sau lưng, một cánh tay duỗi ra, giúp cậu lấy chiếc đĩa.

Bàn tay thon dài trắng nõn, móng tay được cắt chỉnh tề hình nửa vòng cung, ánh lên màu như ngọc thạch, cũng mang đến cho người ta cảm giác lạnh lùng.

Khoảnh khắc ấy, Thiên Việt giống như đang nhìn thấy người đó, một bên giữa móng tay, một bên từ tốn nói, một con người đi ra ngoài, chỉ cần nhìn bàn tay là có thể biết hắn ta thuộc tầng lớp nào.

Khuôn mặt kia dần dần kề lại, như vô tình như cố ý khê lướt sát bên mặt Thiên Việt, ngũ quan cực kỳ anh tuấn, hiện rõ trước mắt, mang đến Thiên Việt cảm giác choáng váng, hơi thở ấm nóng nhịp nhàng, phả vào mặt cậu, chợt nghe hắn nói, Thiên Việt, lần đầu gặp em, anh đã chú ý đến bàn tay em, anh nghĩ, đây nhất định là con nhà gia giáo.

Hồi ức như gai nhọn, xuyên qua ngực Thiên Việt, đóng Thiên Việt vào tấm kính lạnh buốt như tiêu bản của bướm, tuy giương cánh muốn bay đi, nhưng không thể động đậy dù chỉ một chút.

Chợt cảm thấy thân thể bị người xoay chuyển, đối diện với khuôn mặt vẫn anh tuấn như xưa. Mái tóc xoăn của hắn, là trời sinh, một lọn nhỏ buông xuống bên trán.

Người kia nói: “Thiên Việt, là em! Sao vậy, không nhận ra anh à?”

Thiên Việt chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập ầm ầm bên tai, nhưng cuối cùng, mỉm cười nói: “Sao lại không?” Cậu khẽ sát vào tai người kia, giống như thì thầm: “Cho dù anh hóa thành tro tôi cũng nhận ra, Kế Hiếu!”

Kế Hiểu cũng bật cười, hần cao hơn Thiên Việt nửa cái đầu, cũng vóc dáng thon gầy, bộ vest màu sa-phia, áo khoác dài màu xám sẫm, đôi mắt hoa đào, sống mũi cao thẳng, gọn gàng lịch thiệp như người phương Tây, vẫn như trước đây, trên mặt lúc nào cũng mỉm cười, nhưng ý cười không hề đọng lại trong mắt.

Hần làm như không để tâm đến lời Thiên Việt, điệu bộ nhàn nhã nói: “Hai năm qua, sống tốt không?”

Thiên Việt gắt gao siết chặt bộ đĩa kia, đốt tay đã trắng bệch, lại cười nói: “Nhờ phúc của anh!”

Kế Hiểu nói: “Thiên Việt, thật ra, anh luôn rất nhớ em.”

Thiên Việt chỉ cảm thấy cơ mặt run rẩy đến sắp không thể giữ nổi nụ cười kia nữa, tại sao, sau khi mọi chuyện đã xảy ra, mọi tổn thương cũng đã tạo thành, hần vẫn có thể phóng khoáng vô sỉ nói chuyện như vậy?

“Xin anh, đừng nhớ đến tôi, hể anh nhớ đến tôi, tôi sẽ sống không bằng chết.”

Kế Hiểu nheo mắt cười càng nhu tình, gọi: “Thiên Việt...”

Thiên Việt ngắt lời hần: “Tôi phải đi.”

Cậu xoay lưng, ngay cả liếc cũng không liếc một cái, thanh toán ở quầy thu ngân xong liền rời khỏi.

Mãi cho tới khi về đến nhà Thị Dĩ Thành, Thiên Việt mới phát hiện, túi nylon đựng đĩa trong tay bị siết đến gần như rách nát. Buông túi xuống, bàn tay không ngừng run rẩy, như lá cây trong gió.

Chuyện cách đây đã lâu, nhưng người đó vẫn mang đến cảm giác như rắn độc, trơn tuột băng giá, khiến cậu sợ vô cùng, sợ thật sự.

Người ta nói, hận, chẳng qua chỉ là một hình thức khác của yêu.

Vậy, còn sợ hãi thì sao?

Con người này, là chất độc đã ăn sâu vào trong xương máu cậu.

Dường như vĩnh viễn cũng không thể giải được, thỉnh thoảng lại bộc phát. Chỉ cần một chút xúc tác.

Thiên Việt nhìn thấy nửa ly nước trên bàn, cầm lên uống liền một mạch, áp xuống cơn đau như thiêu đốt đang hung hăng trỗi dậy trong ngực.

Nửa đêm, Thị Dĩ Thành đi vệ sinh, nghe thấy trong phòng ngủ của Thiên Việt có tiếng rên cố kiềm nén.

Thị Dĩ Thành hoảng hốt, vội đẩy cửa bước vào, bật đèn lên.

Thân thể Thiên Việt run rẩy liên hồi, cuộn lại như con tôm, ẩn dưới chăn, không nhìn thấy mặt, chỉ có tiếng nấc cùng tiếng rên khe khẽ truyền ra.

Thị Dĩ Thành vội chạy đến, gỡ bàn tay đang nắm chặt tấm chăn của cậu ra, bọc trong tay mình, gọi: “Việt Việt, Việt Việt.”

Thiên Việt thở hổn hển, nói không thành lời.

Thị Dĩ Thành nói: “Việt Việt, Việt Việt, em không khỏe ở đâu, đi, chúng ta lập tức đến bệnh viện. Đi nào!”

Thiên Việt đột nhiên nắm ngược lại tay Thị Dĩ Thành, nín chặt gắt gao, dứt quang nói: “Em không đi, nơi nào... cũng không đi...” Nói đến đây, thanh âm đã nức nở: “Anh Dĩ Thành, đừng đưa em đi đâu cả.”

Dĩ Thành ôm cả người lẫn chăn: “Được, chúng ta không đi đâu cả. Chỉ ở nhà thôi.”

14. Chương 13: Hy Vọng Sống Còn Duy Nhất

Mồ hôi toát ra trên trán Thiên Việt chảy men theo gò má, hai tay càng lúc càng lạnh thêm.

Thị Dĩ Thành cuống cuống hỏi: “Việt Việt, em sao vậy? Em sao vậy? Việt Việt, nói cho anh biết, đã xảy ra chuyện gì!”

Thiên Việt run rẩy chỉ tủ quần áo nói: “Trong ngăn kéo, có thuốc.”

Dĩ Thành vội mở ngăn tủ ra, bên trong, quả nhiên có một lọ thuốc, Dĩ Thành cầm lên nhìn, là thuốc trị viêm túi mật giúp tiêu viêm lợi mật. Dĩ Thành rót nước, còn chưa kịp đưa thuốc đến tay Thiên Việt, cậu đã bụm miệng, ngã xuống giường, loạng choạng chạy vào nhà vệ sinh.

Lúc Dĩ Thành đi theo, mới phát hiện Thiên Việt đã khóa trái cửa, chỉ nghe thấy cậu nôn đến trời đất quay cuồng ở bên trong, Dĩ Thành nóng ruột chỉ biết bóp tay ở bên ngoài, sau đó dán vào cửa không ngừng gọi, Việt Việt, Việt Việt, Việt Việt.

Thiên Việt gian nan đứng lên, gạt cần xả nước bồn vệ sinh, lại mở nước đầy bồn rửa mặt, vùi mặt vào trong làn nước lạnh, cái lạnh trong đêm gần như mang đến cảm giác buốt thấu xương, đôi vai Thiên Việt không ngừng lấy bầy.

Ngẩng đầu lên, nước lạnh chảy dài trên khuôn mặt, còn có dòng nước ấm nóng xen lẫn đồng thời lẫn xuống.

Thiên Việt chậm rãi mở cửa, Dĩ Thành vội bước tới đỡ lấy thân thể lão đảo sắp ngã của cậu.

Ôm cậu quay về lại bên giường, đưa thuốc cho cậu uống.

Tình trạng của Thiên Việt cũng dần dần khá hơn.

Dĩ Thành cũng không dám về phòng ngủ, chỉ ngồi bên giường ôm cậu. Thiên Việt mở to mắt, dường như một chút buồn ngủ cũng không.

Dĩ Thành nhẹ nhàng hỏi: “Việt Việt, sao lại bị viêm túi mật?”

Thiên Việt khẽ quay mặt qua, nhìn bức tranh trang trí trên tường, trong đó có một ngôi nhà nhỏ giữa non xanh nước biếc, cánh cửa gỗ kia trông cực giống ký ức tuổi thơ.

Thiên Việt nói: “Cũng không có gì đáng ngại. Em đã xem qua tài liệu, có ghi là người ở lưu vực sông Trường Giang, đa phần đều nhiễm bệnh này, có lẽ là vấn đề nguồn nước.”

Dĩ Thành nhẹ giọng đề nghị: “Nghe nói bệnh viện Huyền Vũ có một loại phẫu thuật, không cần mổ cũng có thể lấy sỏi ra, ít đau, hôm nào anh dẫn em đi xem thử nhé.”

Thiên Việt quay đầu lại, dưới ánh đèn vàng nhạt, trên mặt Dĩ Thành lộ vẻ đau xót không chút che giấu. Trong lòng Thiên Việt đột nhiên thả lỏng, áp mặt vào lòng bàn tay ấm sức của hắn, trên đó có những vết chai thô dày: “Đừng lo, Dĩ Thành. Em gặp vấn đề với ống mật, loại phẫu thuật này, không có tác dụng với em. Cũng không phải nghiêm trọng gì, anh không cần lo lắng.”

Cơn đau qua đi, một mối ập tới, mơ màng cảm giác bàn tay Dĩ Thành, từng chút một không ngừng vuốt ve trán và mái tóc cậu, như thể làm thế sẽ đẩy lùi cơn đau.

Trong mơ hồ, Thiên Việt nghĩ, giá như, bốn năm trước, người tôi gặp là Dĩ Thành chứ không phải Kế Hiểu, thì hay biết mấy.

Giá như, tôi chưa từng gặp Kế Hiểu, có lẽ đã tốt hơn rất nhiều.

Đó là vào bốn năm trước, Thiên Việt vừa thi đại học không lâu, mẹ nói, lên đại học rồi, cũng nên tự lập, học phí gì đó, con tự kiếm tiền trang trải, cha con năm đó cũng vậy đấy, không lấy một đồng nào của gia đình.

Cha vẫn như cũ lạnh nhạt đến mức không nhìn ra được biểu tình gì trên mặt.

Đối với chuyện này, Thiên Việt đã sớm chuẩn bị tâm lý. Trong nhà vừa xây thêm một phòng, hơn nửa lúc đó, cậu cũng đã biết bí mật của ngôi nhà này, cậu hiểu rõ cha sẽ không lo cho cậu học đại học. Còn mẹ, cậu nghĩ, mẹ thì, không ai hiểu rõ lối sống xa hoa của mẹ hơn cậu. Mẹ một năm bốn mùa đều phải dùng tổ yến và bột trân châu, mỗi bộ y phục và trang sức của mẹ, không món nào không tinh xảo đắt tiền. Trong tư duy của bà, chỉ có khái niệm hoàn mỹ trọn vẹn, bà thậm chí từng mua cho Thiên Việt một chiếc áo ba

lỗ nhỏ xíu nhưng đáng giá những ba trăm tệ, Thiên Việt đang độ tuổi dậy thì chỉ mặc được một quý, sau đó không bao giờ mặc nữa.

Năm ấy, Thiên Việt bắt đầu đi làm thêm.

Công việc đầu tiên của cậu, là dạy kèm tiếng Anh cho một bé gái sáu tuổi. Lần đầu đi dạy, bà chủ phát hiện, không ngờ cậu còn biết đàn dương cầm cực hay, bèn quyết định thêm một phần tiền lương cho cậu, để cậu đồng thời dạy đàn luôn cho cô bé.

Thiên Việt cảm thấy mình thật may mắn. Trong khi các bạn học phải chạy ngược chạy xuôi ở những gia đình khác nhau, thì cậu chỉ cần ở trong một ngôi nhà, nhận được hai phần việc, hơn nữa, thù lao cũng không tồi.

Thế nhưng cậu không ngờ, cô bé này kém thông minh và ngỗ nghịch thế nào.

Cha của cô bé là bác sĩ trong bệnh viện, chuyên khoa tim mạch, mẹ làm cùng bệnh viện với cha, là y tá trưởng. Cũng như bao gia đình khá giả khác, mong muốn của họ là con cái mình phải xuất chúng hơn người.

Bất luận thế nào họ cũng sẽ không chịu chấp nhận sự thật rằng IQ của con gái họ không cao.

Thiên Việt phát hiện, cậu tốn bao nhiêu công sức dùng bao nhiêu nỗ lực, vẫn không tài nào khiến cô bé đó học thuộc hai mươi sáu chữ cái, hai tháng trôi qua, cô bé cũng chỉ nhận ra được mười chữ cái trong đó. Đàm thoại càng không cần nói, cô bé không thể đọc trôi chảy bất cứ từ đơn nào hoặc là một câu ngắn.

Học đàn cũng vậy, cô bé sẽ dùng những ngón tay nhỏ nhắn tròn trịa của mình dùng sức oán hận nện xuống phím đàn, phát ra âm thanh ầm ĩ đình tai. Thiên Việt nói, coi chừng làm bị thương ngón tay, hơn nữa phím đàn cũng sẽ mau hỏng.

Cô bé liếc cặp mắt to tròn nói: “Em thích phá cho hư đấy. Càng hư càng tốt.” Nói xong, dùng sức đóng sập nắp đàn, rầm một tiếng cực lớn. Dọa cho Thiên Việt hồn vía lên mây.

Mẹ cô bé bước qua nói: “Tiểu Thẩm, đây nắp đàn như vậy rất nguy hiểm, kẹp phải tay con bé thì không hay đâu.”

Thiên Việt định giải thích, vừa mở miệng lại không nói được gì.

Thiên Việt bèn nói với cô bé đó: “Kế Y, hay là chúng ta ôn lại Anh văn được không?”

Kế Y nói: “Em không muốn học, thầy chỉ cần dạy em nói ‘Tớ thích cậu’ bằng tiếng Anh thôi.”

Thiên Việt ngẩn người: “Kế Y, nếu thầy dạy em câu này, mẹ em mà biết, chắc chắn sẽ trách thầy.”

Kế Y lắc đầu nói: “Em mặc kệ, thầy nhất định phải dạy em. Bằng không, em sẽ mách mẹ thầy không nghiêm túc dạy học, bảo mẹ đuổi việc thầy!”

Thiên Việt hỏi: “Em muốn học mấy thứ đó làm gì?”

Kế Y nói: “Bạch Tuấn Phi lớp em rất đẹp trai, em muốn nói với cậu ấy ‘Tớ thích cậu’. Mau lên, mau dạy em!”

Thiên Việt còn đang do dự, cô bé đã túm lấy một lọn tóc của cậu, bàn tay nhỏ nhắn mập mạp dùng sức ghì xuống.

Đột nhiên, sức kéo trên đầu chợt thả lỏng, cô bé ré lên: “Ba ba, chú!” Rồi chạy ào ra cửa.

Sau lưng cha cô bé, còn có một người.

Vóc dáng cao ráo, nhưng hơi gầy, comple chỉnh tề, hoàn mỹ như bức tượng điêu khắc, gương mặt thì vô cùng anh tuấn.

Ngay từ ánh nhìn đầu tiên Kế Hiểu đã chú ý đến nam sinh này, cậu mặc một chiếc áo sơ mi đơn giản màu lam nhạt, bên trong là một chiếc áo thun cổ tròn màu trắng rất bình thường. Cũng như bao nhiêu sinh viên đại học bình thường khác. Thế nhưng, trên người thiếu niên này lại có một phần khí chất tao nhã đặc biệt, loại khí chất đơn giản thuần khiết như bạch sơn hắc thủy bất động thanh sắc toát ra bên ngoài.

Kế Hiểu lại chú ý đến đôi tay đặt trên đùi của hắn, thon dài, đốt tay tinh tế, móng tay được cắt gọn gàng sạch sẽ.

Đó là lần đầu tiên Thiên Việt gặp Kế Hiểu.

Hôm đó, Kế Hiểu và Thiên Việt cùng nhau rời khỏi nhà anh trai Kế Hiểu.

Trên đường, Kế Hiểu mỉm cười nói: “Cậu tên Thẩm Thiên Việt? Tôi gọi cậu là Thiên Việt được không?” Lại cười rộ lên: “Cậu ở nhà anh chị tôi, hẳn phải chịu nhiều thiệt thòi. Con bé Kế Y đó, không phải là ngọn đèn có thể thấp sáng.”

Thiên Việt nghiêng đầu nhìn hắn. Khuôn mặt Kế Hiểu, ngời sáng hơn cả ánh trăng. Nhìn gần, đôi mắt hoa đào nheo lại, như vô ý lại như cố tình, sóng mắt lay động dưới hàng mi dày đậm như lan tới cậu.

Thiên Việt đột nhiên mất tự chủ mà đỏ mặt, thấp giọng nói: “Thật ra cũng chẳng có gì. Cô bé...”

Kế Hiểu ngắt lời: “Người chị dâu này, tôi cũng không có thiện cảm. Xuất thân của chị ta, không tốt lắm. Là gái tỉnh lẻ, một lòng muốn rũ bỏ mọi dấu tích cơ hàn trước kia, nhưng khó tránh khỏi những lúc lộ sơ hở. Tôi luôn cho rằng cuộc hôn nhân này của anh trai, quá vội vàng.”

Thiên Việt im lặng lắng nghe, không phát biểu bất kỳ ý kiến nào. Kế Hiểu nghĩ, quả nhiên là con nhà lành, biết ý thức không nên bàn tán sau lưng người khác, nhưng trong lòng lại hiểu rất rõ.

Khóe miệng Kế Hiểu từ từ câu lên.

Sau lần đó, Thiên Việt thường xuyên gặp được Kế Hiểu, có hai lần cậu phát hiện Kế Hiểu cư nhiên cố tình đứng dưới lầu đợi cậu dạy xong, một đường đưa cậu về nhà.

Thiên Việt cũng thường nghe thấy đôi điều về Kế Hiểu từ những cuộc nói chuyện của vợ chồng chủ nhà. Thiên Việt biết được, bên cạnh Kế Hiểu, có vô số cô gái mến hắn, nhưng dường như hắn chẳng để ý đến ai, trong đó có một cô, thậm chí còn tự sát vì bị hắn cự tuyệt. Chuyện này cũng vừa xảy ra cách đây vài ngày.

Tối nọ, Kế Hiểu lại ở dưới lầu chờ Thiên Việt.

Trên đường về, Kế Hiểu đột nhiên nói: “Nghe được gì từ miệng chị dâu tôi à?”

Thiên Việt chỉ hàm hồ nói: “Hả?!”

Gương mặt Kế Hiểu từ từ kẻ sát, đến bên tai Thiên Việt: “Thiên Việt, thật ra mọi chuyện không phải như vậy, chỉ là, tình cảm của cô ấy, tôi không thể nào đón nhận. Cậu hiểu mà, Thiên Việt, tôi không thể, thích phụ nữ.”

Thiên Việt đột nhiên cảm thấy kinh hoảng, có thứ gì đó, gần như trong gang tấc, rục rịch trỗi dậy, muốn bùng lên, cách một lớp giấy mỏng, hiện rõ trước mắt.

Thiên Việt cúi đầu, khấn trương nói: “Đến nhà rồi. Tôi đi đây. ”

Cánh tay đột nhiên bị níu chặt, thân thể bị kéo quay nửa vòng, tay bị quấn ra sau, Thiên Việt chỉ kịp nghĩ, không ngờ sức lực hắn lại mạnh như vậy, thì nụ hôn ướt át nóng bỏng của Kế Hiểu đã rơi trên môi.

Những ngày tháng sau đó, trong lúc đau thương, khổ sở, hối hận, sợ hãi, Thiên Việt không ngừng suy nghĩ, giá như hôm ấy, không chung đường về nhà với hắn thì tốt rồi, giá như sau đó, không thân cận hắn như vậy thì tốt rồi, giá như lúc đó, kiên quyết đẩy hắn ra thì tốt rồi, giá như sau bao nhiêu ngày như vậy, không quay trở lại thì tốt rồi.

Thế nhưng, có nhiều chuyện, không cho cậu kháng cự, không cho cậu hối hận, không cho cậu quay đầu.

Cứ thế càng đi càng xa, cho đến một ngày không thể quay đầu được nữa.

Cơn buồn ngủ và đau đớn ập đến bức bách Thiên Việt, cậu chỉ có thể nắm chặt lấy tay của Thị Dĩ Thành, như thế đó chính là tia hy vọng sống còn duy nhất sau cùng của cậu.

15. Chương 14: Những Ngày Tháng Cũ, Chậm Rãi Ùa Về

Lúc Thiên Việt tỉnh lại, cơn đau đã qua đi. Nhưng cả người mềm nhũn, cổ họng càng khô rát giống như sắp phun ra lửa. Khẽ cử động định xuống giường lấy chút nước uống, Dĩ Thành đã đẩy cửa bước vào, trên tay cầm theo một cốc nước.

Dĩ Thành nói: “Dậy rồi? Có khát không? Uống chút nước đi, nhưng mà không được uống nhiều.”

Quả nhiên, nước ấm chỉ non nửa cốc.

Thiên Việt uống cạn một hơi, hé miệng, muốn xin thêm chút nữa, đột nhiên lại ngượng ngùng, chỉ rĩ my, ôm chặt cái cốc không buông. Dĩ Thành kéo hai lần cũng không lấy lại được cốc nước, hiểu ý, mỉm cười xoa đầu, nói: “Không được nha, anh lên mạng xem thử, chứng viêm túi mật này, lúc phát tác, không được uống quá nhiều nước.”

Thiên Việt nói: “Qua một đêm không ngờ anh trở thành chuyên gia rồi.” Trong thanh âm bắt giác mang theo chút ảm ức hòa lẫn buồn bã.

Dĩ Thành không khỏi mềm lòng, nói: “Vậy thêm chút nữa thôi, một chút thôi đấy.” Nói xong đi ra, chốc lát đã mang đến một cốc nước chỉ lưng lưng nơi đáy, Thiên Việt lại một hơi uống sạch, lần này lập tức đặt cốc xuống, rúc vào trong chăn.

Dĩ Thành túm lấy chiếc chăn bị cậu trùm kín đầu kéo xuống: “Việt Việt, trùm kín như vậy, sẽ bị ngộp đó.”

Thiên Việt lại kéo chăn lên, che đi miệng và mũi, chỉ chừa lại đôi mắt đen láy, trong ngần như nước nhìn Dĩ Thành.

Khoảnh khắc đó, cả hai đều có chút mơ hồ, dường như những ngày tháng cũ, đang chậm rãi ùa về.

Thiên Việt nghĩ, e rằng mình đã không thể quay lại được nữa. Nhất định không thể quay lại được nữa.

Dĩ Thành thấy Thiên Việt xoay mặt đi, cũng đứng dậy, lúc này mới phát hiện, đôi tay mình đã siết chặt thành nắm, cả đốt tay cũng tê dại đau nhức.

Giây phút ấy, anh hiểu tình cảm mình dành cho em trai nhà bên năm nào đã thực sự thay đổi.

Anh nghĩ, không ngờ mình lại có dự vọng với Việt Việt!

Thế nhưng, anh lại sợ xung động nhất thời của mình sẽ khơi gợi những ký ức không hay của Việt Việt.

Dĩ Thành xoay người định ra ngoài, chợt nghe thấy Thiên Việt hỏi: “Hôm nay anh không đi làm sao?”

Dĩ Thành ngây ngô cười nói: “Không đi. Ở nhà với em.”

Thiên Việt nói: “Vậy không được, làm lỡ chuyện quan trọng của anh thì sao.”

Chỉ một câu đơn giản vài chữ, Thiên Việt lại như chim sợ cành cong, kéo giãn khoảng cách giữa mình và Dĩ Thành.

Dĩ Thành ôn hòa nói: “Không đâu. Hôm qua đã nhận được điện thoại của công ty rồi. Hàng lần này, đã vận chuyển hết, sáng sớm nay chỉ còn xe không chạy về. Chú Lý rất giàu kinh nghiệm, sẽ không vấn đề gì đâu. Còn có Ninh Khả trông coi nữa. Chưa kể... anh cũng không yên tâm để bệnh nhân ở nhà một mình.”

Thiên Việt khẽ gọi: “Anh Dĩ Thành.”

Dĩ Thành nói: “Chuyện gì?”

Trong lòng Thiên Việt có ngàn vạn mối tơ vò, không biết nên bắt đầu từ đâu. đành đáp: “Không, chỉ gọi anh một tiếng thôi. Không có gì.”

Thiên Việt bị ôm hai ngày, Dĩ Thành cũng ở nhà suốt hai ngày với cậu.

Sang ngày thứ ba, Thiên Việt rốt cuộc cũng khỏe hơn, Dĩ Thành nói: “Ăn cháo hai hôm liền, hôm nay có mua cá, hấp cho em ăn chịu không?”

Thiên Việt nằm trên sofa trong phòng khách, hai cánh tay từ trên tay vịn rũ xuống tận nền gạch, đưa qua đưa lại, nói: “Em nói anh sẽ nuôi em đến kén ăn luôn cho xem. Hay là sau này anh mở một tiệm cơm đi, em sẽ tới ủng hộ.”

Dĩ Thành nói: “Việt Việt, Việt Việt, em nha... em nha...”

Thiên Việt khẽ bật cười.

Dĩ Thành nói: “Việt Việt, lúc ăn cá phải cẩn thận, đừng như hồi nhỏ lần nào cũng bị hóc xương.”

Còn chưa dứt lời, Thiên Việt đã bị nghẹn.

Xương bị mắc ngay cuống họng, nuốt xuống không được nhả ra cũng không xong. Thiên Việt bị nghẹn đến mặt mày đỏ bừng.

Dĩ Thành nóng ruột: “Mau nuốt nắm cơm này đi.”

Nuốt liền hai nắm cơm cũng không có tác dụng. Dĩ Thành vội đem giấm ra, rót một thìa, xương không trôi xuống, ngược lại Thiên Việt còn bị sặc đến nằm gục trên bàn, ho đến thở không ra hơi.

Dĩ Thành càng hoảng hốt, chà tay: “Việt Việt, không ổn thật rồi, chúng ta đến bệnh viện đi.”

Thiên Việt ho đến hít thở cũng khó khăn: “Vây... vậy mặt... mặt mũi em... phải... phải giấu... đi đâu.”

Cuối cùng cũng ngừng ho, Thiên Việt thở hắt một hơi, bỗng nhiên nói: “Ấy, nuốt xuống rồi.”

Dĩ Thành nhੌn miệng cười rộ lên: “Việt Việt, em đúng là thích hù dọa người ta.”

Thiên Việt cụp mắt: “Em không phải dọa anh, mà là... diễn xuất khuynh tình.”

Dĩ Thành nhẹ giọng gọi: “Việt Việt.”

Thiên Việt không chịu ngẩng đầu lên: “Chuyện gì?”

Dĩ Thành thở dài: “Không có gì. Đúng rồi, anh... anh mấy hôm nay tù túng trong nhà. Hay là buổi chiều chúng ta ra ngoài dạo một chút. Hiếm khi trời đẹp như vậy.”

Thiên Việt nói: “Ừm, em đi tắm trước đã.”

Lúc Thiên Việt tắm xong bước ra, đã thay quần áo để đi dạo, nhưng mái tóc vẫn còn ẩm, đi trong nhà, nước men theo đuôi tóc nhỏ xuống người cậu lẫn nền gạch.

Dĩ Thành thấy vậy, bèn lấy chiếc khăn lớn, để Thiên Việt ngồi trên sofa, còn mình đứng phía trước chăm chú lau khô tóc cho cậu.

Tắm khăn to dùng che khuất đi khuôn mặt của Thiên Việt, Thiên Việt ngồi dưới thấp giọng cười.

Dĩ Thành lấy khăn ra, đối diện gương mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt của cậu.

Khoảng cách gần như vậy, Dĩ Thành có thể nhìn thấy cả lông tơ mềm mại trên mặt Thiên Việt, trong đôi mắt đen trắng rõ rệt, phản chiếu hai khuôn mặt nhỏ xíu của mình, vừa khao khát vừa khấn trương.

Hình ảnh mình trong vòng sáng kia dần dần mờ đi, cuối cùng không còn thấy tung tích nữa.

Là Thiên Việt quay đầu. Thiên Việt nghĩ, thì ra, thì ra, có thể đến gần Dĩ Thành, chỉ là Việt Việt, còn Tô Tô, thì không thể.

Rõ ràng đã gần đến thế, lại một lần nữa kéo xa hơn.

Buổi chiều, Thị Dĩ Thành lái mô tô chở Thiên Việt đến Bắc Cực các mà lúc nhỏ họ thường tới.

Trong khu rừng rậm rạp, có một tòa biệt viện của Tổng Tử Văn (*) năm xưa. Đằng sau biệt viện là sườn dốc. Hơi âm u, trong không khí tràn ngập mùi cỏ xanh ẩm ướt. Ngải cứu phát triển tươi tốt cao hơn nửa thân người. Đặc biệt tĩnh lặng.

Trên khoảng đất trống trong rừng, Thiên Việt nằm trên tấm thảm nhựa được Dĩ Thành lót sẵn, Dĩ Thành nằm bên cạnh, nghiêng đầu nhìn cậu.

Thiên Việt hôm nay không đeo cặp kính gọng đen nho nhỏ kia nữa, khẽ nheo mắt, như đang suy tư. Ánh sáng nhàn nhạt rải trên gương mặt lẫn thân thể cậu, Dĩ Thành đột nhiên cảm thấy cậu giống như sắp tan biến theo vầng sáng này, nhìn không được đưa tay, nắm lấy bàn tay Thiên Việt.

Bàn tay Thiên Việt bao bọc trong bàn tay thô ráp ấm áp kia, loại cảm giác êm dịu bình yên này, thật khiến người ta quyến luyến, Thiên Việt suýt nữa đã buột miệng nói ra nghi vấn vẫn luôn quanh quẩn trong lòng bấy lâu.

Dĩ Thành, anh, có phải vẫn đang tìm kiếm Việt Việt, một Việt Việt đúng như trong cảm nhận của anh?

Dĩ Thành từ tốn nói: “Việt Việt, em còn nhớ không, hồi nhỏ, có một lần, chúng ta lên đây chơi, em bị một con ong mật đốt sau gáy, sợ đến khóc nức nở, còn không ngừng hỏi anh, ‘Em có chết không? Em có chết không?’ Lúc ra về, chân em cũng nhũn ra, anh đành phải công em suốt dọc đường. Việt Việt này, em lúc nhỏ, đúng là một đứa trẻ nhút nhát.”

Đứa trẻ nhút nhát ấy, ngay cả ong mật cũng sợ, nhưng nhiều năm sau, lại liều lĩnh dũng cảm cũng mù quáng hy sinh vì tình.

Thiên Việt trở mình nói: “Dĩ Thành, anh có bằng lòng công em lần nữa không?”

Dĩ Thành ngồi dậy, đưa tay kéo Thiên Việt: “Lên đi!”

Thiên Việt nằm phục trên bờ vai rộng lớn rắn chắc của anh, vùi đầu vào cổ, trên người Dĩ Thành, mang theo khí tức như ánh mặt trời, rực rỡ lại ấm áp. Thiên Việt nghĩ, ba tháng, vẫn còn thời gian hơn hai tháng nữa. Sau đó, em vẫn sẽ rời xa nơi đây. Như vậy, những ngày tháng sau này, mỗi khi anh nhớ đến Việt Việt, có lẽ còn có thể giống như hôm nay, nhớ thật nhiều, nhớ thật rõ.

(*) Tổng Tử Văn: Một doanh nhân và chính trị gia nổi bật đầu thế kỷ XX của Trung Hoa Dân Quốc, có ba người anh em rể nổi tiếng là Tôn Trung Sơn, Tưởng Giới Thạch và Khổng Tường Hy.

16. Chương 15: Tình Dục

Thiên Việt rạp mình trên lưng Dĩ Thành, dưới ánh chiều tà hai người một đường lên sườn núi.

Vừa lên đến sườn núi, Thiên Việt liền nhảy xuống, Dĩ Thành xoay người đỡ lấy cậu: “Việt Việt, anh công em đến chỗ đậu xe.”

Dĩ Thành nhìn vết đỏ ửng men theo đôi má Thiên Việt từ từ lan ra, đuôi mày hai bên thái dương cũng nhiễm sắc hồng.

Thiên Việt quay đi cười nói: “Hai thằng con trai, công công ôm ôm thật gây chú ý.”

Dĩ Thành cũng có chút xấu hổ, cười ngó đi bên cạnh Thiên Việt, hai người chỉ cách nhau hơn một tấc, mỗi khi cử động, cánh tay thỉnh thoảng chạm nhẹ vào đối phương, trong khóe mắt mang theo cổ áo của đối phương.

Dĩ Thành nói: “Việt Việt, lúc còn nhỏ, em vốn thích quần áo màu lam, lớn lên mặc đồ trắng lại đẹp nhất.”

Thiên Việt cúi đầu nhìn chiếc áo khoác trắng trên người: “Nhưng màu trắng lại dễ bị bẩn nhất.”

Dĩ Thành cười nói: “Lần đầu tiên chạm mặt, anh thấy em mặc áo sơ mi trắng, thuần khiết như mây trời vậy, Việt Việt à.”

Thiên Việt ngẩn người, thuần khiết ư... Thiên Việt nói: “Thuần khiết, là Việt Việt của anh, tôi chỉ là kẻ thế thân. Còn về quần áo, chẳng qua chỉ là kỹ xảo nghề nghiệp của tôi.”

Giây phút đó Thị Dĩ Thành thật hận mình miệng lưỡi vụng về, hé môi, nhưng chỉ biết lúng túng gọi: “Việt Việt, Việt Việt.”

Thiên Việt đi thụt lùi: “Mau về thôi, em đói bụng quá. Tối nay ăn gì? Đừng nói lại là cháo đường nữa nha, em ăn ngán lắm rồi.”

Dĩ Thành nói: “À, vậy ăn cháo muối có được không?”

Thiên Việt đá bay một hòn đá nhỏ: “Thị Dĩ Thành, em thấy anh đi mở một quán cháo là thích hợp nhất.”

Dĩ Thành bật cười kéo cậu lại, đội mũ bảo hiểm lên, ở một góc mũ, có hai chữ nho nhỏ được viết ngay ngắn bằng bút lông – Việt Việt. Lần trước Thiên Việt đã phát hiện nó, cũng không biết Dĩ Thành viết lên từ lúc nào.

Chờ cậu ngồi vững ở phía sau rồi, Dĩ Thành mới bắt đầu nổ máy.

Thiên Việt nhìn tấm lưng rộng lớn trước mắt, không hiểu sao lại hấp dẫn như vậy, khiến cậu nhin không được muốn dựa vào.

Thiên Việt vòng tay ôm ngang hông Dĩ Thành, cũng như mọi lần, Dĩ Thành lại khẽ run lên.

Dĩ Thành rất săn chắc, nhưng không hề thô kệch, sống lưng thẳng tắp, đôi chân cũng dài đến khoa trương, thân hình phi thường đẹp, như đội viên trong đội diễu hành, trông hài hòa kỳ diệu với gương mặt bình thường của anh, khiến tim Thiên Việt bất giác đập nhanh hơn.

Thiên Việt nghĩ, Dĩ Thành từng nói, người duy nhất anh thích chính là cậu bé nhà bên, thế nhưng thích mà anh nói rất cuộc là loại nào?

Anh đối với mình ấm áp lại yêu thương, thế nhưng, bọn họ thậm chí chưa từng hôn nhau, phải chăng trong lòng anh chỉ xem mình là một kẻ thế thân, anh chỉ muốn giữ lại hình ảnh một Việt Việt chân chính, tốt nhất, quý giá nhất, thuần khiết sạch sẽ nhất trong mắt mình?

Thiên Việt nghĩ, chỉ có em mới biết, Việt Việt kia, đã không còn nữa.

Việt Việt của hôm nay, là một kẻ đã bị tư vị của tình dục ngấm sâu vào trong người.

Thấm Thiên Việt hồn nhiên đơn thuần sạch sẽ kia, thật ra bắt đầu từ ngày ấy, đã không thể khôi phục lại đáng vẻ hồn nhiên, như chồi non dưới tác động của ngoại lực đột ngột ngừng sinh trưởng.

Ngày ấy... ngày ấy, mới là nguyên nhân Thiên Việt không tài nào chấp nhận được phụ nữ.

Lúc đó, Thị Dĩ Thành vừa nhập ngũ, Thiên Việt mới mười bốn tuổi. Là một thiếu niên non nớt, cậu còn chưa được học lớp giáo dục sinh lý, thầy dạy đến tiết này, chỉ nói qua loa, rằng tiết này dạy khi nào và dạy thế nào phải đợi nhà trường thống nhất sắp xếp. Thiên Việt lúc đó, chỉ là một cậu học trò nhỏ thỉnh thoảng cùng đám bạn trốn vào một góc len lén nghiên cứu về những nữ sinh xinh đẹp trong lớp.

Thiên Việt vĩnh viễn không quên tình cảnh lúc đó. Nhưng không biết phải miêu tả thế nào về tình cảnh này, cậu chưa từng nói với ai, mà cũng không muốn nói với bất cứ ai cả.

Hôm ấy, tan học về nhà, bắt gặp mẹ mình, cùng một người đàn ông xa lạ, quần quýt nhau trên chiếc giường lớn sang trọng của bà.

Khoảng thời gian đó, cha ra nước ngoài giao lưu ngắn hạn.

Cậu nghe thấy thanh âm đặc biệt kia của mẹ, khàn khàn nhưng gợi cảm, dường như đau đớn, rồi lại dường như không phải thế.

Nháy mắt đầu óc Thiên Việt là một mảnh trống rỗng, không có kinh ngạc, không có sợ hãi, cái gì cũng không có, ngay cả nước mắt cũng không. Cậu xoay người bỏ chạy, cửa cũng quên đóng.

Nhà Thiên Việt ở lầu bốn, cậu xông thẳng xuống lầu, lao khỏi cổng viện nghiên cứu, nhào ra ngoài đường. Viện nghiên cứu cách chùa Kê Minh không xa, trong không khí như thoang thoang hương nhang khói.

Chạy một mạch không có đích đến. Cảnh tượng vừa rồi đập vào mắt, hết như bóng ma cứ bám sát sau lưng, không ngừng thôi thúc bức bách, chạy mãi chạy mãi về phía trước, giống như làm vậy mới có thể quẳng hết mọi thứ ra khỏi đầu.

Thật ra cậu không nhìn thấy mặt mũi người đàn ông đó, thứ cậu nhìn thấy, chỉ là một lớp chăn che khuất nửa thân dưới, thân hình đang cất lực hoạt động lên xuống, cùng với tấm lưng trần ướt đẫm, còn có mái tóc xoăn dài đen nhánh của mẹ xoắn xuống bên mép giường.

Thiên Việt chạy mãi cho đến khi sức cùng lực kiệt. Ngồi xuống dưới chân tường rào một khu dân cư cũ vắng vẻ. Từ bờ tường vươn ra một nhánh tường vi, mang theo những cánh hoa tàn úa, bị gió thổi, rơi lả tả trên đầu.

Tiết tấu rung động của nhánh cây, như nhịp đập của tim cậu.

Thiên Việt được mẹ tìm thấy, quần áo chưa ngay ngắn, tóc tai cũng lộn xộn. Trên gương mặt bà, không hề có vẻ gì là xấu hổ.

Thiên Việt nhìn bà, từng bước từng bước tiến lại gần mình, như nhìn một người cậu chưa bao giờ quen biết.

Mẹ ngồi xuống, cúi đầu lên gối cậu, thấp giọng thở dài, thấp giọng nức nở.

Thiên Việt ngửi thấy thứ mùi phức tạp rất nồng trên người mẹ. Một phần là mùi son phấn, một phần là mùi mồ hôi, còn có mùi tanh nhàn nhạt xa lạ, toàn bộ hòa vào nhau, đậm đặc, như không thể tan.

Đột nhiên, Thiên Việt hiểu ra, đó là, mùi vị của tình dục.

Đó là bài học chính mẹ dạy cho cậu, chân thực mà lại trực quan, giống như khắc sâu vào não.

Thiên Việt đẩy bà ra, xoay người, nôn khan một trận kịch liệt.

Từ đó về sau, thiếu niên nhỏ tuổi mỗi lần đối diện người khác phái, chớp mũi sẽ dâng lên loại mùi nặng nề nồng nặc kia, cậu sẽ không nhịn được mà muốn nôn mửa.

Cho nên, sau này, khi phát hiện bản thân xuất hiện hiện tượng sinh lý bình thường mới hoảng sợ như vậy, trước mắt cậu sẽ hiện lên hình ảnh thân thể dong đưa ướt át kia, trong nội tâm sẽ có một loại cảm giác kinh khủng vạn phần tương tự như chuyện loạn luân. Thiên Việt mới quyến luyến thầy như vậy.

Thậm chí sau này khi Thiên Việt có quan hệ thân mật với đàn ông khác, mỗi lần tình dục kích thích, cũng sẽ ngửi thấy mùi vị kia, đó là khúc mắc không thể gỡ được trong thâm tâm, sẽ đắm chìm trong mùi vị đó, cảm thấy chán ghét lại bất đắc dĩ với chính mình, chỉ có thể mặc cho bản thân khuất phục dưới tình dục.

Thiên Việt cùng Dĩ Thành về đến nhà, Dĩ Thành đưa một ly nước cho Thiên Việt, vuốt tóc cậu: “Nghỉ ngơi uống nước đi, đợi lát nữa sẽ ăn – cháo” Anh cố ý kéo dài giọng, như đang dỗ dành trẻ con.

Thiên Việt đột nhiên kéo tay anh: “Thị Dĩ Thành, chúng ta làm đi.”

17. Chương 16: Kẻ Đánh Cắp Tình Yêu

Thiên Việt nói, Dĩ Thành Dĩ Thành, chúng ta làm đi.

Cậu kéo tay Dĩ Thành, lòng bàn tay nóng rực, nhưng ngón tay lại lạnh lẽo.

Trên mặt, lại hiện lên nụ cười phóng đảng lúc trước khi Dĩ Thành vừa tìm thấy cậu, nhưng trong mắt là nước lửa giao nhau, hết như cả linh hồn cậu cũng đang giãy dụa trong lửa nước cuộn cuộn, nói thì nói không ra, kêu cũng kêu không được. Dĩ Thành nhìn thấy trong lòng vô hạn đau xót.

Anh nắm ngược lại bàn tay nóng lạnh đan xen của Thiên Việt, nói: “Việt Việt, trong lòng em có chuyện không vui sao? Nói cho anh nghe đi, anh nghe em nói.” Dĩ Thành chậm rãi ôm lấy Thiên Việt.

Trái tim Thiên Việt được giọng điệu ôn hòa này vỗ về, ngọn lửa kia từng chút một lui xuống, rồi tắt ngấm.

Gác cầm lên vai Dĩ Thành cọ nhẹ một hồi, khẽ cười nói: “Gì mà vui với không vui! Em đâu có gì không vui, chỉ là dụ dỗ anh thôi, tên gốc nhà anh nhìn không ra à?”

Dĩ Thành cũng cười ngậy ngô: “Không có gì không vui là tốt rồi, ha ha.”

Thiên Việt khẽ đẩy Dĩ Thành ra, cầm lấy ly nước trên chiếc bàn nhỏ cạnh giường định uống, Dĩ Thành liền nói: “Xem xem, lại uống nước lạnh.” Nói xong đi ra, đem một ly nước ấm vào.

Thiên Việt nhận lấy, ôm trong lòng bàn tay, ngón tay dán sát như muốn ủ ấm, nói: “Kể cũng lạ.”

Dĩ Thành hỏi: “Lạ gì?”

Thiên Việt cười nói: “Không phải anh thích đàn ông sao? Mỹ sắc gì đó anh cũng không động lòng?”

Thị Dĩ Thành đỏ mặt, nhưng biểu tình nghiêm túc: “Việt Việt, thật ra anh... chưa từng làm chuyện đó với ai.”

Thiên Việt phun nguyên ngụm nước trong miệng ra ngoài, bắn đầy người Dĩ Thành. Thiên Việt ho sặc sụa, Dĩ Thành cũng không kịp lau mặt, đưa tay vuốt vuốt lưng cậu, Thiên Việt khó khăn mới điều ổn lại hơi thở, gơ tay lên, dùng mu bàn tay lau đi bọt nước trên mặt Dĩ Thành.

“Xin lỗi, xin lỗi Dĩ Thành. Em không phải cố ý, em không phải cười anh. Chỉ là...”

Dĩ Thành xoa đầu cậu: “Anh biết, anh biết, Việt Việt. Thật ra, anh không theo đạo Khổng, cũng không theo chủ nghĩa cấm dục. Anh chỉ nghĩ, loại chuyện này, phải là hai bên lưỡng tình tương duyệt mới được. Anh vẫn luôn nghĩ như thế. Có thể do từng đi lính, nghị lực của quân nhân, dù sao cũng mạnh mẽ hơn người thường.”

Thiên Việt cúi đầu: “Anh chỉ đợi người thật sự xứng đáng để mình yêu. Người như anh, đúng là hiếm thấy.”

Trên mặt cậu, vẻ tiếc nuối chợt hiện lên rồi vụt biến mất, giống như biết rằng, thứ cậu muốn giữ lại, chính là thứ cậu không thể giữ lại, cũng tự nhận bản thân không có tư cách giữ lại.

Ngồi trên giường, hai tay chống sau lưng, nhẹ nhàng thông suốt nói: “Vây, sau này, lúc anh gặp được tình yêu thật sự của mình, anh sẽ làm sao?” Cậu đột nhiên nheo mắt lại, đánh giá Dĩ Thành từ trên xuống dưới: “Chẳng lẽ nói... Ồ...” Chậm rãi cắn môi gật đầu.

Khuôn mặt Dĩ Thành lúc này hoàn toàn đỏ lựng, giống như sắp nhỏ ra máu, sặc một tiếng: “Chuyện này... chuyện này... lý luận tri thức, anh vẫn có.”

Cánh tay Thiên Việt thả lỏng, cả người ngã ra sau, nằm ngửa trên giường, vơ lấy cái gối che mặt lại, hai vai không ngừng run lên, có tiếng cười khó kiềm nén bật ra.

Dĩ Thành vỗ vỗ cậu: “Việt Việt, muốn bị ngạt sao.” Đưa tay kéo cái gối trên mặt Thiên Việt ra: “Này.”

Dưới gối, gương mặt tươi cười rạng rỡ của Thiên Việt, vẻ ưu thương nhàn nhạt như làn khói mỏng thường ngày đã biến mất.

Giống như tâm hồn đứa trẻ nhiều năm trước, nấp sau cánh cổng nặng nề kia, mang theo nụ cười của ngày xưa, lặng lẽ lộ đầu ra ngoài.

Thiên Việt vừa cười vừa nói: “Dĩ Thành, khụ khụ khụ, đừng giận nha. Em không phải muốn đem anh ra làm trò đùa đâu.”

Dĩ Thành ngấm nụ cười này của cậu, từ tốn chân thành nói: “Không đâu, sẽ không giận. Nếu như, có thể khiến em thật sự vui vẻ, anh tình nguyện làm trò cười cả đời cho em, Việt Việt.”

Thiên Việt từ từ thu lại nụ cười kia, ngẩn ngơ nhìn Dĩ Thành: “Thị Dĩ Thành.” Hắn nói: “Đừng quá tốt với em. Anh đừng quá tốt với em.”

Dĩ Thành ngơ nghe gãi đầu.

Thiên Việt nói tiếp: “Em nhận không nổi.”

Dĩ Thành nói: “Ai, Việt Việt, em...”

Thiên Việt đã ngồi dậy: “Này, không phải nói ăn cháo sao? Cháo của anh, sắp bị nấu thành hồ luôn rồi.”

Thiên Việt đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Cánh cửa kia khép lại sau lưng, ngăn cách anh, cũng ngăn cách chính mình.

Đêm đó, Thị Dĩ Thành nằm trên giường, đang mơ màng ngủ, cánh cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, Thiên Việt bước vào.

Không đợi Dĩ Thành hỏi gì, cậu đã chui tọt vào trong chăn, đưa lưng về phía Thị Dĩ Thành, Dĩ Thành nghe thấy giọng cậu nghèn nghẹn, như bị cảm mạo.

Hắn nói: “Dĩ Thành, đêm nay em ngủ ở chỗ anh, chỉ đêm nay thôi.”

Dĩ Thành từ phía sau ôm lấy cậu, cảm nhận sự rung động từ tận trong các khớp xương trên người, cảm thấy mình có một bụng những lời muốn nói, kể từ lúc vừa tìm được Thiên Việt, những lời này, đã bắt đầu chất đầy trong lòng, ngày qua ngày, nhưng không biết phải nói từ đâu, bắt đầu thế nào đây?

Thế nên anh chỉ nói: “Được, Việt Việt, được.”

Thiên Việt im lặng nằm cạnh Dĩ Thành, hơi ấm bên người như sóng nước không ngừng ập vào ý thức cậu. Cậu cảm thấy mình đã phân liệt thành hai người bé nhỏ, một người nói, cứ như vậy đi, nói thật mọi chuyện ra, để anh ấy quyết định mày đi hay ở. Người còn lại nói, không được không được, không thể ở cũng ở lại không được, cứ thế này qua được ngày nào hay ngày đó, đánh cắp được ngày vui vẻ nào thì cứ sống ngày đó.

Thiên Việt nghĩ, thì ra mình, chẳng qua chỉ là một kẻ hèn nhát đánh cắp tình yêu.

Kể đến đây, Thiên Việt dừng lại, nhìn phong cảnh lướt nhanh bên ngoài cửa sổ, từng ngày từng tháng ấy, hóa ra khi nói, chỉ là một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, bao nhiêu trốn tránh và thăm dò, bao nhiêu chờ mong và hy vọng, bao nhiêu che chở và yêu thương, bao nhiêu dịu dàng và ấm áp, đều vẫn đọng lại trước mắt, vẫn khắc ghi vào trong lòng. Khuôn mặt mỉm cười của Dĩ Thành vẫn hiện hữu trước mắt, giọng nói của Dĩ Thành vẫn vang vọng bên tai. Ấy mà đã trôi qua lâu như vậy rồi sao? Ấy mà đã xa cách đến vậy rồi sao?

Trần Bác Văn nhìn khuôn mặt nghiêng gầy gò của Thiên Việt, nét đa cảm nồng đậm trên gương mặt kia để lại ám ảnh phi thường cường liệt trong hắn. Mơ hồ, đau thương trên mặt Thiên Việt cùng đau thương trên mặt Giai Mẫn như lồng vào nhau. Nhớ đến khi công việc mình gặp phiền phức nản chí đã thô bạo với Giai Mẫn thế nào, nhớ đến mình hằng đêm thà ở lại trong quán cơm quán rượu, mượn cớ do áp lực công việc, nhớ tới bản thân từng ngày từng ngày đã thay đổi đến không còn là chính mình nữa, nhớ đến ánh mắt hoang mang như nai tơ của Giai Mẫn, nhớ đến lời Giai Mẫn nói, chúng ta có thể dừng âm ỉ nữa có được không, chúng ta có thể an ổn sống qua ngày có được không. Trong lúc Thắm Thiên Việt kể lại, những ngày tháng bình yên vui vẻ bên người yêu trước kia, từ từ hiện ra trước mắt hắn, trải dài như một thước phim, bởi vì lui đi mà nhuộm một màu ố vàng của tháng ngày dĩ vãng.

Hắn đột nhiên phá vỡ sự im lặng, hỏi: “Tay cậu, có đau lắm không?”

Thiên Việt ngẩn ra một hồi mới hiểu được hắn đang nói gì, sau đó thản nhiên cười nói: “Không đến nỗi, có hơi tê thôi.”

Trần Bác Văn cầm chìa khóa, Lý Sí bỗng nhiên đón lấy, mở còng trên tay Thiên Việt, để cho cậu cử động cổ tay một chút, sau đó, còng lại ở góc độ thấp hơn.

Trên mặt Thiên Việt hiện lên một loại biểu tình như trẻ con, cúi đầu nhìn tay mình, lại ngẩng đầu nhìn hai vị cảnh sát, sau đó mỉm cười.

Lý Sí phát hiện, cậu có hàm răng rất trắng, nho nhỏ, từng chiếc từng chiếc, lại đều tăm, ở bên trái, có một chiếc răng khểnh, nhọn nhọn, thỉnh thoảng lại lộ ra lúc cậu cười rộ lên, trông hết sức ngây thơ.

Thiên Việt đột nhiên hỏi: “Các anh có thích xem pháo hoa không?”

Hai vị cảnh sát có chút kinh ngạc nhìn cậu.

Thiên Việt nói: “Thật đấy, pháo hoa năm đó là đẹp nhất.”

Năm ấy, đêm ấy, khắp bầu trời, đều được chiếu sáng, như thể pháo hoa sẽ vĩnh viễn lưu lại.

18. Chương 17: Pháo Hoa

Cũng không hiểu sao, quốc khánh năm đó, đặc biệt lạnh.

Vốn vào thời điểm này, ở thành phố N, cái nóng khó chịu của mùa thu sẽ vẫn còn tiếp tục kéo dài, dài đến như không có điểm kết.

Thế nhưng năm đó, vào lễ quốc khánh, thời tiết đã rất giá rét, lá cây như tấm thảm, trải đầy trên mặt đất, những nhánh cây khô vươn lên giữa bầu trời xanh, nắng nhạt như lụa, gió lạnh như nước, nhưng không mang cảm giác tiêu điều. Mọi người đều mặc áo lông dày cộm.

Quốc khánh năm đó, buổi tối mùng một, có bắn pháo hoa. Viện nghiên cứu Cổ sinh vật nơi Dĩ Thành và Thiên Việt sống trước kia, ở phía sau núi chính là Bắc Cực các, đó là một điểm bắn pháo hoa, trước đây mỗi lần nhìn thấy pháo hoa, sẽ nghe tiếng bắn pháo cực lớn âm âm vang dội bên tai, trước mắt là pháo lóe sáng đủ màu sắc giữa trời đêm, vô cùng vô cùng ấn tượng.

Bây giờ nơi Dĩ Thành sống, bốn phía đều là nhà cao tầng, tầm nhìn cũng bị hạn chế không ít, Dĩ Thành hỏi Thiên Việt: “Đêm nay chúng ta đến một nơi để ngắm pháo hoa nhé?”

Thiên Việt hỏi: “Nơi nào?”

Dĩ Thành nói: “Chỗ cũ?”

Thiên Việt ngẩn ra giây lát, lập tức mỉm cười: “Chỗ cũ là chỗ nào, anh chưa nói cho em biết mà. Việt Việt biết, nhưng em không biết. Anh phải nói cho em biết, em mới phối hợp diễn được chứ.”

Dĩ Thành thật sâu nhìn cậu: “Việt Việt...”

Thiên Việt ngắt lời anh: “Anh Dĩ Thành, chúng ta đem bia theo uống có được không?”

Dĩ Thành thấy cậu cố ý cụp mắt, nhìn bộ dạng lảng tránh, dịu dàng nói: “Được.”

Nơi mà Dĩ Thành muốn đưa Thiên Việt đến, là một tòa nhà cũ trong viện nghiên cứu, trước đây, nơi đó là phòng trưng bày mẫu nghiên cứu. Hai ngày nay, phòng trưng bày mới đã được xây lên, nơi này liền bị bỏ trống, nói là chuẩn bị đập đi để xây tòa nhà mới.

Thiên Việt nói: “Viện nghiên cứu người ta e rằng sẽ không cho vào.”

Trên mặt Dĩ Thành đột nhiên hiện lên chút tinh quái hiếm thấy: “Anh có cách.”

Đêm đó, trời rất mau tối, trên đường toàn là người, khung cảnh rộn rã náo nhiệt.

Thiên Việt cùng Dĩ Thành mang theo không ít bia, chạy xe đến cửa Giải Phóng bên hồ Huyền Vũ.

Dĩ Thành thần thần bí bí kéo Thiên Việt men theo bờ tường mà đi.

Lối này ít người, trên tường giăng đầy dây leo, cành lá đã khô, trong gió đêm xào xạt thành tiếng.

Tiến về phía trước, là bức tường sau lưng viện nghiên cứu, nơi này cũng mọc đầy dây leo già, giữa đám dây leo chằng chịt, cứ nhiên thấp thoáng một cánh cửa nhỏ, ổ khóa đã bị rỉ sét, Dĩ Thành không biết từ đâu lấy ra một chiếc chìa khóa, mở khóa, dùng sức đẩy ra, đằng sau cánh cửa dường như có thứ gì chặn lại, mở ra một khoảng chật hẹp, chỉ vừa cho một người lách qua.

Dĩ Thành thấp giọng nói: “Cửa này, là ba mẹ anh làm. Lúc đó anh đã nhập ngũ, mẹ mỗi ngày ra hồ Huyền Vũ tập thể dục, lại ngại đi cửa chính vòng qua quá nhiều đường, nên bí mật làm cánh cửa này. Sau khi chuyển nhà, bèn lấp luôn nơi đây.”

Hai người rón rén lách người vào, khép cánh cửa lại.

Thiên Việt ló đầu qua, ở bên tai Dĩ Thành thối nhẹ một hơi nói: “Ồ – thì ra người thật thà như anh, cũng biết làm chuyện xấu.”

Dĩ Thành cảm thấy tai nhồn nhột, nhìn không được đưa tay véo vành tai của Thiên Việt, khoảng cách gần như vậy, hơi thở ấm nóng của hai người phả vào mặt đối phương, đều thất thần trong chốc lát.

Dĩ Thành kéo Thiên Việt đi đến trước tòa nhà cũ kia, tòa nhà tối đen như mực, một mạch lên lầu, cầu thang gỗ cũ kỹ không ngừng kêu cọt két.

Đẩy cánh cửa nhỏ ở tầng cao nhất ra, trên sân thượng, lá cây rụng thành một lớp thật dày, khô cứng, dưới chân phát ra tiếng giòn tan.

Hai người vừa ngồi xuống, tràng pháo đầu tiên đã vang lên bên tai. Sau đó, một đóa quang hoa đỏ rực nở rộ giữa bầu trời.

Liên tiếp, từng đóa, từng đóa, trong trời đêm biến ảo thành cảnh sắc rực sáng, quang ảnh sắc sỡ khiến bầu trời đêm của thành phố được phủ lên lớp áo chói mắt, trong khoảnh khắc ấy, hồi ức tràn đầy trong đáy lòng, hồi ức trong vui vẻ, những ngày tháng ngây thơ trước kia, cũng theo pháo hoa bắn thẳng lên không, lan rộng vô biên.

Dĩ Thành quay qua nhìn Thiên Việt.

Khuôn mặt của cậu như được ánh sáng rực rỡ chói lọi trên không gột rửa đặc biệt sạch sẽ, gần như bán trong suốt, ánh mắt cậu, rất kỳ lạ, như thể đặc biệt không nở rời, ánh mắt kia, tựa như muốn vươn ra, níu kéo quang hoa khắp trời đất. Loại khao khát ấy, chấn động làm cả người cậu đều khẽ run lên.

Dĩ Thành quàng vai cậu, hỏi: “Việt Việt, có lạnh không?”

Thiên Việt quay lại, mỉm cười nói: “Lạnh chứ. Chúng ta uống bia được không, anh Dĩ Thành?”

Dĩ Thành khui một lon bia, đưa cho cậu, lại khui thêm lon bia nữa, khẽ cụng lon trong tay.

Một lon rồi một lon, Thiên Việt rất nhanh đã ngà ngà say, tựa đầu lên vai Dĩ Thành, cười ha ha.

Dĩ Thành đỡ đầu cậu, hỏi: “Việt Việt, em không sao chứ?”

Thiên Việt không trả lời, đột nhiên cười rộ lên: “Này, anh nhìn em này.”

Cậu đứng dậy, loạng choạng đi về phía trước, ở rìa sân thượng, có một đường biên nhỏ hẹp, Thiên Việt bước tới đường biên đó, một bên nói: “Dĩ Thành, anh nhìn em này, nhìn em này, em đi trên đây cho anh xem.”

Dĩ Thành sợ đến hồn vía lên mây, cũng bất chấp nặng nhẹ, nhào tới níu cậu lại, kéo ra sau.

Thiên Việt dường như bị kéo đau, vùng tránh ra, ây du một tiếng ngã xuống, lưng đập mạnh lên mặt sân.

Dĩ Thành cũng quên không hỏi cậu ngã có đau không, chỉ một mực gắt gao ôm chặt, đè xuống dưới người, giây phút này, anh chỉ cảm thấy nỗi sợ hãi vô biên đang trôi dạt trong lòng, giống như nọc độc của rắn, từ từ lan tràn gặm nhấm, anh nghĩ chỉ có ôm chặt người dưới thân mới có thể thoát an tâm chút.

Thiên Việt bị đè nặng có chút thở không ra hơi, trong miệng bắt đầu hàm hồ lẩm bầm gì đó không rõ, giống như đứa trẻ chịu ủy khuất lại không dám nói, chỉ lo đưa tay đẩy Thị Dĩ Thành ra.

Dĩ Thành nói: “Không được lộn xộn, em đừng cử động.”

Thiên Việt mắt nhắm mắt mở, cố gắng nhìn rõ gương mặt gần trong gang tấc giữa mảng tối đen kia. Đầu nghiêng qua nghiêng lại, nhìn rồi lại nhìn. Đột nhiên cậu giống như nhận ra người đó là ai, toàn thân liền thả lỏng, từ từ nhón miệng cười, trong mắt như có ánh sao rơi vào sáng rực, lại hòa lẫn năm phần men say cùng năm phần bướng bỉnh, còn nụ cười chênh choáng kia có năm phần quyến rũ, năm phần ngây thơ, cậu khẽ nhúc nhích dưới thân Dĩ Thành, miệng hàm hồ mắng: “Ê, gấu chó, đứng lên. Heo ngược, anh nặng quá đó.”

Dĩ Thành chỉ cảm thấy chút men say nhen nhóm trong lòng, bị ánh mắt của Thiên Việt khơi lên thành ngọn lửa bùng cháy, cứ thế lan tràn, đáy lòng anh như có hai người nho nhỏ đang tranh cãi, một người nói, mày đứng dậy, mau đứng dậy. Người khác lại im lặng, cố chấp không chịu buông người trong lòng.

Đột nhiên, cánh cửa nhỏ ngay lối lên sân thượng bị đẩy ra, lập tức có ai đó xông tới, dáng người cao gầy, có lẽ là bảo vệ trực đêm, giọng nói có chút khàn khàn hỏi: “Ai đang ở bên kia?”

Thanh âm nhanh chóng bị tiếng pháo hoa nổ vang kinh thiên động địa lấn át, bầu trời lần nữa được hỏa diễm chiếu sáng rực rỡ lóa mắt, bảo vệ kia đã phát hiện hai người Dĩ Thành, lớn tiếng quát: “Các người là ai, làm sao vào được đây?”

Dĩ Thành nhảy dựng lên, kéo theo Thiên Việt lao như bay xuống lầu, bỏ chạy một mạch, chui qua cánh cửa nhỏ hẹp, nhưng vẫn không quên khóa nó lại, rồi kéo Thiên Việt men theo vách tường cũ kỹ chạy điên cuồng. Bóng cây và dây leo lướt qua bên người, giống như những tinh linh trong bóng tối, gió hất ngược mái tóc ra phía sau, trong lòng kỳ thực khoảnh khắc đó một chút tình tự cũng không có, nhưng lại căng đầy.

Về sau, rất nhiều rất nhiều lúc, Thiên Việt nhìn gương mặt say ngủ của Dĩ Thành, đều nhớ lại buổi tối đó, cậu nghĩ, anh à, chỉ cần có thể thêm lần nữa, thêm một lần nữa giống như hôm đó, chúng ta ở trong gió mát, trong bóng đêm, bên tường cổ, dưới pháo hoa, chúng ta lại chạy một lần nữa, chỉ cần có thêm một lần như vậy nữa, cũng đã đủ lắm rồi.

Chúng ta rốt cuộc phải trả cái giá đắt tới nhường nào, mới có thể đổi lại khoảng thời gian đẹp đẽ mà chúng ta đã vô tình để vượt trôi?

Mãi cho tới khi về đến nhà, chân Thiên Việt vẫn còn đang run rẩy. Lão đạo đi không vững.

Dĩ Thành đỡ cậu lên lầu, vừa đóng cửa, cậu đã ‘phịch’ một tiếng va vào người Dĩ Thành.

Gần như chỉ trong chớp mắt, môi Dĩ Thành đã áp xuống.

Thiên Việt mơ mơ màng màng nghĩ, khuôn mặt anh nhất định đã đỏ lựng. Bởi vì môi anh nóng bỏng như lửa.

19. Chương 18: Em Chính Là Việt Việt

Dĩ Thành dùng sức ôm Thiên Việt vào lòng, cậu bé bao năm qua vẫn quần quanh trong giấc mộng của anh, cậu bé vẫn hay cười ngượng ngùng trong ký ức của anh, cậu bé giữa những cái bóng đan xen nhau cứ muốn nói lại thôi, không rõ mình nên làm gì kia, giờ đang ở trong lòng anh. Chân thật, ấm áp, khiến anh đặc biệt không muốn buông tay.

Lúc cả hai ngã xuống giường, đầu Thiên Việt va nhẹ vào thành giường, Dĩ Thành hoảng hốt, liên tục hỏi, Việt Việt, Việt Việt, không sao chứ, không sao chứ. Đại não Thiên Việt bị men say thiêu đốt càng lúc càng trở nên mơ hồ, nhưng trong lòng lại tĩnh táo. Cậu có thể cảm nhận được bàn tay to lớn của Dĩ Thành dịu dàng xoa xoa chỗ bị va trúng kia, miệng thổi phù phù. Hơi thở nóng rực, mang theo mùi bia, ngay bên tai mình, có thể cảm nhận được một loạt nụ hôn miên man của anh, từ trên trán mình, trên hàng mi, lan dần xuống cằm rồi cổ.

Thiên Việt nghĩ, cậu sẽ vĩnh viễn ghi nhớ ngày đó, nhớ mãi đôi môi nóng như lửa của Dĩ Thành, bàn tay cũng nóng như thế, nhớ mãi cảm giác khi bàn tay ấy gần như tôn kính mà lướt trên thân thể mình, nhớ mãi khuỷu tay vẫn luôn chống nấp người, nhớ mãi tư thế yêu thương che chở đó của anh.

Tư thế này, đã đọng lại trong ký ức Thiên Việt, rõ ràng như vậy, trở thành dấu ấn được yêu trong sinh mệnh cậu, dấu ấn mà Dĩ Thành để lại trên người cậu.

Đôi khi chợt nghĩ, giá như, hôm đó cậu không vì khúc mắc trong lòng mình mà hiểu lầm lời nói của Dĩ Thành, bọn họ phải chăng có thể giành thêm được một khoảng thời gian vui vẻ?

Sáng hôm sau, vừa mở mắt, trong đường nhìn mờ màng của Thiên Việt, khuôn mặt Dĩ Thành từ từ hiện ra, rõ dần rõ dần.

Chỉ thấy một mảng đỏ ửng nồng đậm trên gương mặt anh, diện tích càng lúc càng lan rộng, phi thường kỳ diệu, Thiên Việt quả thật đã ngấm đến ngấm ngơ.

Sau đó, cậu rúc vào trong chăn im lặng mỉm cười, vùi mặt vào tấm chăn mềm mại đã hơi cũ kia cọ qua cọ lại.

Dĩ Thành vươn tay, xoa đầu Thiên Việt, hỏi: “Việt Việt, em... em vẫn ổn chứ?”

Thiên Việt từ trong chăn lộ đầu ra, đôi mắt trong trẻo, trắng đen rõ ràng lưu luyến nhìn Dĩ Thành, sau đó ánh mắt lại dời đi, nhưng vẫn giữ lại chút dư quang nơi khóe mắt thật lâu cũng không rời.

Dĩ Thành nói: “Việt Việt, anh... anh...”

Thiên Việt nói: “Anh... anh làm sao?”

Dĩ Thành nói: “Anh... chuyện đó...”

Thiên Việt nói: “Anh, ừm, anh rất biết... ừm... lý luận đi đôi với thực tiễn.”

Khuôn mặt Dĩ Thành càng đỏ hơn, Thiên Việt buồn cười áp tay lên má anh, nói: “Sáng hôm nay chúng ta ăn trứng luộc được chứ.”

Dĩ Thành nhìn Thiên Việt, cho dù là một đêm trầm tụy, một đêm chìm đắm trong men tình, trông cậu vẫn thanh tân như suối nước, thấy cậu khẽ nhíu mày, có chút khó khăn cử động nửa thân dưới, Dĩ Thành nói, xin lỗi, Việt Việt, xin lỗi.

Thiên Việt ngẩn ra, cái gì? Cậu hỏi.

Dĩ Thành vẫn nói, xin lỗi.

Thiên Việt nói, ừm.

Sau này, Dĩ Thành tự trách, anh đúng là vụng về, không biết nói chuyện, em xem, sao lúc ấy anh lại có thể nói ra câu đó?

Thiên Việt gác cằm lên trên vai Dĩ Thành, cười nói, không trách anh được. Khi đó trong lòng em có khúc mắc khó gỡ.

Dĩ Thành nói, anh đúng là ngu ngốc. Việt Việt em đã từng gặp ai ngu ngốc thế này chưa?

Thiên Việt cười ha ha, quả thật chưa từng.

Lúc Thiên Việt ra khỏi phòng, Dĩ Thành đang làm điểm tâm. Căn hộ này vị trí không tốt, chỉ mỗi sáng sớm mới có chút ánh nắng chiếu vào.

Nắng tháng mười, mang một màu vàng cực kỳ dịu nhẹ ảm áp, tia sáng rọi lên người Dĩ Thành, Thiên Việt nghĩ, anh quả thật là một người ảm áp, loại ảm áp này, khiến người không nhận được muốn đến gần, loại ánh sáng này, không chói mắt, nhưng cũng đủ chiếu sáng cuộc đời của người khác. Thật tốt. Thật sự rất tốt. Dù cho thứ ánh sáng ảm áp kia của anh, chỉ dành cho Thẩm Thiên Việt trong lòng anh, một Thẩm Thiên Việt sạch sẽ đơn thuần, mình vẫn muốn đến gần, tranh thủ chút ảm áp, chút ánh sáng kia.

Dĩ Thành nói: “Việt Việt, công ty vừa gọi điện đến, chắc anh phải lái xe, đi Uẩn Thành Sơn Đông một chuyến.”

Thiên Việt nói: “Đi Lương Sơn Bạc nha. Anh không phải ông chủ sao, còn tự mình ra trận?”

Dĩ Thành gãi gãi đầu nói: “Ông chủ gì đâu? Tổng cộng chỉ có vài người. Lúc bận nhất anh chính là một tài xế.”

Thiên Việt cười nói: “Đi đường cẩn thận, bác tài.”

Dĩ Thành xuống lầu, dường như tâm linh tương thông, quay đầu lại, ngược mắt nhìn lên. Quả nhiên trông thấy Thiên Việt, dựa vào ban công nhìn anh.

Khuôn mặt Thiên Việt, được bao phủ trong nắng mai, mỉm cười, vẫy tay với anh.

Dĩ Thành nghĩ, anh thật sự yêu em, thật sự yêu em.

Ba hôm sau, Dĩ Thành trở về, việc đầu tiên chính là liên lạc với Thiên Việt, điện thoại trong nhà không ai tiếp, di động cũng tắt. Dĩ Thành có chút hoảng, bàn giao vài chuyện liền về nhà.

Trong nhà, không có Thiên Việt.

Dĩ Thành lao xuống lầu, chạy đến tiểu khu, ở một góc vắng vẻ của tiểu khu, có một cánh cửa gỗ cũ. Cách cánh cửa, có một gò đất nhỏ, mọc đầy ngải cứu.

Ở nơi đó Dĩ Thành nhìn thấy Thiên Việt.

Khoảnh khắc ấy, nước mắt tuôn dài từ vành mắt Dĩ Thành, một đường loạng choạng bước tới, đi qua khoảng thời gian tám năm xa cách, bước vào trong ký ức mà làm sao cũng không quên được.

Thân thể Thiên Việt, đang treo ngược trên cánh cửa gỗ kia, cậu nhắm mắt lại, giang rộng đôi tay, nhẹ nhàng đung đưa.

Dĩ Thành nhớ hồi còn nhỏ, ở trong viện nghiên cứu, cũng có một cánh cửa gỗ như vậy, cao hơn, rộng hơn cánh cửa này một chút. Rất kín đáo, là nơi bí mật mà anh và Thiên Việt thường đến chơi. Gần đó có một tòa nhà nhỏ màu trắng, nghe nói trước đây là nơi sinh sống của một chuyên gia người Nhật, sau lại có người đồn đãi nơi đó có ma, có người từng thấy một phụ nữ mặc kimono đi qua đi lại vào ban đêm. Trẻ con trong viện, rất ít khi đến đó, nhưng Việt Việt lại rất thích cánh cửa gỗ, có điều phải có Dĩ Thành đi cùng cậu mới dám tới, quả thật là một nơi rất yên tĩnh.

Dĩ Thành nhớ, Thiên Việt luôn thích trèo lên cánh cửa kia, sau đó, từ bên trên thả ngược người xuống, giang rộng hai tay, nhắm mắt lại, rồi nhẹ nhàng đung đưa.

Trong thế giới diên diên đảo đảo như thế, Thiên Việt như muốn tung cánh bay lên.

Hơn nữa, cậu biết, cho dù cậu bắt cần ngã xuống, cũng sẽ có một vòng tay ấm áp bảo vệ.

Đó là thế giới nhỏ bé an toàn mà anh trai hữu tình nhà bên đã dựng nên cho cậu.

Chỉ là, khi đó, cậu còn quá nhỏ, chưa ý thức được trong hữu tình ấm áp kia ẩn chứa tình yêu.

Có một lần, cậu thật sự ngã xuống, Dĩ Thành liền đỡ được cậu.

Cặp kính trượt khỏi sống mũi Thiên Việt, lúc đó Dĩ Thành nói: “Ái chà, giờ anh đã hiểu tại sao em lại sợ người khác động đến kính của mình rồi. Em sợ người khác nhìn thấy, thì ra đáng vẻ em còn xinh xắn hơn cả mấy bé gái, có đúng không?”

Khi đó, Thiên Việt rất tức giận, anh phải dỗ dành thật lâu mới chịu làm hòa.

Dĩ Thành bước tới, giống như lúc nhỏ ôm lấy Thiên Việt từ trên cánh cửa xuống.

Thiên Việt hoảng sợ, mở mắt ra nhìn thấy khuôn mặt đầm lệ của Dĩ Thành, cậu kinh ngạc hỏi: “Anh làm sao thế?”

Dĩ Thành nói: “Việt Việt, từ nay em đừng phủ nhận nữa. Em chính là Việt Việt, là Việt Việt của anh.”

Thiên Việt nói: “Ồ, em diễn giống đến vậy sao? Em thấy em có thể giành được giải Oscar rồi đó.”

Dĩ Thành nói: “Việt Việt, anh đã kể với em rất nhiều rất nhiều chuyện lúc nhỏ, nhưng...” Anh nhả chậm từng câu từng chữ: “Chỉ có mỗi chuyện này, chỉ thói quen này của em, anh – chưa – từng – kể – với – em.”

20. Chương 19: Việt Việt, Em Đừng Đi

Dĩ Thành nói: Chỉ có chuyện này, trước giờ anh, chưa từng kể với em. Việt Việt, em chính là Việt Việt, sau này đừng nói những lời như diễn kịch gì đó nữa, em chính là Việt Việt của ta.

Thiên Việt ngẩn ra một lúc, sau đó cười nói: “Không ngờ người thật thà như anh cũng biết đùa giỡn, đùa giỡn tôi vui lắm sao? Nhìn tôi giả ngây giả dại vui lắm sao?”

Dĩ Thành luống cuống nói: “Việt Việt, anh...”

Thiên Việt thấy anh hoảng đến trên trán đầy mồ hôi, nói: “Về nhà rồi tính.”

Cậu đột nhiên ý thức được, mình đã dùng từ ‘nhà’. Căn hộ nho nhỏ, có hơi tối lại có hơi ẩm kia, thì ra trong cảm nhận của cậu không ngờ mang ý nghĩa như nhà, nhưng cũng là nơi cậu không thể không rời khỏi.

Vừa đóng cửa, Dĩ Thành liền giữ chặt cậu nói: “Việt Việt, em nghe anh nói, trước giờ anh chưa từng có ý đùa giỡn em, trước giờ anh luôn tin em chính là Việt Việt thật sự, từ lần đầu tiên nhìn thấy em anh đã tin rồi, anh cũng chưa từng tiếp tục đi tìm Việt Việt thật gì đó nữa.”

Thiên Việt nói: “Xin lỗi, khiến anh vỡ mộng, khiến anh thất vọng rồi.”

Dĩ Thành ghé sát lại, ôm cậu vào lòng: “Việt Việt, em biết không? Anh không nhận nhầm người bởi vì hai nguyên nhân, thứ nhất, sau gáy em, có một nốt ruồi nhỏ, bị tóc che khuất.”

Thiên Việt thoáng sửng sốt, chưa bao giờ có ai nói với cậu điều này, thậm chí có lẽ ngay cả mẹ cũng không biết.

Nhưng Dĩ Thành lại biết. Hồi đó, vô số lần, Thiên Việt gồi đầu lên đùi Dĩ Thành, tóc cậu hơi vàng, nhưng rất dày, mềm mại bao phủ hai bên tai cậu. Dĩ Thành nhẹ nhàng gỡ lưng cho cậu, cậu thoải mái híp mắt lại, cặp kính gọng đen nho nhỏ cũng trượt xuống mũi, giống như chú mèo con an tĩnh dưới nắng ấm.

“Thứ hai.” Dĩ Thành nói: “Nguyên nhân thứ hai, là bởi vì đôi mắt em. Việt Việt, em có biết mẹ anh thường nói gì không? Thăng bé Thiên Việt này, con biết điểm nào của nó đẹp nhất không? Chính là đôi mắt! Cũng không phải khen to bao nhiêu đặc biệt bao nhiêu, mà là trong ngần, đen ra đen trắng ra trắng. Việt Việt, bất luận thời gian có trôi qua thế nào, bất luận đã xảy ra chuyện gì, đôi mắt em vẫn không thay đổi, tâm tư em cũng sẽ không thay đổi.”

Thiên Việt nói: “Anh Dĩ Thành, anh không hiểu đâu, đó chẳng qua chỉ là kỹ xảo nghề nghiệp của tôi. Quần áo màu trắng, nụ cười thoát nhìn đơn thuần, đều là kỹ xảo, đều là vì cái mục đích trần trụi kia mà thôi. Khách... khách của tôi... rất nhiều, họ... toàn là viên chức hoặc những người kẻ tự cho là trí thức, họ yêu cầu những thứ này, tôi cứ thế cung cấp cho họ. Tôi của trước kia, tôi chân chính thật sự, đã không còn nữa, không thể quay lại được nữa, anh Dĩ Thành.”

Thị Dĩ Thành nói: “Em ấy vẫn còn, đang ở đây.” Đoạn áp tay lên ngực Thiên Việt: “Em ấy ở ngay đây, anh nghe thấy em ấy nói, em ấy muốn bước ra.”

Thiên Việt cười ha ha: “Anh nhất định nghe lầm rồi. Cậu ta đã chết, là bị tôi bóp chết. Khỏi phải ngày ngày chạy ra nhìn tôi chăm chăm, làm cho trong lòng tôi phát bực.”

Thiên Việt bước tới bên đàn dương cầm, dường như muốn dùng tay vuốt ve một chút, bàn tay khựng lại giữa không trung, cuối cùng vẫn rụt về.

Thiên Việt nói: “Anh biết không Dĩ Thành, tôi, không thể đàn được nữa. Lần nọ, có một người, đặt tôi trên đàn dương cầm... Từ đó về sau, tôi không tài nào đàn được nữa, mỗi lần chạm đến phím đàn, tay sẽ run rẩy, tiếng nhạc phát ra đều rất chói tai.”

Dĩ Thành chỉ nghe cậu nói, tôi không thể đàn được nữa.

Việt Việt không thể đàn được nữa, không thể đàn được nữa sao?

Dĩ Thành còn nhớ mỗi kỳ nghỉ đông hay nghỉ hè trước đây, cứ đến ba giờ chiều, Việt Việt liền đàn một khúc, anh nghe thấy, sẽ chạy đến dưới lầu nhà Việt Việt. Sau đó, Việt Việt sẽ chạy ra, dựa vào lan can, vẫy tay với anh. Có lúc Việt Việt cũng biết nghịch ngợm, vò tờ giấy thành một cục, ném xuống. Nếu vừa vắn

ném trúng đầu anh, Việt Việt sẽ nhe răng, lẳng lẳng mỉm cười. Đa phần, Việt Việt ném xuống một viên kẹo, hoặc là một thỏi chocolate, rồi tự lột một viên bỏ vào miệng mình.

Dĩ Thành nhớ khi đó từng hỏi Việt Việt, đây là bài gì. Thiên Việt ngậm kẹo trong miệng, hai má phồng lên thành hai cái bánh bao nhỏ, hàm hàm hồ hồ nói, là ‘Ly biệt’. Mẹ em rất thích, mẹ nói đời người chẳng qua chỉ là một hồi gặp gỡ, một hồi biệt ly mà thôi.

Thiếu niên nhỏ nhắn, vóc dáng còn chưa phát triển đầy đủ, đôi mắt trong veo, chất chứa một chút tịch mịch, cách khoảng thời gian dài như vậy, đang nhìn Dĩ Thành mỉm cười.

Thế nhưng Dĩ Thành phát hiện, hiện tại người anh hay nhớ đến, lại là Thiên Việt của hai tháng gần đây. Người mặc sơ mi trắng, nổi bật giữa màn đêm thăm thẳm sau lưng, dáng vẻ tựa bên cửa tự tiểu phi tiểu, vẻ quyến rũ vô tình khi gạt đi hạt cơm dính bên môi, trong cơn đau nắm chặt tay mình nói, em không muốn đi đâu hết, đôi mắt được pháo hoa chiếu sáng, khát vọng tràn ngập trong ánh mắt, bóng dáng lảo đảo khi uống say, cánh tay thon gầy quẩn lấy mình, mang theo chút treu đùa, chút xấu hổ khi cậu nói anh đúng là giỏi liên hệ lý luận thực tiễn.

Dĩ Thành phát hiện, Thiên Việt của hiện tại và của ký ức tám năm trước, anh đều quan tâm, đều đối xử tốt như nhau.

Dĩ Thành nói: “Việt Việt, anh thích em của trước đây, nhưng càng thích em của bây giờ. Khi đó em còn quá nhỏ, anh cũng còn nhỏ, có rất nhiều chuyện, rất mơ hồ, như tình bạn, lại giống tình thân, nhưng hiện tại, chúng ta đều đã trưởng thành, anh tự rõ lòng mình. Anh... anh yêu em, Việt Việt.”

Thẩm Thiên Việt lẳng lẳng nhìn cậu: “Anh Dĩ Thành, muốn em đổi mặt với bản thân trong quá khứ, hay là dùng bộ dạng hiện tại đối mặt với anh, đều khiến em hổ thẹn chết được. Nếu anh thật sự yêu em, hãy để em ra đi. Vĩnh viễn đừng tìm em nữa. Việt Việt của anh, đã chết rồi, cậu ta không còn nữa, không bao giờ quay lại nữa.”

Tám năm trước mày đã không thể giữ lại trong sáng sạch sẽ, tám năm sau mày cũng đừng mong vãn hồi.

Dĩ Thành bước qua, ôm lấy cậu: “Em đúng là bướng bỉnh, Việt Việt. Không sao, không sao đâu, Việt Việt.”

Thiên Việt ngả đầu lên vai anh, cười nói: “Thật ra, con trai cũng chẳng có trình tiết gì đáng nói. Chỉ là, anh biết không? Có những chuyện, có những dấu vết đã khắc sâu vào xương tủy, cả đời cũng không xóa được.”

Dĩ Thành vuốt lưng cậu, nói: “Nhất định có thể xóa được, nhất định. Chúng ta sẽ từ từ xóa đi, anh với em, chúng ta sẽ cùng xóa bỏ nó.”

Thiên Việt nói: “Dĩ Thành, con đường trưởng thành, mỗi bước chông gai, em từ nhỏ đã sợ đau, quả thật rất sợ. Hãy để em tự hà khắc với mình một chút.”

Dĩ Thành càng ôm chặt cậu trong tay: “Đừng Việt Việt, em đừng đi. Đừng đi đâu cả, chúng ta sát cánh bên nhau.”

Khoảnh khắc ấy, cõi lòng yếu đuối đến mức không thể cứu vãn.

Cả ngày hôm sau, Dĩ Thành ở công ty, trong lòng cứ thấp thỏm bất an, có một lần, còn còn cầm nhầm hóa đơn nhận hàng. Ninh Khả cười nói: “Hoàn hồn lại đi ông chủ.”

Dĩ Thành mỉm cười đôn hậu, nhưng trong lòng thật sự rất sợ, sợ đứa trẻ bướng bỉnh kia thoáng chốc sẽ không thấy đâu nữa. Anh gần như cứ cách một giờ lại gọi điện cho Thiên Việt, cũng không phải muốn nói gì, chỉ để nghe thấy giọng cậu, biết cậu vẫn còn ở đó, nghe thấy cậu cũng rất kiên nhẫn nói, em vẫn ở đây. Không dễ gì mới hết giờ làm việc, Dĩ Thành bước ra khỏi cửa công ty, liền mỉm cười.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-ly-khoi-giai>